

פרק 1

"מריה, מריה, קומי!" קול קרא בשמי.
מיד כששמעתי את הקריאות הללו, ידעתי שיום חדש הגיע.
פקחתי בעצלתיים את עיניי, כשפרצופה של אימי רוכן מעליי. היא הייתה אישה בעלת שיער שחור ועיניים שחורות, שהיו מעוטרות בשקים שחורים עקב חוסר שינה, קמטים די עבים קישטו את צדדי עיניה.
היא לא חייכה.
שנאתי את העובדה, שגם לי ולה יש את אותו שיער שחור כלילה, אותן עיניים שחורות כמבוכים נסתרים ותעלות רחוקות. היינו דומות אחת לשנייה כמו שתי טיפות מים. רק הבדלי הגיל היוו שוני בינינו.
"קומי, ילדה!" אמרה אימי שוב וחדלה מלרכון מעליי. היא יצאה מחדרי, ונדדה בחזרה למיטתה. פה התפקיד שלה הסתיים. כעת, אני אצטרך להמשיך מאיפה שהיא הפסיקה.
התיישבתי בחוסר חשק על מיטתי, המחוגים הצביעו על השעה שש בבוקר על השעון הורוד הקטן שהיה תלוי על הקיר הנגדי למיטה שלי.
אני קמתי ראשונה מכל דיירי הבית בכל בוקר. אימא שלי תפקדה במקום שעון מעורר, היא הייתה קמה בשש בבוקר בדיוק, רוכנת מעליי ומעירה אותי בחוסר סבלנות, ואז חזרת למיטתה, להמשיך את החלום שנקטע לה בגללי. שעתיים לפני בית הספר אני כבר עמדתי על הרגליים.
אחרי שווידאתי לעצמי במראה הקטנה בשירותים, שאני נראית מפחידה עקב תסרוקתי המבולגנת ועיניי העייפות, כמו בכל בוקר, הלכתי להעיר את סמנתה הקטנה, אחותי בת ה-6, אחריה עברתי אל בראון, האח הקטן שלי בן ה-8, ואחר כך הערתי את דויד בן ה-9, שישן מעל השמיכה ולא מתחתיה, ואולגה בת ה-13, האחות הכי עצלנית ביקום התעוררה אחרונה.
היא שנאה כשהערתי אותה.
"תפסיקי להיות המטפלת שלי, מריה!" הייתה ממלמלת בעוד שענייה סגורות.
"אם אני לא אעיר אותך, את לא תקומי." אמרתי בקול.
לפעמים היה בא לי להתפרץ אליה ולהגיד לה, שאני לא רוצה או מעוניינת להקים אותה בכל בוקר. זה לא שימח לי את היום, להקים את כל הבית בכל פעם מחדש, במקום לישון עוד שעה נוספת.
"פשוט אל תעירי אותי בפעם הבאה, טוב?" מלמלה כל בוקר מבעד לשמיכות.
כל בוקר הבטחתי לעצמי, שבבוקר הבא אני פשוט לא אעיר אותה. ואיכשהו, כל בוקר הערתי אותה מחדש, שוכחת מההבטחות של עצמי.
בזמן שכולם הסתדרו, התלבשו והציעו את המיטות שלהם, אני הייתי עסוקה בלהכין שתייה חמה לאחים שלי, רוטנת בליבי על חוסר הצדק שמתרחש בביתי, על זה שאני תמיד מקבלת אחרונה את המקלחת, תמיד מקבלת אחרונה את הכל. אני רק בת 15, אני לא המטפלת של כל העולם.
למה ג'יזל לא תעשה מעשה טוב יום אחד, ותיתן לי לישון בשקט עוד שעה? אך לא... הגברת תישן בעצמה עד הצהריים, ולא תטרח להזיז אצבע כדי להכין ארוחת צהריים.

ג'יזל הייתה האחות הבכורה, זאתי שכולם אהבו והעריצו. אני ממש לא מבינה למה, כי היא לא עשתה שום דבר בשביל הבית, לא בשלה, לא ניקתה. התפקיד העיקרי שלה היה להיות אגואיסטית. ואת התפקיד הזה, היא מילאה היטב. ג'יזל הייתה בת 18, בית הספר היה מאחוריה, וימים מחוסרי עבודה לפניה. לפעמים היא הלכה לעזור לאבא במכולת שלנו, היה לה כישרון במכירות חלב, לחם ועוגות, אבל כנראה שזה היה הכישרון היחיד שלה, חוץ משינה מופרזת. "אני אלך לאוניברסיטה, אבל כשיהיה לי את הזמן המתאים... אני מרגישה שעכשיו זה לא הזמן המתאים."

יכולתי לשמוע במוחי את קולה הצפצפני חוזר על המשפט הזה שוב ושוב, כמו תקליטור שרוט.

ריח של טוסטים עלה באוויר, הטוסטים שרק אני ידעתי להכין ככה, הם היו המומחיות שלי. בימים של אהבה רבה יותר כלפיי האחים שלי, הייתי מכניסה לשם תוספות כמו זיתים, עגבניות, רוטב שום וכו', אבל הימים האלה עברו כשכיתה ז' החלה.

אני הייתי אימא קטנה. חיקוי של אימא שלי, כשזה היה הדבר האחרון שרציתי להיות.

הבטתי בעצמי במראה הקטנה השירותים, כשהתפנה תורי סוף סוף. עיניים שחורות, שיער שחור חלק עד מאחורי הכתף, לא, לא היו לי עדיין קמטים, הדבר היחיד שאהבתי בי, היה החיוך.

החיוך הזה שאין לאף אחד אחר. שפתיי הורודות נפערו וחשפו שיניים לבנות וישרות למראה. חייכתי כמו אדם מאושר מהמאושרים. מוזר שחיוך כזה, בא דווקא מאדם כמוני, שאיני נמנית בין המאושרים כלל וכלל לא. לפחות לא בעידן הזה.

פשטתי את הכותונת שלי, ולבשתי מכנסיים שחורים גדולים במידה, גופי נרעד לרגע מהקור, לבשתי חזייה וחולצה ארוכה אפרפרה מעליה. נראיתי כמו כתם שחור בעולם הזה, נראיתי כמו הצל של הצללים. ככה זה, כשהבגדים היחידים שקיבלתי, היו הבגדים של ג'יזל. המשפחה שלנו הייתה על הקרשים, היינו עניים יותר מעוני עצמו, ומסכנים יותר מאשר הומלסים שגרו ברחוב.

שנאתי רחמים וחמלה מאנשים אחרים, שנאתי שהם מנסים להתערב לנו בחיים, במיוחד שנאתי, שבחגים, הביאו לנו תרומות של אוכל ובגדים, כאילו אין יותר שפל לרדת אליו.

הלכתי למטבח, שתיתי את התה שלי, שכבר התקרר מזמן, ואז לקחתי את התיק שלי, והוצאתי את שיירת האחים מהבית.

כולנו הלכנו ביחד, כשבראון מספר לדויד על מספר מכוניות שהיו בטלוויזיה, וסמנתה חולקת עם אולגה מה אמרה המורה ביום הקודם. רק אני הלכתי מכונסת בתוך עצמי, עייפה מהאחים שלי, עייפה מהשגרה, עייפה מהיום שעדיין לא התחיל.

המורה לצרפתית, מיס לוסיה, חילקה את הבחנים האחרונים, כששמש של בוקר חמים עלתה בשמיים בחוץ, והזיזה את הצללית שלי מערבה מהמקום בו שהתה קודם.

רעש, כמו דבורים בתוך כוורת מילא את הכיתה, בשעה שהמורה חילקה את הטפסים לתלמידים.

"נהדר, מריה, נהדר!" מלמלה כשהניחה על השולחן את הטופס שלי.

מאה עגול ויפה חיך אליי.

חייכתי בעונג, בפעם הראשונה באותו יום, אם כי היה זה חיך חבוי למחצה. צרפתית היה המקצוע האהוב עליי ביותר בעולם. שפות אחרות היו המפלט שלי מאחרים, מהמחשבות המייסרות של עצמי. חלמתי יום אחד, שאהיה דוברת בהמון שפות, כי מי שיש בידו יותר משפה אחת, יש בידו יותר ידע וחוכמה, נהג חכם אחד לומר.

"מריה, כמה קיבלת?" שאל ג'וש, בחור סנובי שישב מאחורי בשיעורי צרפתית. "מאה." עניתי בקרירות.

מקובלים שפונים אליך ככה סתם, תמיד רוצים משהו, בדרך כלל לנצל אותך עד גבול יכולתם.

"ואו, מאה? לא הייתי מאמין. אני קיבלתי שלושים וארבע." אמר, ונראה כל כך גאה בעצמו. "צרפתית זה חתיכת מקצוע, הא?"

גלגלתי את עיניי, והפניתי את מבטי בחזרה למורה.

"רוצה לעזור לי?" הוא המשיך.

"לא!" מלמלתי כשהסתכלתי עליו אחרנית.

"מריה! הס!" אמרה מיס לוסייה, ולינדה וורוניקה צחקו להן.

לינדה וורוניקה היו שתי הסנוביות הכי גדולות שהכרתי בכל חיי. כיתה י' רק

התחילה, והן כבר פיזרו את הסנוביזם שלהם בכל פינה בבית הספר, כשהן החלו

בכך, שהקימו מועדון מעריצות על שמן.

לשתיהן היה שיער בלונדיני, עיניים כחולות, אך אלא בטח היו עדשות מגע, ושיערן

בטח היה צבוע, אבל זה לא מנע מהן להתנשא מעל כל גלי הבלונד האינסופיים.

נשמע הצלצול להפסקה, הן הרימו את התיקים הקטנים שלהן בצבע ורוד זעקני

תואם למגפיים, והלכו משם.

יצאתי מהכיתה, והלכתי במסדרון הומה האנשים, כשצליל שדרנית הרדיו, רנה,

נשמע ברקע.

"בוקר טוב לכל התלמידים העצלנים שהואילו בטובם להופיע בבית הספר... כאן

איתכם, רנה משדרת, עוד עצלנית מהמניין... אז מה דעתכם על לשמוע את אחד

השירים השקטים אך המרגשים יותר בשעה הזאת?..."

הקשבתי למוזיקה, כשישבתי על הספסל חוץ מהפסקה, בוהה בתלמידים צוחקים

זה עם זה, בנות ובנים הולכים יחדיו, כמה בנים שיחקו כדורגל וכמעט פגעו בנערה

שצרחתה כי הכדור עף לידה, זוג אחד בצידו השני של החצר התנשק לו ליד הגדר,

שם גם היו המעשנים, אלה שחשבו את עצמם גם קשוחים וגם אפלים כדי לקחת

את הזבל הזה לפה.

תמיד הייתי אחת במתבודדת. זה היה הטבע הרגיל שלי, כמו טבעם של זאבים,

שמייללים לאור הירח המלא, אני הייתי רגילה להיות לבד.

המחשבות שלי אירחו לי חברה, ככה שתמיד הייתי כלואה בתוך עצמי.

ועכשיו, כשכיתה י' רק החלה לפני שבועיים, והיה זה בית ספר חדש לחלוטין, בלי

פרצוף אחד מוכר, הרגשתי שהמחשבות שלי דועכות ומשאירות מקום לריקנות

שסירבתי להרגיש בה.

'אני שונאת פה הכל...' חשבתי לעצמי. 'אני שונאת את החיים שלי... את האופן שבו

אני קמה בבוקר, מסדרת את האחים שלי, את האופן שבו אני חוזרת הביתה,

מאכילה אותם, עוזרת להם בשיעורי הבית, ורק בערב מתפנה לשיעורי הבית שלי,

שונאת את זה שאין לי זמן פנוי, לכתוב סיפורים קצרים בצרפתית, סתם בשביל

עצמי, שונאת את האופן בו אימא שלי מכריחה אותי לעשות את כל אלה.'

"שונאת את הבית ספר?" מלמל מישהו.
לא הייתה זאת אשמתי שיש לי מבט ממורמר.
הבטתי בו, היה לו שיער שחור, ועיניים שחורות כלילה, ובידו הייתה סיגריה.
הוא ראה אותי יושבת לבדי, ובא לארח לי חברה כנראה.
"משהו כזה..." מלמלתי. הריח המסריח החל לעלות במורד נחירי.
"את לא הראשונה, המקום הזה הוא כמו כלא... אבל למה את לבדרך?" שאל.
קולו היה מחוספס מסיגריות.
"למה אתה מעשן?" עניתי בשאלה.
הוא חיך.
הוא הביט קדימה, כמו שאני הבטתי, מבטו חדר הרבה מעבר לחצר בית הספר.
"מסתורי החיים... לכי תדעי לאן הם ייקחו אותך... אני בחרתי את הדרך הזאת..."
אמר ושאף מהסיגריה שלו.
"בחרת בדרך הלא נכונה." מלמלתי.
"ואת בחרת בנכונה?" החזיר לי שאלה.
השפלתי את מבטי.
"אז את לא יותר טובה ממני, אני קאל, ואת?" הוא הושיט לי יד ללחוץ את ידו.
היססתי לרגע, ואז לחצתי אותה.
"מריה." אמרתי.
הצלצול נשמע, שמחתי על כך. אם הייתי יושבת שם על קאל הרבה זמן, העשן של
הסיגריה היה אוטם את ריאותיי והייתי נחנקת קרוב לוודאי.
"אז, נתראה מתישהו?" שאל, כששנינו קמנו.
הוא זרק את הסיגריה על הרצפה, וכיבה אותה עם הרגל.
"אולי."
הסתובבנו והלכנו כל אחד לכיוון שלו.
אולי לא הייתי מוכנה להודות בכך, אך לא הרגשתי כל כך בודדה עכשיו אחרי
הכל... אבל אם אני אסתובב איתו, הוא בהחלט ייגמל מסיגריות, החלטתי לעצמי.
הלכנו הביתה בשיירה אחת גדולה, הפעם כולם שתקו, משתוקקים להגיע
הביתה, משתוקקים לארוחה...
הרגשתי שהיה משהו שונה ביום הזה, אבל לא ידעתי בדיוק מה.
אך לא, כנראה טעיתי, חשבתי לעצמי, כשמזגתי לכולם מרק לצלחות שלהם.
"איך היה בבית הספר?" שאלה האם.
"המורה נתנה לי מדבקה!" התלהבה סמנתה הקטנה.
"אוו... ואני קיבלתי 87 בחשבון!" אמר דויד.
"אני קיבלתי יותר!" אמר בראון בהקנטה.
"כן, אבל קטן ממני בשנה!" החזיר לו דויד.
"את מי זה מעניין? רוד סוף סוף הציע לי לצאת לטיילת ביום שישי!" צווחה אולגה.
רוד היה הנער שהיא "נדלקה" עליו מאז תחילת החטיבה. כולם ידעו שהיא מתה
עליו, אבל אף אחד לא חשב שזה יהיה הדדי ביניהם.
"כבר חזרתם מבית הספר? נגמר לי השקט, ורק עכשיו קמתי!" יצאה ג'יזל מהחדר
שלה.
'שתקו כבר!!!' רציתי לצעוק. לא יכולתי לסבול אותם יותר. הם היו כמו מחטים
קטנות שדקרו בי שוב ושוב באותו פצע פתוח.

רציתי להגיד "אני שונאת אתכם", אבל אמרתי: "אני לא יכולה לסבול את הרעש הזה יותר! כולם לעשות שיעורי בית!"
גיזל נחרה לי.
"לי את לא תגידי מה לעשות." אמרה כשחלפה לידי, והשאר הלכו רוטנים לחדריהם.
"למה את לא עוזרת לאבא במכולת?" שאלתי אותה.
היא התיישבה על אחד הכיסאות של המטבח, בידה צלחת עם דגנים וחלב.
"אין עבודה במכולת. אף אחד לא בא לשם. אנחנו מרוששים." אמרה בקול יותר נמוך.
בהיתי בה לרגע, ואז התעשתי.
"לא יכול להיות! תמיד באו לשם אנשים!" מלמלתי לה בחזרה.
הייתי כל כך מופתעת.
"אז זהו, שהם החליטו ללכת למכולת החדשה, שם יש יותר הנחות..." אמרה והחלה לאכול את הדגנים שלה.
"ממה נחיה?" שאלתי אותה.
"אני עוד מעט עוזבת ממילא, ואתם, תסתדרו איך שאתם רוצים." אמרה בחיוך מה.
"לאן את הולכת?" שאלתי.
"לצבא. שם ידאגו לי ויאכילו אותי..." אמרה.
כמה אופייני לג'יזל.
החנות של אבא מרוששת, אין לנו כסף, והיא מתחפפת, במקום לעבוד, לעזור למשפחה, היא עושה את התרגיל התמידי שלה, "הצל את התחת שלך, וברח".
הלכתי לחדר שלי, שהיה גם החדר שלי וגם החדר של אולגה, היא הייתה על קו הטלפון וצווחה לחברה אחת או אחרת:
"רווד! את מאמינה? תמיד ידעתי שהוא דלוק עליי! ואם נהיה חברים? איזה קול... נלך ביחד בבצפר ואז דניי תקנא!"
אחותי הקטנה התמימה והצווחנית. כמה עוד יש לה ללמוד בחיים.
אבל לא ממני.
לי לא היה חבר ואיני רוצה באחד כזה. לא סתם אומרים שחבר זה דבר בוגדני, שקרן ושובר לבבות. הלב שלי גם ככה היה רסיסים של רסיסים, לא רציתי שהוא יעלם לחלוטין.
בלי חשק, פתחתי את מחברת המתמטיקה שהוצאתי מהתיק, ובהיתי בתרגילים המסובכים שניתנו לי. מתמטיקה, הייתה כמו סינית בשבילי, אם לא גרוע יותר, כי סינית זאת שפה... ושפה אפשר ללמוד, אבל מתמטיקה אי אפשר להבין. שורשים...
שורש של שמונים וארבע ועוד שורש של שבעים ושמונה שווה איקס ברבוע ועוד ארבע...
איך פותרים את זה?
ניסיתי לחשוב בחזקה, אך ככל שחשבתי יותר, המחשבות נדדו לכיוונים אחרים לחלוטין...
במקום לפתור את הבעיות במתמטיקה, התחלתי לפתור את הבעיות הפיננסיות בבית שלנו, וגם להן, כמו לתרגילי שורשים, לא היה שום פיתרון ממשי. התייאשתי.
זהו. איני תלמידה של ארבע יחידות לימוד. שוורידו אותי לשלוש. סגרתי את הספר בהרגשה של החמצה, ונשכבתי על המיטה.

"מריה, קומי עכשיו! איך את נרדמת ככה?" שמעתי שוב את קולה של אימי.
כבר בוקר?!
אך לא היה זה בוקר, השעה הייתה חמש וחצי בערב, נרדמתי בטעות כששכבתי על המיטה.
"מה הבעיה?" מלמלתי בזעם.
"את צריכה לעזור בבית, זאת הבעיה!" אימי צעקה.
"כאילו אני לא עוזרת מספיק!" צעקתי לה בחזרה.
"ששש! את מפריעה לי לדבר בטלפון!" אמרה לי אולגה.
היא עדיין הייתי בטלפון... יכולתי לנחש על מה היא דיברה כל כך הרבה...
"מריה, בואי, מי ישטוף את כל הכלים? מי יכין משהו לאכול לערב?"
קמתי בחוסר חשק, עכשיו שנאתי אותה יותר מכל.
הייתי כל כך עייפה, שכמעט שברתי כוס, כששטפתי כלים. כשאימא עברה מולי,
פשוט רציתי לזרוק את הכוסות עליה, כדי שתניח לי לנפשי, או תשטוף אותם בעצמה.
"אני כותבת ספר, את לא מבינה? אני צריכה להיות בשיא הריכוז שלי... עבודות הבית מסיחות את דעתי..." אמרה כשהלכה מחדר זה לאחר, עם המחשב הנייד שלה, שאותו קנתה כשעוד היה כסף מה במשפחה.
'גם כן, עוד אגואיסטית אחת... צריך היה לשנות את השם המשפחה לאגואיסטיות, אצלנו בבית...' חשבתי. 'או לפחות לקנות בפעם הבאה מדיח כלים, במקום מחשב נייד. במשפחה עם שש אחים מותר.'
הספר שלה, הספר של אימא. לעולם הוא לא מתקדם. אף אחד לא יודע מה בדיוק היא כותבת שם, אבל אני תמיד חושבת, שזהו תירוץ כדי לא לעשות את עבודות הבית, ושבעצם לא כתוב שם שום דבר.
פעם הספרים שלה היו נמכרים כמו לחם חם מהדוכן במכולת של אבא. פעם היו באים אלינו הביתה, רק כדי לראות את הסופרת שכתבה "עלים של סתיו" העצוב, שלא טרחתי לקרוא, או את "רק אתה המתנה שאני צריכה", שנשמע מגוחך מדי, מכדי לפתוח את תוכן העניינים.
כל הספרים האלה החליאו אותי, לא יכולתי לראות עותק נוסף שלהם, רק כי השם שלה היה כתוב שם, אבל אני מוכנה להודות, שהם הצליחו יפה, והייתה לה משכורת נהדרת.
מאז היא לא כתבה שום ספר שעלה לדוכנים, אולי נגמרו לה הרעיונות, אולי כי כבר עבר רגע השיא בחייה.
הדלת נפתחה, ואבי צעד פנימה, אני קילפתי תפוחי אדמה כעת.
"מריה, מה נשמע?" שאל כשנכנס.
אבי היה איש מבוגר לגילו, על ראשו הייתה קרחת, עיניו היו חומות ונעימות, אם כי עייפות במקצת.
קפצתי עם ידיי הרטובות לקראתו כדי לחבקו. הוא היה האדם היחיד שהערצתי במשפחה הזאת. הוא האמין בעבודה קשה ומטרה שצריך להשיג, כדי להצליח. הוא היה בן אדם של שאיפות ואמביציות, והם קידמו אותו כל ימי חייו עם המכולת שלו.
חבל, שעכשיו כל העסק שלו מתמוטט לנגד עיניו. רציתי לוודא שאני אהיה שם כשהוא יראה את השלט "סגור", על החנות שלו, לא להפסקת צהריים, אלא הפעם לתמיד.

"חזרת מוקדם היום...". אמרתי לו, כששחררתי אותו מהחיבוק.
"כן, כן... הייתי צריך לסגור קודם." אמר לי.
"למה, משהו קורה בחנות?" שאלתי בקול ענייני כביכול.
"לא, דבר לא קורה. הכל כהרגלו." הוא התחמק ממני ולא הביט בי.
אנשים כנים פשוט לא יודעים לשקר נכון.
"אל תשקר, אבא." אמרתי בקול נוקשה, והוא הסתובב כדי להביט בי.
"האם החנות פושטת רגל?" דרשתי לדעת.
אבי שתק.
ליבי פעם מהר כמו רכבת שזמן נסיעתה.
ידעתי מה זה אומר אם החנות תיסגר, ידעתי מה יקרה, וכל כך לא רציתי זאת.
חשבתי שכבר הגענו לשפל הכי גרוע, אך כנראה שטעות הייתה בידי.
"אני אספר לך את האמת, מריה, תשבי."

פרק 2

"איני יודע עדיין, מריה." זאת הייתה תשובתו. מיד לאחר מכן, נכנסו בראון ודויד לחדר, לחבק את אביהם, ולא אמרתי מילה נוספת בעניין. האם יצאה מחדר השינה, ובאה לנשק בלחי בעדינות את אבי. לפחות האהבה שלהם נשמרה כמו שהייתה, אהבה טהורה, שגרמה להם להוליד הרבה ילדים. נו, תהרגו אותי על כך שחשבתי על זה. אבל לא סתם יש לי עוד חמישה אחים נוספים. אף פעם לא הבנתי איך אבא באמת התחתן איתה, איך הוא באמת אוהב אותה, הרי אין בה מה לאהוב. אולי הייתי קשה מדיי איתה, אך לא הייתי מספיק בוגרת כדי להודות בכך, או להודות בזה שהאגואיזם דבק גם בי. "מריה, תעזרי לי בשיעורים!" אמרה סמנתה. היא החזיקה בידה חוברת צבעונית והראתה לי אותה. "מה צריך לעשות פה?" התכופתי אליה. "לחבר... לעשות פלוס..." אמרה הקטנה. "יפה, עכשיו, כמה זה שמונה ועוד תשע?" שאלתי אותה. היא קימטה את מצחה במחשבה. היא נראתה כה מקסימה כמו מלאכית קטנה. "שבע עשרה!" ענה בראון במקומה. "לא! תפסיק!" סמנתה יללה. "מריה תגידי לו! זה לא הוגן, הוא גילה את התשובה!" בראון צחק וברח לחדרו. "לא נורא, תרשמי פה שבע עשרה במספר, את הבא תעשי לבד, טוב?" אמרתי לה, וחזרתי לתפוחי אדמה.

כשהארוחה הייתה מוכנה, באתי לקרוא לאימא ואבא לאכול, אך כששמעתי צעקות בפתח הדלת, נעצרתי והקשבתי. "למה אתה אומר לי את זה?" אמרה אימי. "ג'ואנה, למה הספר שלך לא מתקדם?" החזיר לה אבי. נצמדתי יותר אל הקיר, מנסה שלא יראה את הצל שלי מרצד על הרצפה. "כי... הוא תקוע, אין לו המשך... איני יודעת מה לעשות..." אמרה בקול מובס. "אז אני גם לא אשם שנפתחה החנות המקוללת ההיא של 'פיטר בע"מ", זאת לא חנות, זה סופר שלם! איך אני אתחרה בו?!" אמר בקול חסר אונים. בלעתי את הרוק. כבר ידעתי הכל. ג'יזל צדקה. אבא הולך לפשוט רגל, דמיינתי לי את כל המשפחה חולקת תפוח אדמה אחד בין כולנו, ואת דויד מתלונן שאין עוף מטוגן במרינאדה, ואת אולגה, שבוכה על כך שאנחנו לא אוכלים כמו שכבת העשירים בעמינו. נשמעה שתיקה. שלושתנו הרהרנו בסתר ליבנו על המצב החדש המפחיד הזה. "את זוכרת מה אמרנו פעם, אם יקרה לנו מצב דומה, מה נעשה?" שאל אבי. נאבקתי כדי לא לנשום בקול. לא יכולתי לפספס מילה ממה שהם אמרו. "זוכרת", היא אמרה בקול עמום. "אתה רציני לגביי זה, פיליפ?"

"המצב קשה מדיי, ג'ואנה." הוא התהלך בצעדים שקטים בחדר, צעדים שתאמו לפעימות ליבי בחזי.
"אתה באמת חושב שהילדים שלנו צריכים-"
היא החלה לומר, אך באותה שנייה בראון עבר ליד חדר השינה של ההורים בדרכו לשירותים וצעק:
"מריה, מה את עושה שם? מצותת לאימא ואבא?"
וזה הרס הכל.
אימי ואבי יצאו במהירות מחדר השינה, נסערים שניהם, ותקעו בי מבטים חדים כמו סכינים.

"מה שמעת?" היא אמרה בקול קר.
"ג'ואנה, אל תהיי כה מחמירה..." אמר אבא בקול פושר, מנסה להרגיע את אשתו, ואז הוא פנה אליי "מה שמעת, חמודה?"
"שום- שום דבר..." מיהרתי לומר. "רק שהמצב קשה... ושהילדים צריכים לעשות משהו, אבל לא יותר מזה!"
שניהם שידרו את אותה הבעת פנים: מבטים מהורהרים וחשדניים.
מיהרתי להסתלק משם.
'הייתי כל כך קרובה לגלות את העניין, ובראון דווקא הפריע ברגע הלא מתאים!' כעסתי כשכולם התיישבו מסביב לשולחן, ואימי עוד שלחה בי מבטים חשודים מדי פעם.

אמרנו את הברכה, כל אחד בליבו, והתחלנו לאכול.
רחש של סכינים ומזלגות היה הדבר היחיד שקטע את הדממה. דמיתי את הרעש הזה לסכין של גיליוטינה, במאה ה-16 לספירה, כשערפו את ראשי הנשים שהביאו בנות לעולם במקום בנים ליורשי העצר.
נחרדתי לשנייה, וסילקתי את המחשבה המטופשת הזאת מראשי.
כבר מזמן לא השתמשו בשיטות כה מיושנות לרצח, ככה שלפחות לגבי זה, אני יכולה להיות בטוחה.
חשבתי לעצמי, מתי הם יגידו לנו את זה? כמה זמן הם ישמרו זאת בסוד?
אבל הם שתקו, פיותיהם אטומים, וסירבו לשתף אותנו, את הילדים במה שהיה כנראה גזר דינינו המר.

ביום חמישי אחרי, גילינו את הבשורה.
אפילו לפני שנאמרה מילה, ידעתי מה הולך להתרחש.
הורינו הושיבו אותנו מסביבם בחצי עיגול, ואפילו לא ביקשו ממני לשטוף את הכלים, מה שהיה מוזר עוד יותר.
אולגה החליפה איתי מבט של שאלה, עניתי לה במבט שואל בחזרה.
אפשר היה לחתוך את המתח בסכין, עד שלבסוף אימנו אמרה:
"תראו ילדים, המצב בבית הוא מצב ממש לא טוב, אין לנו הרבה כסף, אני לא מצליחה לכתוב ספר חדש, ולאבא לא מצליח בחנות." אמרה.
"את זה אנחנו יודעים," אמרה אולגה בשמץ של חוצפה.
אני, לעומתה, רק יכולתי לשתוק.
היה באולגה משהו ממני, לא לשווא אנחנו אחיות... היה לנו את אותו פלפל, את אותה חוצפה, את אותה שנאה שחלקנו יחדיו. ואני מצדי שמחתי לדעת, שאני לא המזרה היחידה במשפחה.
"תני לאימך להמשיך..." אמר אבי, ואולגה השתתקה.

"אבא ואני, עשינו הסכם, מזמן, שאם משהו יצא רע, אז נצטרך להיפרד כמשפחה, אתם מבינים?" אמרה אימא.
סמנתה התחילה לבכות.
"אני לא רוצה להיפרד, אימא!" בכתה, אימי לקחה אותה על ידיה וליטפה את ראשה בעדינות.
"גם אני לא רוצה!" הצטרף בראון לקריאות.
"תקשיבו... ילדים..." היא נאבקה בקטנים שהחלו לחבק אותה.
אני החלפתי מבט חד עם אולגה, בינתיים.
"הילדים הקטנים יישארו בבית, ג'יזל הולכת לצבא, והבנות האחרות, שהן אולגה ומריה, ילכו לפנימייה." סיימה האם את דבריה.
"מה???" קראנו אולגה ואני יחדיו.

"איזה פנימייה? אני לא הולכת לשום פנימייה! אני לא ילדה מוכה! אין סיבה שאני אלך לישון וללמוד עם העבריינים האלה!" צעקה אולגה.
סמנתה שוב החלה לבכות, אבי ניסה להרגיע את דויד שהציק לבראון, ואני בהיתי בהכל דרך מסך של אדישות ששטף אותי.
הייתי באותו חדר, עם כולם ביחד, אבל בו בזמן, לא הייתי שם בכלל.
מחשבותיי נדדו למבנה בלתי נודע, שנראה אפור ולא נחמד, בדמיון המפותח שלי, ואני ואת אולגה מובלות לשם, כצאן לטבח, בבגדים לבנים עם פסים שחורים, כמו אסירות בבית כלא.
"אין פיתרון אחר?" סוף סוף נחתי בחזרה לכדור הארץ. "מי יעזור לאימא לנקות את הבית? אבא, אתה מסכים לזה שייקחו אותנו?"
אבא הביט בי בחוסר אונים. ברגע הזה, כשבמבט שלו לא נראתה שום חמלה או רחמים למצב שלי ושל אולגה, חדלתי מלהעריץ אותו.
הוא הפסיק להיות אותו אדם אמיץ וחסר פחד בעיניי, והפך לעוד אדם רגיל וצבוע כמו כל האחרים בעולם הזה.
"אתה לא מתנגד שייקחו אותי ואת אולגה, אבא?" שאלתי שוב.
אותו מבט אדיש וקר בהה בי, ויכולתי להרגיש את הדמעות החמות על לחיי, למרות שלא זכרתי אותן פורצות מעיניי, הן רק שטפו את הלחיים שלי בלי הפסקה.
"איני יכול לעשות דבר, מריה, המצב כל כך קשה שאת חייבת להבין, את מבוגרת מספיק..." מלמל, וכעת כולם השתתקו ובהו בי בבכי שלי.
אבל לא היה לי אכפת, שהם רואים אותי בוכה, שהם רואים אותי נשברת, המחשבות התבלבלו במוחי, כאילו גם הוא התמלא בדמעות מבפנים, ולא יכולתי לחשוב בהגיון.
"אף אחד מכם לא אוהב אותי פה, אה? אתם מוכנים לוותר על אולגה ועליי, סתם ככה? לא מזיז לכם שאנחנו הילדים שלכם? לא מזיז לכם שיש לנו רגשות? מה עשינו לכם?" בכיתי.
סמנתה קמה מזרועותיה של אימי, ובאה ללטף לי את השיער, בידה הקטנה והעדינה.
"אתם לא יכולים לעשות לנו את זה!" אמרה אולגה, שהייתה על סף דמעות גם היא.
"אני צריכה לצאת עם רוד! עד שהוא סוף סוף הזמין אותי! אני מאוהבת, אתם לא מבינים?! אני חייבת להישאר ולהילחם על האהבה שלי אליו!"
"זאת לא אהבה, אולה, זאת רק אשליה, את צעירה, מהר מאוד תתאהבי במישהו אחר!" אמרה האם בקול קריר.

עיניה של אולגה דמעו.
"את לא מבינה דבר! את חסרת רגשות! יש לך לב של אבן!" צעקה עליה.
אבא שלח את סמנתה, בראון ודויד לחדרים, לפני שהמחזה הזה נהפך להיות
מכוער מדיי לצפייה של ילדים.
אני החלטתי ללכת גם אני. לא משנה לאן.

לא ידעתי לאן אני הולכת, אבל זה לא שינה דבר.
הרגליים שלי הוציאו אותי מהבית, כשהדמעות מרצדות על עיניי, ליבי פועם
בחזקה... הרגליים שלי, הן שהובילו אותי ברחובות ריקים מאנשים, בשבילים בין
הבתים...
הם לא יכולים לזרוק אותי! הם לא יסתדרו בלעדיי! מי ינקה ויסדר הכל? מי יטפל
בסמנתה דויד ובראון? מי יבדוק להם את השיעורים, מי ישכיב אותם לישון ויספר
לסמנתה את היפיפייה הנרדמת בפעם האלף?
רק אני.

ועכשיו הם אינם זקוקים לי עוד.
ככה הם גומלים לי, ככה האהבה שלהם מתבטאת כלפיי?
בלי לשים לב הצעדים שלי נהיו מהירים יותר ויותר, בלי היכולת להיעצר, נתקלתי
בגדר מברזל, בכניסה לגן שעשועים נטוש, שהילדים נטשו אותו תמורת הפארק
החדש, ממש מה שקרה למכולת של אבא...
לא היה שם אף אחד, ונדנדה אחת הייתה פנויה, את השנייה מישהו שבר ממזמן.
התיישבתי עליה, מוחה את הדמעות מעיניי, מנסה להבהיר את המחשבות שלי,
להבהיר את הכעס והשנאה שלי כלפיהם, אך הדבר היחיד שהצלחתי להתמקד בו,
היה כמה חול יש מתחת לרגליי, כמה גרגירים קטנים ובלתי חשובים, אך בכל
זאת... בלעדיהם, לא היה לילדים ממה לבנות ארמונות של חול, או לרוץ ולשחק על
אדמה רכה.

אני הייתי כמו גרגיר חול באותה שנייה.
לרגע אחד הייתי ממש חשובה, אפילו חיונית למשפחה, לא מתוך אהבה, מתוך
הצורך, אבל בכל זאת.
ברגע אחר, אף אחד אחר לא היה צריך אותי, בדיוק כמו שאף אחד לא היה צריך
את גרגירי החול האלה יותר, כי היו חדשים שהחליפו אותם, בפארק אחר, יותר
מתחדש, יותר צבעוני.
בעטתי בגרגירי החול, בעטתי בהם כאילו שד נכנס בי.
כל כך הרבה כעס הרגשתי.
"מריה?" נשמע קול דק מאחורי.
נבהלתי והסתובבתי לאחור.
זה היה קאל, ובידו סיגריה דלוקה.
לא הבנתי מה בדיוק הוא עשה שם, אבל הרגע רק הטריד אותי שאני נראית זוועה,
ושעיניי נפוחות ובוכיות.
"מה אתה עושה פה?" שאלתי בקול צרוד.
הוא התקרב אל הנדנדה שלי ושאל עוד נשימה מהסיגריה.
"עברתי פה ליד, וראיתי מישהי בועטת בחול כמו משוגעת, אז חשבתי, מי זה יכול
להיות חוץ ממך? וצדקתי." אמר בחיוך.
חייכתי חיוך קלוש גם אני.
"מה קרה לך שאת מתנהגת ככה?" שאל.

עכשיו התביישתי לפתע. להגיד לו, לספר לו, השפלתי את מבטי.
"שולחים אותי לפנימייה." אמרתי.
הרגשתי כזאת הקלה, כשהמילים הללו היו מאחורי, אבל קאל רק המשיך לחייך,
כאילו דיברתי איתו על המורה לפיזיקה או על כל נושא אחר שבעולם, שלא שווה
את דאגתי.
"אז מה? הייתי שם. שרדתי." אמר לי.
"באמת?" הופתעתי.
"מה, חשבת שאת היחידה שיש לה בעיות?" הוא שאף עוד שאיפה מהסיגריה,
ופלט את העשן החוצה.
החוורתי מהריח.
"מה קרה לך, שנאלצת ללכת לשם?" שאלתי בסקרנות.
הוא הביט בי, ואז אמר בקול שקט שכזה:
"אבא שלי היה אלכוהוליסט, והוא הרביץ לאימא שלי. לכן החלטתי, שבשביל
שפיות דעתי, ובריאותי, עדיף לי להיות כמה שיותר רחוק מהבית בזמן ההוא." אמר.
הרגשתי שכל מילה שאמר התנגנה במין גיטרה של כאב על הלב... כל פעם תו
חזק יותר ויותר...
לפתע הרגשתי שכל הבעיות שלי התגמדו לעומת הבעיות שלו, שהתנהגתי
בילדותיות, והייתי לא בוגרת לגילי, כי אחרי הכל, רק היה לנו מצב קשה בבית, לא
הכו אף אחד, למזלי.
"ומה קורה עכשיו במשפחה שלך?" שאלתי בחשש.
הוא זרק על הסיגריה על החול, וקימט אותה עם רגלו.
"עכשיו אבי בכלא, שם יש לו מוסד לגמילה, ואימי בבית, ואני גר יחד איתה. הייתי
בפנימייה בסך הכל שנתיים. יש לי חברים לכל החיים מהמקום ההוא." אמר.
"אתה מתאר את הפנימייה כמקום נחמד להיות בו." אמרתי, מסרבת להאמין.
"כל מקום הוא טוב יותר מאחר, בפרופורציה למקומות גרועים ואכזריים..." אמר.
תמיד היו לו את המשפטים האלה, חוכמת חיים הזאת, שאני לא הצלחתי לרכוש.
הוא היה הרבה יותר בוגר ממני, הוא חווה על עורו חוויות קשות שחישלו אותו, וכעת
שום דבר לא היה יכול לעמוד דרכו. הוא היה חזק מספיק להגן על דעותיו ועל
האמונות שלו.
לשנייה הבטתי בו בהערצה.
הוא צחק לפתע, והצחוק המתגלגל שלו הדהד בכל הפארק הנטוש הקטן.
"מה מצחיק?" שאלתי.
"את, איך שאת מסתכלת עליי, את לא מעריצה אותי, נכון?" שאל עודנו מגחך.
"לא, את תחמיא לעצמך יותר מדי!" צחקתי בחזרה.
בכלל שכחתי למה בכיתי קודם, למה הייתי עצובה וכה נרגזת וכועסת על העולם,
שכחתי הכל כשהייתי איתו.
קאל היה בן אדם מיוחד. הייתי בטוחה בזה.
"רק כדי להיות בטוח, תדעי שהיו הרבה בנות שנפלו ברשת שלי, רק בגלל
חוכמתו!" הוא אמר.
"אני לא רוצה להיות חברה שלך, אל תהיה אומלל!" החזרתי לו באותה מטבע.
"אוי, איזה מזל, נרגעתי עכשיו." הוא צחק ממש ואז החל לברוח ממני, כעת קמתי
מהנדנדה והתחלתי לרוץ אחריו בכל הפארק.
"מה, לא היית רוצה לצאת איתי?" שאלתי אותו, בעודי קצרת נשימה במקצת.
"ואת היית רוצה לצאת איתי?" ענה לי בשאלה.

"אל תתחמק!" נעצרתי ליד הנדנדה כדי לשאוף קצת אוויר.
הוא התקרב אליי ממש קרוב, לא מתנשף כלל מהריצה, הוא היה גם גבוה, וגם
שידר חמימות שכזאת, לרגע אחד, יצר התשוקה כמעט הכניע אותי.
היינו ממש קרובים זה לזה כעת, אפילו הרגשתי את עשן הסיגריות שלו, רק
שעכשיו הוא לא הפריע ממש.
השתוקקתי אליו לפתע... היה זה כמו שיגעון קטן שלי, פתאום הרגשתי את הכאב
הזה בבטן התחתונה, רצון... תשוקה...
הוא חייר אליי, הפעם לא מגחך.
"תענה לי על השאלה." אמרתי בקול שקט. "היית רוצה לצאת איתי?"
הוא הביט בי.
"את רוצה לדעת את האמת?" שאל בקול חלש שכזה.
"תגיד לי." ביקשתי לדעת.
פניו התקרבו אליי יותר ויותר, עיניי החלו נעצמות לקראת אותו רגע מיוחל...
נשיקתי הראשונה... הרגשתי את נשמתו על השפתיים שלי כשהם קרבו עוד ועוד
עד ש...
"האמת היא, שלא הייתי רוצה לצאת איתך." אמר מגחך.
פקחתי את עיניי.
הוא עבד עליי!
הוא בכלל לא התכוון לנשק אותי!
"מטומטם!" צעקתי לו כשהוא התרחק יותר ויותר.
זה הכל היה רק חלק מהמשחק הקטן שאנחנו משחקים, הוא לא עירב בזה רצונות
או רגשות כלשהם. אני טיפשה.
צדקתי. תמיד צדקתי. שבנים הם יצורים בוגדניים ושוברי לבבות.
"על מה את חושבת?" שאל אותי כמה דקות לאחר מכן.
"אני צריכה ללכת, אני עוזבת." אמרתי.
"למה? לאן?" שאל.
"כי זה הכל רק משחק... רק משחק, קאל יקירי!"
ובצעד מהיר, הסתובבתי ממנו והלכתי לשער יציאה מהפארק. הזזתי את הגדר
הקטנה ויצאתי, הולכת בחזרה לכיוון ביתי. מבולבלת מאי פעם.

פרק 3

כשהתקרבתי בהליכתי אל הבית, שמתי לב לשתי דמויות שעמדו במרחק מה מהבית, החזיקו ידיים.
'ואצל חלק זה לא משחק בכלל...' הרהרתי כשהתקרבתי יותר אל הבית, שלפני כשעתיים לא רציתי לשמוע על קיומו.
הזוג התחבק, הנער נראה צעיר ממני אפילו, ולפתע הופתעתי לגלות את פרצופה של אולגה טמון עמוק בחיבוקו.
מיד ניחשתי מי זה. זה היה רוד. הנער שהיא כל כך הרבה פעמים דיברה עליו, הנער שאת שמו שמעתי יותר מששמעתי כל שם איי פעם בחיי...
"תבטיחי לי שתכתבי לי, אולה!" מלמל לעברה.
"אני מבטיחה..." שמעתי את הקול הילדותי והצווחני של אולגה בעמעום.
היא עדיין לא ראתה שאני שם, עדיין סירבה להיפרד מהחיבוק.
"אני רק רוצה שתדעי שאת ממש חשובה לי..." אמר לה.
היא הרימה את ראשה, ואני מיד העמדתי פנים שעברתי שם במקרה.
הייתי מאוד סקרנית לגבי המשך השיחה, אולי כי הייתי מופתעת שאחותי לא באמת המציאה את רוד, אלא הוא היה קיים באמת, אבל הדבר שהפתיע אותי מכל, שהיא הרגישה כלפיו רגשות אמיתיים.
משהו שאני אף פעם לא הצלחתי להרגיש כלפי בן. ושום בן, בוודאי לא הרגיש כלפי.
נכנסתי בדלת של הבית בשקט, לא יודעת אם לשמוח או להיות עצובה. והלכתי אל ארון הבגדים שלי.
פתחתי אותו, הבטתי בתוכנו האפרפר. 'אפילו בפנימייה מתלבשים יותר טוב מזה'.
שוב אני אראה כמו החור השחור.
הוצאתי מתחתית המיטה מזוודה על גלגלים, והתחלתי בסדר כפייתי של קיפול חולצות ומיונם.
הגופיות הלבנות כולם ביחד, החולצות האפורות עם השרוולים הקצרים ביחד, תחתונים ביחד, חזיות ביחד...
הניקיון היה כמו אובססיה שכזאת אצלי. תמיד כשלא ידעתי איך להמשיך הלאה, או משהו ממש הפריע לי, הייתי מקפלת חולצות ובגדים, וזה היה מרגיע אותי.
הפעם, למרות שהסיבה לקיפולם של הבגדים היא זאת שהרגיזה אותי, זה לא הפריע לי להירגע בזמן הקיפול, שהיה עצמו ארוך ושלוו.
אחרי שלקחתי אפילו את מברשת השיניים, והמזוודה שלי הייתה מוכנה, אולגה נכנסה לחדר, ורק התחילה לארוז את המזוודה שלה.
היא לא דיברה איתי, אלא רק נראתה אומללה במיוחד, עד כדי כך, שאפילו ריחמתי עליה, כאב לי באמת שכואב לה.
היא דחפה את הדברים לתוך המזוודה, וכשחצי מהם לא נכנס, היא התחילה לבעוט בה, לשבת עליה, אך זאתי לא נסגרה בשום אופן.
"מזוודה מטומטמת! למה שום דבר לא יוצא לי?" היא התפרצה.
הגעתי למסקנה, שהספיק לי לבהות בה, ובאתי לחבק אותה, חיבוק של אחיות.
מהר מאוד החולצה האפורה שלי נהייתה רטובה מדמעותיה, היה לי כל כך עצוב, שגם אני בכיתי, רק כי היה עצוב לה.

"יהיה בסדר, אולה, יהיה בסדר..." מלמלתי לה. "בואי אני אעזור לך עם הסידור..." היא נכנעה תחת פיקודי, ונזרקה על המיטה. במהירות וביסודיות סידרתי את כל הבגדים שלה, ואפילו נשאר עוד מקום. "יש לך עוד משהו לשים?" שאלתי אותה, לפני שסגרתי את הרוכסנים. היא סקרה את החדר באדישות מה, ואז קפצה במהירות. "כמובן, שימי את המסגרת הזאת עם התמונה!" היא הושיטה לי מסגרת קצת ישנה מעץ, ובה הופיעה תמונת ילדות, שבה אני הייתי בת חמש, אולגה הייתה בת שלוש, וג'יזל, הכי גדולה עם הקוקיות, הייתה בת שמונה, עמדו ליד מזרקה גדולה, ביחד עם אימא. זה היה צילום שאולה גזרה מתוך עיתון. "זה היה כשאימא הייתה מפורסמת, וחגגנו כשהלכנו לאכול גלידה ליד המזרקה, זוכרת מריה?" היא שאלה אותי. בהיתי בתמונה.

כמה פרצופים מחייכים בצבצו משם, אימא נראתה כבן אדם אחר לגמרי. הייתה לה תסרוקת קצרה שהחמיאה לתווי פניה, היא הייתה לבושה בחליפה בצבע תכלת בהיר-טורקיז, והחצאית הלמה אותה במיוחד. אני החזקתי ביד שלה מצד אחד, וג'יזל החזיקה בידה מהצד השני, ואולה הקטנה עמדה מקדימה עם גביע גלידה של תותים. הייתה לי שמלה לבנה, שהכתם של הגלידה ששפכתי עליה שנייה לאחר מכן, עדיין לא עיטר אותה, וג'יזל לבשה את הג'ינס הראשון שלה, חיוכה מרוח על כל העיר.

בנות תמימות וקטנות היינו כולנו...

"אף פעם לא ראיתי אצלך את התמונה הזאת..." מלמלתי. אולגה חייכה אליי כשומרת סוד.

"נכון, אני שמרתי אותה לעצמי. זה משהו פרטי שלי..." אמרה והניחה אותה במזודה.

סגרתי את הרוכסנים של המזודה.

"ראיתי את התמונה הזאת רק אז, לפני עשר שנים, כשהיא התפרסמה בעיתון..." מזכרתי.

לפתע הבנתי כמה אימא תחסר לאולגה. אולגה תמיד זכתה ליותר תשומת לב ממני, אך ג'יזל תמיד הייתה המועדפת. למרות שאולגה נדחפה הצידה לעיתים, כשג'יזל הצטיינה במשהו, והאחרים לא, אולגה אף פעם לא הפסיקה לקוות, שהיא תהיה מועדפת על האם.

הרגשתי הזדהות עם אולגה יותר מאיי פעם. אפילו כמעט אמרתי לה שאני אוהבת אותה, אבל נעצרתי לפני שהיה מאוחר מדי.

ישבנו בקרון של רכבת האקספרס מנהטן, ליתר דיוק אולגה שכבה על המיטה שלה, בצד הימני של התא, מקשיבה למוזיקה, ואני ישבתי על המיטה מהצד השמאלי של הקרון, והכנתי לנו תה. לא ייאמן איך הכל קרה מהר.

האריזה, הפרידה, וכעת אנחנו פה...

הרכבת נסעה כעת מול נופים ירוקים ועצי ברוש אחדים שבצבצו על אי אלו גבהות. השמש נעה באיטיות למרכז השמים, מסנוורת את כל המביטים בה בקרניים זהובות נוצצות.

היה זה יום יפה יחסית, תחילת הסתיו, הראשון לאוקטובר.

היום הראשון בחודש, תמיד סימל בעיניי התחלה חדשה, ואפילו מחשבות
אופטימיות דילגו לראשי מדי פעם...
'אני לא אצטרך להיות יותר עבד לאף אחד... אני אהיה חופשייה... יהיה לי זמן
פנוי...' חשבתי בעידוד.
ואכן, זה היה מעודד, באופן מפתיע.
"התה שלך מוכן, אולה," אמרתי בקול רם, והיא בקושי שמעה.
התחלתי ללגום מהתה החם שלי, כשאדים מדגדגים את אפי ולחיי.
נזכרתי בפרידה מהבית.
אימא בכלל לא יצאה להיפרד מאיתנו, אבא חיבק אותנו בחיבוק פושר, אומר לנו
"לשמור זו על זו, כי עכשיו "אתן לבד בעולם". טוב שהוא נזכר להגן עלינו,
כשבתחילה הוא נוטש אותנו...
הבכי של סמנתה הקטנה קרע את ליבי, היא נתנה לי תליון קטן עם לב מפלסטיק,
ואמרה שאני אקח את זה בתור מזכרת ממנה.
"אני לא אשכח אותך, אפילו בלי המזכרת, קטנטונת טיפשונית," עניתי לה, ודגדגתי
אותה והיא החלה לצחוק.
"לא יהיה מי שיספר לי את היפיפייה הנרדמת..." היא מלמלה שוב ושוב.
"ביי אחותי," זאת הייתה הפרידה של דויד. כאילו אני הולכת לבית הספר, ובצהריים
אני אחזור.
הפרידה של בראון הייתה בדיוק באותו סגנון.
נאנחתי, כשאני ואולה הפנינו את גבינו אל הבית, אל המשפחה, וסחבנו את
המזוודות שלנו עד לרציף.
בסתר קיוויתי לראות את קאל, בפעם האחרונה, אפילו למחצית שנייה, אך הוא לא
הופיע בשום מקום.
'תשכחי ממנו.' אמרתי לעצמי כשעלינו לרכבת. 'תשכחי מהמשחקים המטופשים
שלו...'
שכנעתי את עצמי, שאני לא הכי אומללה שאפשר, ברגע שהרכבת החלה לנוע
לראשונה, עיניה של אולגה החלו לדמוע...
הבטתי בה, לא הבנתי מה קרה לה. היא לא בכתה קודם כמעט אף פעם, וכעת
נהייתה לי ממש ברז מים.
"זה רוד!!!" היא נצמדה אל החלון, כשהבנתי את מקור הבעיה.
רוד החל לרוץ על הרציף, מצמיד לשנייה אחת את ידו אל החלון, כשבצד השני של
החלון ידה של אחותי, לבסוף הוא הפסיק לרוץ, ונשאר לעמוד שם, לבדו על
הרציף, והרכבת שלנו המשיכה הלאה, במסלולה.
לקראת ערב, כשהגישו ארוחת ערב שהשיניים נשברו ממנה כמעט, התחילו טיפות
של גשם לעטר את החלונות של הקרונות.
אולגה נרדמה, ואני כיביתי לה את הדיסקמן, חבל על הסוללות.
בהתחלה היה זה טפטוף קל, לאחר מכן טיפות עקשניות החלו להידבק לזכוכית,
כשעננים אפורים ומאיימים כיסו את השמיים.
'הגשם הראשון...' חשבתי לי. 'כמה עצוב הוא... ריחו טרי באוויר, בדיוק כמו פצע
שלא מגליד...'

פרק 4

אחרי שמונית הסיעה אותי ואת אולגה בדמדומי הלילה בתוך השבילים הכפריים של מנהטן, הגענו למה שנראה כמו הפנימייה שאנו עתידות לחיות בה בזמן הקרוב. "15.90, בנות", אמר הנהג, ואני נתתי לו את הסכום המדויק, ואחריו הוא מיהר להוציא את המזוודות שלנו מתא המטען, ולהסתלק משם, כאילו המקום עצמו אחוז דיבוק.

עמדנו מול שער מתכת שחור וגבוה, כמו כזה שנראה בדרך כלל בסרטי אימה, בבתים רדופי רוחות, הייתה חומה גבוהה מסביב למבנה שעליה טיפסו סבכי עליים וצמחים...

התקרבנו בחשש אל השער, המזוודות נשארות כמה מטרים מאחור, וראינו לא בניין, אלא טירה מאבן, שנראתה מאיימת ממש בשעת לילה זו. העמדתי פנים שאני אדישה.

"את בטוחה שזה המקום?" שאלה אולגה בחשש.

"כן, כנראה.. " עניתי באדישות. סרטי אימה לא הפחידו אותי. לפעמים הרגשתי שחייתי באחד כזה, לכן טירה חשוכה לא הזיזה לי.

היא הלכה להביא את המזוודות שלנו, דוחפת אותי לפתוח את השער הקר. פתחתי אותו בחריקת מה, ונכנסנו במעין שביל אפרפר שכזה, מסביבנו בצבץ דשא שנראה אפרפר לאור הירח, ועצים שהטילו צלליות מרצדות על השביל...

"תישארי קרוב, אוקי?" יללה לי. גלגלתי את עיני בחושך. שנאתי פחדנות. שנאתי את הפחד עצמו. "זה רק לילה, בבוקר כבר לא תפחדי, אולגה."

הגענו עד למדרגות רחבות מאבן, שהשתרכו עד לדלתות הכניסה הגדולות. לשנייה רציתי לצבוט את עצמי, לראות אם נרדמתי ברכבת, כי כל זה לא יכול לקרות.

תמיד דמיינתי פנימייה כמקום סגור ושחור, שמוקף בגדרות תיל גבוהים וקוצניים. פה, הפנימייה הזאת דמתה למעין סיפור אגדות אפל שכזה, שסופו תרם נכתב...

העלינו את המזוודות עד למדרגה האחרונה ועמדנו מהססות ליד הדלתות הגבוהות.

"אין פה זמזם... איך נכנס?" שאלה אולגה.

"אני נראית לך כמו מישהי שמכירה את המקום?" אמרתי בקרירות.

"לא, אבל את גדולה יותר..." ככה היא תירצה את העניין.

"היי! מי שם?" נשמע קול של בחור שבקע מהחשיכה.

קפאנו על מקומנו. יכולתי להישבע, שאולגה אפילו הפסיקה לנשום לשנייה אחת. "מי אתה?" אזרתי אומץ. הקול שלי נשמע מוזר כעת.

"ג'ק." כעת הוא התגלה. הוא בא מהקצה האחד של המבנה, ונראה דיי מאיים

בחושך. הדבר היחיד שבלט, היו עיניו החומות. כל השאר התמזג עם הלילה. היה לו שיער שחור כשלי, והוא נראה גבוה וחסון.

"מי אתך?" הוא שאל.

"אתה מפה?" עניתי לו בשאלה.

הוא עלה במדרגות והתקרב אלינו.

נרתעתי לאחור מעט, עד שגבי נגע בדלת שהייתה קרה.

"כן, ולמה את עונה לי בשאלה? איך קוראים לך?" שאל.

"אתה גם עונה לי בשאלה... אני מריה, וזאת אחותי אולגה. באנו ללמוד כאן."

חיך ערמומי שכזה התפשט על שפתיו.

"כן, אתן לא נראות עשירות במיוחד, במיוחד את-" הוא הצביע עליי- עם הסחבות האלה..."

הידקתי את פי, שיניי נקשו כל כך חזק מכעס, שיכולתי להישבע שהן יצאו מפי וינשכו את צווארו, אילו רק הייתי ערפד.

"אתה מוכן לפתוח לנו את הדלת?" אמרתי בכעס.

"בסדר, מה את מתנהגת כמו קיטור של רכבת? רק צחקתי איתכן קצת..." אמר בשלוות מה.

הוא הוציא מפתח כסוף מכיסו ופתח את הדלת.

"בואו אני אעזור לכן עם המזוודות..." אמר.

לקחתי את המזוודה שלי בידי וצעדתי פנימה בעקשנות.

"לא תודה. אני אקח את המזוודה שלי לבד..." אמרתי.

שמעתי מאחורה, את אולגה אומרת :

"אבל אתה יכול לקחת את שלי... תודה..."

בחושך יכולתי לראות קרן אור נופלת על גרם מדרגות עבה חושפת שיש עדין

בצבעי אדום ולבן, היה זה ציור שלא הצלחתי לגלות מהו...

במטושטש יכולתי לראות שני גרמי מדרגות שמתפצלים לכיוון שמאל וימין...

הראיה שלי נעשית גרועה יותר או מה?

"המדרגות שפונות לשמאל אלה חדרי השינה של הבנות, והמדרגות שפונות לימין

אלה חדרי השינה של הבנים. בקומה השלישית יש את המנהלת והמדריכים." אמר

ג'ק. קולו הדהד בחדר הענק...

"אולי תביאי לי את המזוודה שלך, מריה, נכון?" שאל כאשר הוא השיג אותי

במהירות, ונראה נהנה מעצמו, כאילו במזוודה של אולגה לא היה דבר מלבד נוצות.

"לא. אני לא צריכה ממך טובות." אמרתי ונאנחתי לעצמי.

אוח, ילדי הפנימייה האלה...

פניו השתנו בחשיכה למבט פחות נעים, והוא המשיך הלאה, ואולגה רצה מיד

אחריו, שוכחת אותי, אחותה, לטובת איזה בחור. כמה צפוי לבת מהמשפחה שלנו...

כמה מהר היא שכחה את רוד...

"הנה אתם!" קול גבוה הדהד באולם. לרגע חשבתי שהאולם מלא ברוחות רפאים,

ואז הבנתי שאני מתחילה להתחרפן ולאבד את דעתי...

ראינו בהדרגה את האורות נפתחים בזה אחר זה, חושפים בפנינו אולם שיש בעל

מרצפות מרהיבות, וגרמי מדרגות מעוצבים כמו בתקופות הרומנטיות של המאות

הקודמות... מנורה בעלת אלפי זכוכיות קטנות הייתה תלויה על התקרה, והפיצה

אור לכל הכיוונים.

ראינו מישהי בחלוק, מתקרבת אלינו מגרם המדרגות שהשתרך מהקומה

השלישית.

היה לה שיער שחור קצוץ, היא הייתה גבוהה ורזה, בצורה לא מחמיאה שכזאת

לבחורה, עיניה היו כמעט כתומות, היא נראתה קצת מעוותת למדיי, מה שגרם לי

לחשוב בפעם השלישית, אם אני חולמת.

"מריה, אולגה, נכון?" היא קראה לעברינו.

באותה שנייה המזוודה שלי נפלה על המדרגות והתגלגלה למטה, לאורך כל מה

שעליתי עד עכשיו, תוכנה נשפך על רצפת השיש, כולל כמה חזיות שלא רציתי

שאף אחד יראה...

בהיתי בה לרגע אחד, לא מאמינה על גורלי המר, רגע של שנאה עצמית ונשאה כלפי היום המקולל הזה... ואז מיהרתי לרדת במדרגות ולאסוף את חפציי מהר, לפני שיחשפו לבן פנימייה המפונק הזה..

זה היה אחד הרגעים האלה, שעדיף שלא יקרו לך אף פעם, ודווקא אז הם קורים לך. שנאתי מיד את המקום הזה, שנאתי אותו, חשבתי לעצמי, בזמן שירדתי עד לקומה הראשונה, והתיישבתי על ברכיי לאסוף את כל הבגדים והחפצים שנפלו ממנה.

"ג'ק, תעזור למריה לאסוף את המזוודה שלה." אמרה האישה, וג'ק ירד בטפיפת צעדים מהירה במדרגות, רוכן לידי וליד המזוודה.

הרעיון שהוא יראה מה אני לובשת, לא ממש קסם לי. הזעפתי את מבטי והשתדלתי לא להביט בו.

"את רואה שאת לא מסתדרת לבד? אם לא היית עקשנית כל כך, ונותנת שאני אעזור לך, כל זה לא היה קורה."

סגרתי את הרוכסן של המזוודה, וקמתי על רגליי.

ג'ק לקח אותה, וסחב אותה בקלילות עד לקומה השנייה.

אולגה צחקה צחוק אילם שכזה, נשבעתי שאני אהרוג אותה אחר כך.

"אני עליזה, מדריכת כיתות י'. בואו אני אראה לכן את המגורים שלכם... שעת ההשכמה היא שש בבוקר, כשהבנות בכל חדר מתחלקות ביניהן בעבודת הניקיון של החדר. שטיפת רצפות, ניקוי אבק, ניקוי החלון בחדר. ארוחת בוקר ב-7 וחצי, השיעורים מתחילים ב-8, בבניין השני, שתראו מהחלון כבר בבוקר. בהצלחה לכן... לכו ישר בחדר 43 יש מקום פנוי, וכך גם בחדר 29..." אמרה והצביעה לכיוון המסדרון הארוך והחשוך.

הם חסכו חשמל בלילה או שפשוט לא היה חשמל במסדרון?...

הלכנו ביחד אני ואולגה והמזוודות משתרכות מאחורינו, כשאני עייפה מדי מלהרהר בכל מה קרה עכשיו, או פשוט כועסת מדיי מכדי לשחזר את כל האירועים הללו שוב.

"אני אקח את חדר 29, את לכי עד הסוף..." אמרה אולגה ונכנסה לחדר. זאת הייתה ברכת הלילה טוב שלה.

מרחוק שמעתי במעומעם איך עליזה צועקת על ג'ק שהסתובב בחוץ אחרי שעת המעצר.

צעדתי עד לחדר שמספרו 43, ונכנסתי לתוכו.

היה זה חדר דיי קטן, היו שם שלוש מיטות. שתיים מהן היו תפוסות על ידי בנות שישנו, ופרצופיהן לא נראו מבעד לשמיכות, ומיטה אחת נראתה לא תפוסה, ליד שידה ריקה, וארון בגדים מעץ.

הנחתי את המזוודה ליד המיטה הריקה. היה זה בלתי אפשרי לחפש כעת את הפיג'מה במזוודה. הורדתי את המכנסיים, הנחתי אותם על הכיסא שעמד ליד, והשתחלתי בין השמיכות הקרות, שאף אחד עוד לא שכב עליהן.

היה זה יום ארוך כל כך... יום כל כך מייגע...

הגיע הזמן לשים לו סוף, ובשנייה שעצמתי את עיניי, אחרי שבחנתי את הירח שהשתקף מהחלון בדקדוק, נרדמתי.

"מתי היא הגיעה?"

"זאת החדשה ההיא שעליזה אמרה עליה?"

"מה זה הבגדים האלה שהיא לובשת?"

הרגשתי שזאת שעה מוקדמת מאוד של בוקר, וכבר מישהו מדבר עליי. לקח לי דיי הרבה זמן לפקוח את עיניי, למרות שהיה שש בבוקר, יכולתי להרגיש זאת, השעה הרגילה שתמיד הכריחו אותי לקום. הפעם לא שמעתי "מריה, קומי, קומי כבר!", אלא לחשופים מעצבנים כמו זבובים טורדניים ליד האוזן.

פקחתי את עיניי והתיישבתי. שתי הבנות שהיו בחדר, קפאו על מקומן. 'טוב נו, זה לא סוד שאני נראית ממש מפחיד על הבוקר...' חשבתי לעצמי, וקמתי מהמיטה, לובשת בחזרה את המכנסיים שלי, שהנחתי בלילה הקודם על הכיסא. הבנות המשיכו לבהות בי, כאילו הייתי איזה בעל חיים בתקופת ניסיון. בהיתי בהן בחזרה.

האחת הייתה שמנה מאוד, שיערה היה חום גלי עד הכתפיים, ועיניה חומות ובוחנות. היא לבשה מה שנראה כמו כותונת לבנה, רק במידה כזאת שאני הייתי טובעת בה.

השנייה הייתה רזה, חטובה, עיניה ירוקות, שיערה בצבע דבש, היה ארוך וחלק כמו משי. משהו שהשיער שלי אף פעם לא ישיג...

"אני רוקסן, ואת?" שאלה, אחרי שסצנת הבהיות הסתיימה. "מריה." אמרתי.

"אני מדיאן," אמרה השנייה, והניחה לידי מטלית ונזל לשטיפה. "את מנקה את האבק." אמרה רוקסן.

אם חשבתי שיש להן הרבה עניין בי, אז טעיתי לגמרי.

אחרי ההיכרות המוזרה הזאת, גם רוקסן וגם מדיאן הסתובבו ממני, האחת שוטפת את הרצפה, והשנייה מנקה את התריסים של החלון.

למזלי אף פעם לא הייתי מפונקת. ניקיתי את האבק משולחן הכתיבה של כל אחת מהבנות, מהארון גבוה למעלה, ובכך תמה עבודתי.

הבנות המשיכו בשלהן, ולא אמרו לי מילה נוספת, כאילו בכלל לא הייתי שם, ואני מצדי פתחתי את המזוודה, והתחלתי להוציא ממנה את הבגדים ולהכניס אותם לארון הריק, בעל המדפים הריקים.

"השירותים בקצה המסדרון, אם רצית לדעת. שם גם המקלחות." אמרה מדיאן ומיד השתתקה, כאילו פחדה לדבר אליי.

'מקום מוזר בהחלט'. קבעתי, כשעמדתי מול הכיור, וצחצחתי את שיניי במהירות ויעילות, שמחה שאין לפני עוד תור ארוך של בנות שיעשו זאת לפניי.

סירקתי את שיערי השחור מול המראה, עיגולים שחורים קטנים עיטרו את עיניי. כנראה שהגענו ממש מאוחר בלילה אתמול.

לשנייה אחת דמיינתי איך אולגה מסתדרת. בטח הבנות בחדר שלה, נאבקות כדי להקים אותה, כי היא, העצלנית הכי גדולה שקיימת...

חייכתי לעצמי למחשבה הזאת, וכעבור שנייה ראיתי אותה נכנסת לשירותים. "היי," אמרה בקול קלוש. "הכריחו אותי לשטוף רצפה. אני שונאת את זה פה."

אמרה.

"לא ביג דיל," אמרתי בחיוך. "אני הייתי עושה את זה כל הזמן בבית. לא כמוך." המבט הממורמר של אולגה, הוא שעשה לי את הבוקר.

חדר האוכל המה אדם. היו שם ילדים ובני נוער מכל הגילאים. כשהגעתי לשם, הצטרפתי לתור האינסופי שהשתרך מהכניסה, עד לקבלת האוכל. זה נראה כמו חלוקת אוכל לחסרי בית, וכעת אני הייתי ביניהם.

שולחנות של חמישה אנשים שכיסו את כל האולם של הקומה החמישית, התמלאו בהדרגה בבני נוער שהחזיקו מגשים בידיהם. כשהגיע תורי, בחרתי בין היוגורט והבלינצ'ס, וסלט פירות קטן היה מצורף עם מיץ תפוזים.
'לפחות אוכלים פה בריא', חשבתי.
התיישבתי ליד שולחן ריק, כשאני בוהה בשתי בנות בלונדיניות דקיקות מצחקקות עם כמה בנים כמה שולחנות ליד.
אכלתי את סלט הפירות, ולא היה לו כל טעם בפי. האוכל הזה היה כמו לאכול צמיגים, לא היה שום טעם, או ריח.
'אז בגלל זה הן כאלה דקיקות...' חשבתי אחרי זה, כשפיניתי את המגש.
הייתי כה בודדה, שהתחלתי לבקר אנשים אחרים בלי מעצורים. שמתתי להם תגים, חילקתי אותם לסטריאוטיפים כמו שמחלקים חיות מעבדה קטנות לפי סוגים...
זאת שמנה, וזה נמוך, וזה נראה עקום...
ואני בשפל של כל השפלים.
ראיתי את מדיאן נכנסת לבדה גם היא לחדר האוכל, נעמדת בתור האינסופי, שאותו עברתי.
חייכתי אליה, היא לא חייכה בחזרה.
שנאתי את המקום הזה.

השיעור של המורה לפיזיקה, המורה מיכאל מיכאלי, היה השיעור הראשון שזכיתי להיות נוכחת בו. הוא התקיים בבניין השני, או ליתר דיוק בטירה השנייה, בקומה הראשונה.
הכיתה הייתה שטופת שמש, מזג האוויר היה כה יפה ומושלם בחוץ... מיכאל הסביר על אופטיקה ומעגלי תנועה, והמעגל היחיד שיכולתי לראות, הייתה השמש הזורחת בחוץ, וקרניה שנעו לכיווני.
'מיכאל הוא קפדן, קשוח, וקירח.' קטלגתי אותו מרוב שעמום. אלה היו יותר מדי שמות תואר שהתחילו בק'...
החלטתי לבחון את תלמידים לכיתה, זאת אומרת הורסי החיים החדשים שלי... שמעתי מאחורי פטפוט בלתי נפסק של שתי בנות, ראיתי מזווית עיני את ג'ק יושב עם אחת הבלונדות שראיתי קודם בחדר האוכל.
כשהוא הבין שהסתכלתי עליו, הוא הסתכל עליי בחיוך ערמומי שכזה, כאילו אומר "תפסתי אותך מסתכלת עליי!".
באור יום, הוא נראה יותר מגוחך מאשר בלילה. נראה כאילו הוא נלקח מתוכנית של כושר בבקרים, כולו שרירים... אפילו המוח שלו היה שריר אחד גדול...
מיד הסתתי את מבטי, ובהיתי בחלון בחוץ.
הפטפוט שזמזם מאחורה נפסק, כשמיכאל שאל שאלה. הכיתה דממה.
'מריה, את חדשה, אולי תעני?' שאל.
בלעתי את רוקי.
זה שוב קורה לי. נראה לי שהמזל הרע נדבק אליי קשות ולא רוצה לעזוב. שנאתי את השיעור הזה. שנאתי את המזל הרע. שנאתי את ג'ק שצחק עליי, עד שיכולתי לשמוע כל הברה בצחוק המטומטם שלו.
'את עונה או לא?' כעת הוא היה אפילו קשוח יותר.
'אני לא יודעת על מה, אדוני.' אמרתי בלי חשש.
צחוק חלש כמו בריזה קרירה חלף בכיתה.

"לא למדת מעגלים אופטיים, גברת רונלדס?" שאל והתקרב אליי. יכולתי לראות
כעת שעל הקרחת שלו מבצבצת שיערה אחת בלבד, מה שהצחיק אותי, אך לא
יכולתי לצחוק בקול.
"ומה אתה צוחק, ג'ק ריצ'י?" פנה אליו המורה.
כעת החיוך חזר לפשוט על שפתיי.
הרגשתי עונג בכל גמגום של ג'ק, ועוד יותר עונג, כשהוא הלך לקבל הערת
משמעת מרכז המשמעת.
או, כמה שהנקמה המתוקה.

פרק 5

אחרי ההפסקה, שביליתי שבשיטוט דיי מלהיב בין המסדרונות של הכיתות, ובהיתי בתלמידים שבעצם היו להם חברים במקום האיום ונורא הזה, חזרתי לשיעור נוסף, כעת לשיעור כימיה.

מעל הלוח, הייתה תלויה הטבלה המחזורית, ובשני צידי הכיתה היו תלויים פוסטרים בין חלון לחלון, שבהם נראו תופעות כימיות שהכרתי, אך לא ידעתי להגיד את שמן.

אני אף פעם לא הייתי טיפוס ריאלי, לפעמים לא הייתי שום טיפוס, אלא רק הצל של עצמי, כמו שהרגשתי גם עכשיו... המורה, בשמו ד"ר רוג'רס, נכנס לכיתה. פחדתי שיהיה זה עוד מורה קירח, קשוח וקפדן, אך ד"ר רוג'רס היה ההפך מכך, אפילו התלמידים נראו מחייכים.

ד"ר רוג'רס היה בעל שיער מאפיר זקן קצרצר, כמו טבח איטלקי, עיניו היו חומות וטובות, הוא לבש חלוק לבן, ובידיו היו שתי מבחנות, חומר כחול באחת מהן וחומר צהוב בשנייה.

הרגשתי כה מרותקת לשיעור, שלא קטלגתי אף אחד במשך שעותיים רצופות. המורה העביר קצת מהחומר הכחול לחומר הצהוב. התרחש פיצוץ קטן, כמו זיקוק וכל הכיתה השתהתה. פיה של הבלונדינית דיאנה נפער, והיא אפילו שכחה לסגור אותו.

יצאתי מהשיעור הזה בהרגשה יותר טובה, ערבבתי את השנאה המהולה שלי בטיפת חיוך קטן ומוסווה, ויצא זיקוק קטן בסוף, הפעם עמוק בתוך ליבי השבור. הרסיסים החלו לנוע בתוכי בצורה מוזרה, יכול להיות שדיממתי בתוכי, אך הפעם היה זה כי ראיתי את אולגה מתנשקת עם נער בעל שיער בלונדיני באחת הכיתות הריקות.

לשנייה אחת רציתי לרוץ לתוך הכיתה, להפריד ביניהם, לצעוק עליה כמה מילים שפה אצמר, אך לאחר התלבטות של שנייה נוספת, אמרתי לעצמי, 'למי אכפת. מעכשיו היא אחראית על עצמה!'

אחרי שהשיעורים הסתיימו, התלמידים החלו לחזור לחדרים, ולהכין שיעורי בית ליום למחרת. לא ידעתי מה לעשות בזמן הפנוי שהיה לי אחרי ארוחת הצהריים, היות שאף אחד לא בדיוק דיבר איתי. יצאתי מהטירה, והתחלתי ללכת במדשאות הירוקות שהובילו בשביל אפרפר לבניין השני, שבו נערכו השיעורים.

סטיתי מהשביל לבניין, והלכתי על הדשא המטופח. לא היה אף אחד בחוץ כעת, הייתי רק אני והרוח, וטוב שכך.

המקום הזה היה יפה כל כך, כמו אגדה שכזאת, לא הבנתי לה קראו לו בכלל פנימייה, במקום בית מלון.

'אולי זה בגלל האנשים שמאכלסים אותו, כך הוא נקרא, ולא בגלל היותו מקסים כמו טירה מהאגדות...' חשבתי בקהות חושים.

הייתי זקוקה למנוחה, אפילו התגעגעתי לבית, אבל רק לרגע אחד. השגרה שם הייתה כל כך שונה מהשגרה שפה, ושם, לפחות לא הביעו כל כך הרבה שנאה כלפיי בגלוי, לא כמו שפה.

לפתע ראיתי דמות רחוקה הולכת בקצה המדשאות. הייתה זו דמות נמוכה ועגלגלה, שנראתה כבוקעת מהשמש שהחלה לשקוע. החלטתי לחזור.

ב-7 הייתה אמורה להיות ארוחת ערב, ורציתי להגיע לחדר האוכל כמה שיותר מהר, כדי לא לחכות שוב בתור המעצבן הזה, ולראות כמה אנשים מאושרים, כשאני כל כך לא.

ביום ראשון, שבוע אחרי שהותי בכלא הזה, ובשמו הפרטי פנימייה, נזכרתי בו. זה לא קרה בכוונה, לא תכננתי זאת, פשוט המחשבה עליו קיפצה אל תוך ראשי... איפה הוא? מה הוא עושה? האם הוא בכלל חושב עליי? ידעתי את התשובה, לפחות לשאלה השלישית. קאל היה ונשאר כמו שהוא.

שיחק בי קצת ועזב, כמו בובת דובון, שנוטשים הילדים, כשהם מתבגרים קצת, ומסרבים לישון איתה. בהתחלה הם מסרבים לזרוק את הבובה סופית, הם פשוט מניחים אותה על המדף. אחר כך, שכבאים החברים, הם דוחפים אותה מתחת למיטה, שוכחים אותה, ובסופו של דבר, היא נזרקת על ידי אימא, שחושבת לעצמה "כמה הילד שלי גדל".

אני הרגשתי כמו אותה בובה נטושה, טיפשה שכמוני, נזכרתי ברגע שחשבתי ששפתיו יגעו בשפתיי...

וטוב שהוא לא נגע בהן. כעת הן היו סדוקות כמו אדמה אחרי רעידת אדמה, יבשות כמו הלב שלי, כמו החיים שלי.

ביום ראשון, שבוע אחרי שהותי בכלא הזה, שמחופש לטירה יפיפיה, הכרחתי את עצמי, לעולם לא לשוב לחשוב על הבן אדם הזה, בשם קאל. הוא שאכזב אותי, הוא שנטש אותי, הוא ששיחק בי. מעכשיו, אף אחד לא ישחק בי יותר אף פעם. השנאה בעבעה בתוכי.

"מה את עושה, ממורמרת?" היה זה ג'ק, שקרה לי כך. לא ענית, והעמדתי פנים שלוח המודעות של שכבת י' יותר מעניין, למרות שהיה ריק.

הוא נעצר לידי וחיך.

"מה אתה רוצה?" אמרתי.

"שתפסיקי להיות כל כך ממורמרת!" אמר והלך.

לשנייה אחת, רציתי לרדוף אחריו, ולהכניס לו מכות הגונות, גם כדי לפרוק על העצבים על מי שיותר לא אזכיר את שמו פה, וגם כי ג'ק היה קוץ בתחת ממש. "ואתה תפסיקי להיות סנוב!" קראתי אחריו, בעודו ממשיך ללכת לאזור הבנות, למרות שהדבר הזה היה אסור בהחלט.

אחרי כמה דקות, ראיתי אותו יוצא מהחדר, מחבק את שתי הבלונדיניות, דיאנה וג'יל, הסנוביות, גלי הבלונד עיוורו כמעט כל אדם שהביט בהן, והדקיקות שבהן, גרמו לכל בת לרצות להיות אנורקטית.

חוץ ממני.

לא רציתי להיות דומה להן, או לאף אחד אחר. רציתי לישון, לישון שנת חורף, כמו שהדובים ישנים בקוטב. ואף אחד, אף אחד, לא מצליח להכאיב להם בזמן שנתם.

חשבתי שהחור השחור השתלט על הפינה שלי בחדר, כשחזרתי לחדר, אך לא, היו אלה רק הבגדים שלי, שהיו מפוזרים בכל הפינה שלי, המיטה, מתחתיה, על השולחן...

חולצות שחורות, מכנסיים, תחתונים הוצגו לראווה כשהיו תלויים על הווילון של החלון, כמה דפים מקומטים וקרועים שכבו על הרצפה. התכופתי לקראתם. היו אלה הסיפורים הקצרים שכתבתי בצרפתית, קרועים לגזרים. בלעתי את רוקי. דמעות אילמות עמדו בעיניי. 'מי עשה לי את זה? מי עשה לי את זה?' זה היה הדבר היחיד שהצלחתי לחשוב. אפילו הציניות ברחו ממני, נשארתי ערומה ומובכת, התיישבתי על הרצפה ובכיתי. הדמעות זלגו מעיניי כמו ברז מים דולף. הרגשתי שאני לא יכולה לסבול את המקום הזה יותר, רציתי הביתה כל כך...

מי כל כך רצה לקרוע סיפורים מסכנים בצרפתית? את מי כל כך מעניין מה יש לי בתוך הארון? למה כולם רוצים לחשוף אותי, כשאין מאחוריי דבר, אבל דבר חוץ מצל דהוי?

רציתי להקיא, רציתי לברוח משם, רציתי לצרוח עד שתצא לי הנשמה... אך במקום זאת קמתי, מנסה לשווא לנגב את הדמעות העקשניות והמלוחות, והתחלתי לסדר באיטיות את הדברים שלי, בחזרה למדפים... רוקסן נכנסה לחדר. היא נבהלה כשראתה אותי בוכה, מושפלת, רוכנת על הרצפה לאסוף את חפציי.

"בואי אני אעזור לך... אני יודעת מי עשה את זה..." אמרה לי, ומיד התכופפה כדי לעזור.

לא ציפיתי שהיא בכלל תגיב לנוכחות שלי, כמו שתמיד נהגה, באדישות כלפי, כעת היא עזרה לי, ועמדה לצדי. "ומי עשה את זה?" שאלתי.

"דיאנה, ג'יל וג'ק. הם תמיד עושים את זה למי שהם לא אוהבים. גם לי הם עשו את זה..." אמרה כשהורידה את התחתונים שלי מהווילון מול החלון. "זאת מין מסורת של פנימייה, את תהיי בסדר..." מלמלה. 'כן, בטח', חשבתי בזעם בלתי עצור בתוכי. "איך אני אהיה בסדר, אם כולם מתעלמים ממני?" שאלתי אותה. היא הביטה בי. עיניה הירוקות היו יפות כל כך, כעת, כשראיתי אותן מקרוב. היא לא ענתה לי. לא יכולתי לצפות שהיא תקפוץ ישר ותגיד, 'נו טוב, אני אהיה חברה שלך'.

רוקסן רק סיימה לעזור לי לסדר את החפצים והבגדים בחזרה לארון, והלכה לשולחן שלה, הוציאה מחברות, והחלה לעשות שיעורי בית. אני בהיתי בקרעי הדפים, שפעם היו סיפורים שהפליגו על כנפי הדמיון הממורמר שלי, ונשבעתי לנקום בג'ק, בג'יל, ובדיאנה. הם לא יעברו את זה בשלום.

אני חושבת, שהדבר היחיד שהחזיק אותי שלמה במקום הזה, היה יצר הנקמה. לא שכחתי, ולא התכוונתי לשכוח את מה שהם עשו לי. ג'ק עבר לידי בהפסקה, הוא חיך כהרגלו, ואני לא חייכתי. ראיתי את ריק, נער נוסף מהכיתה, שנראה בלתי מזיק, מדבר עם רוקסן, ושניהם צחקו זה עם זה. ריק היה יפה לדעתי, הוא ורוקסן התאימו זה לזה, היה להם יופי עדין שכזה, טהור במקצת, יופי שלא השתמשו בו עדיין.

מדיאן פטפטה בעליזות עם אליס, נערה בעלת שיער ג'ינג'י, עיניה זהרו כאשר
התנגשו עם קרני השמש.
ורק אני ישבתי לבדי.
החלטתי לקום, וללכת לטייל.
טיפות של גשם החלו לטפטף על שיערי השחור, והחלטתי לפזר אותו מהקוקו שלו,
ולתת לו להירטב.
הלכתי על המדשאות, שהחלו להירטב עם כל צעד שלי, כאשר הטיפות התחזקו
בהדרגה.
הגעתי עד לבניין כיתות הלימוד, נכנסתי לתוכו והחלטתי לשוטט בקומה
הראשונה...
הכיתות היו ריקות מאדם, חוץ ממגמת אומנות, שתלמידיה אכלסו כיתה אחת,
באמצע המסדרון. אף פעם לא הייתי שם, כי ציור לא היה מקצוע שהצלחתי לקבל
בו "עובר". אפילו קו ישר לא ידעתי לצייר ישר.
המשכתי ללכת עד לסוף המסדרון, כשגיליתי דלת, שלא ראיתי אותה אף פעם
קודם.
החלטתי לפתוח אותה, גם כי היה לי משעמם, וגם כי הייתי סקרנית.
הדלת נפתחה בקלות.

התחלתי ללכת, כשריח משונה מגיע לאפי, ריח שלא הצלחתי לזהות.
המשכתי ללכת, היו שם כמה לוקרים מברזל, כולם ריקים, וכמה ספסלים נמוכים
מעץ. אחר כך ראיתי שירותים ומקלחות, ואז יצאתי לשם.
הייתה זו בריכה חמה, מימיה צלולים, לא היה שם אף אחד מלבדי.
התקרבתי אל גדה אחת של הבריכה, התכופתי אליה, כדי לגעת באצבעי במים.
המים היו די חמים, נעימים שכאלה...
איך אף פעם לא מצאתי את המקום הזה קודם?
הבטתי לצדדים, כדי לבדוק שוב שלא היה שם אף אחד.
בלי לחשוב פעמיים, בלי שהמוח שלי יחשוב להתאמץ ולפעול, חלצתי את נעליי,
והורדתי את גרביי. תחבתי אותם בתוך הנעליים, והלכתי ליד גדה אחת של
הבריכה, רגליי צועדות על השיש הקר.
הנחתי את הנעליים לפני הכניסה לבריכה, הורדתי את הסוודר האפור שלי, אחריו
הורדתי את החולצה הלבנה מתחתיו...פשטתי את מכנסיי השחורים, ונשארתי
בחזייה ותחתונים...
נכנסתי בהדרגה למים החמימים והנעימים שליטפו את רגליי ואז את בטני, ואז את
כל גופי, כמו אימא שכזאת, שאומרת שהכל יסתדר...
הרגשתי קלה במיוחד במים, קלה ומשחררת.
זה לא שלא התקלחתי לפני זה, אך במקלחות של הבנות צריכים להתקלח מהר,
כדי שהבנים לא יציצו עם המראות שלהם, וכי כולן ערומות, וזה יוצר תחושות לא
נעימות שכאלה, כאשר כל אחת בוחנת את השנייה בטעות...
פרסתי את ידיי, והתחלתי לשחות.
שחיתי בריכה אחת, שחיתי בריכה שנייה, שחיתי בריכה שלישית.
לבסוף נעצרתי, מתנשמת מעט בכניסה לבריכה.
הרגשתי חופשייה ומשחררת כמו שלא הרגשתי אף פעם.
כאשר לבשתי את בגדיי בחזרה, למרות היותי רטובה, הבטחתי לעצמי, שפעם
בשבוע, אני אבוא לבריכה, כשלא יהיה כאן אף אחד, ואשחה להנאתי. ככה אני

אפרוק את כל המתחים שאצבור, אפרק את כל השנאה לחתיכות וחלקיקים, עד שתפזר במי הבריכה, ותעזוב אותי לנפשה.

פרק 6

פעם בחודש, כל כיתה יצאה לרכב על סוסים בשטחי הפנימייה. אף פעם קודם לא רכבתי על סוס, אבל זה לא נראה קשה כל כך, כי כולם התלהבו ודיברו כל כך על הרכיבה הקודמת, ממה ששמעתי כשצוטטתי לרוקסן וריק.

ביום שלישי הזה, השבוע השלישי שלי בפנימייה, הייתה אמורה להתקיים רכיבה כזאת עד לשקיעת השמש, ואחריה תתקיים ארוחת ערב. רוקסן סידרה את שיערה מול המראה בחדר, כשהיא לבושה במכנסי רכיבה ומגפי רכיבה שחורים ומקצועיים. בהיתי בעצמי לרגע, לבושה באותם נעליים שחורות דהויית, ובגדים שחורים וגדולים.

"הנעליים שלך לא יתאימו לרכיבה על סוסים..." היא אמרה, כשפניה השתקפו מבעד למראה כשדיברו אליי.

"אין לי אחרות", אמרתי. היא נאנחה.

"איך זה לרכב על סוס?" פתאום שאלתי אותה. הרגשתי, שאם היא כבר מדברת איתי, אז אני חייבת לנצל את ההזדמנות למעט חברה.

"מפחיד מאוד!" אמרה מדיאן. הבטתי בנעליה, היו לה נעליי רכיבה שחורות.

"שטויות! זה כל כך כייף, כל כך משחרר..." אמרה רוקסן. "עם גוף כמו שלך... לא עם השומנים שלי..." התלוננה מדיאן. אני שתקתי.

לא יכולתי להימנע מלדמיין את מדיאן על סוס. אלוהים, אני יודעת שאתה שונא אותי, אולי בגלל זה אתה מעניש אותי כל כך, על זה שאני רעה לאחרים.

"בואו נלך", אמרה מדיאן. היא סידרה בטאץ' אחרון את המייק אפ שלה, ושלושתנו יצאנו מהחדר, והלכנו לכיוון שער הכניסה.

"מריה הולכת לרכב על סוס?! לא ייאמן..." צחק עליי ג'ק, כשהתקרבת. התעלמתי ממנו.

רוקסן הביטה בו בכעס לשנייה, הערצתי אותה על כך. "היא תרכב על הסוס, אם הוא לא יברח ממנה קודם..." צחקה ג'יל. דיאנה, ג'יל, ג'ק ודרק צחקו להם ארבעתם.

עליזה ירדה במדרגות, יחד עם רכז המשמעת הקפדני, יעקב דיקנסון. דרק מלמל "הנה הקברן בא..."

הנחתי שזה הכינוי שהם נתנו לו. ואי אפשר להאשים אותם בכך. הוא בהחלט נראה כמו מישהו שרוצה לקבור אותך חיי. היו לו עיניים קרות כל כך, שהיה לי ספק שהוא חיי בעצמו לרגע.

יצאנו מהטירה, והלכנו בטור, חוצים את המדשאות, עד שהגענו לאורות סוסים, שהריח הוא שכמעט הכריע את כולנו.

התרגשתי קצת, כשהתיישבתי על הסוס שחור שנתנו לי, קראו לו "וייט", פירושו לבן, ואני חשבתי שזה דיי מצחיק. מסכן הסוס.

רוקסן התיישבה על סוס חום כהה, ונראתה כמו בת מלוכה בשעת ציד מלכותי.
אליס התיישבה על הסוס גם היא בקלות.
ג'ק סיפר בקולי קולות שיש לו חוות סוסים בבית, ושהוא רוכב על סוסים מאז
שהיה ילד קטן... אפילו עכשיו, הוא רכב על סוס משלו, ולא על אחד מסוסי
הפנימייה.
"הביאו לי אותו במיוחד לפה..." אמר בשחצנות, ודיאנה הביטה בו בהערצה. אני
הבטתי בו בגועל.
לבסוף, עליזה התיישבה אחרונה על הסוס שלה, והיא זאתי שהובילה.
הסוסים יצאו בדהרה, כשאנחנו רכובים עליהם, אל עבר דיונות החול שהיו על
הצוק.
החזקתי בחזקה במושב שלי, כל כך חזק החזקתי, שהרגשתי את הברזל חותך את
האצבעות שלי. פחדתי, שאם אעזוב את המושב או את המושכות, הסוס שלי
ישתגע.
הרוח בידרה את שיערי, מימיננו השמש הייתה גבוה בשמיים, עדיין לא ממהרת
לשקוע, קרניה שופעות אור...
נראינו כמו סרט של המערב הפרוע, ודי נהייתי מהרעיון. היה ברכיבה בהחלט
משהו משחרר כל כך, כמו שרוקסן אמרה, הייתה הרגשה כאילו אנחנו כמעט עפים
עם הרוח... ולא רוכבים על סוס.
הסוס של עליזה דהר מהר יותר ויותר, והיא הייתה רחוקה ממני מאוד, נשארתי
לרכוב ליד ג'ק, ג'יל ודיאנה לצערי הרב, והם השתהו עם סוסיהם, כי ג'ק הדגים
להם "תרגילי מרוצים".
יכולתי להרגיש שהסוס שלי, וייט, עצבני כמעט כמוני...
"זוז מהדרך!" צעקתי לג'ק, כשהוא והסוס שלו דהרו מלפני במרחק קצר מדי.
"מה את מפחדת?" התגרה בי.
"אני לא מפחדת, אבל אתה תפחד כשאני ארד מהסוס ואכסח לך את הצורה!"
צעקתי לו.
"אוו... ממש מפחיד..." צעקה דיאנה מאחורה.
"את לא אוהבת את המתח?" התגרה בי ג'ק יותר.
שיניי חרקו.
הסוס שלי השמיע גחמה.
"זוז, ג'ק!" צעקתי.
"אני אוהב למתוח אותך... זה כל כך... משעשע.." אמר בחיוך מרושע.
שנאתי אותו כל כך.
הסוס שלי השמיע עוד גחמה כועסת, והסוס של ג'ק גם הוא השמיע צלילים מסוג
זה.
"תפסיק!" כעת הייתה בקולי נימה של בהלה.
הסוס שלי סטה הצידה במהירות, שמעתי כמה קולות מבוהלים וצעקה אחת,
הסוס הרים את רגליו כלפי מעלה, והדבר האחרון שאני זוכרת היה שאני עוזבת את
המושכות והמושב, והאדמה מסתובבת בסיבובים מתחתי...
פקחתי את עיני כשפרצופה של אולגה בוהה בי.
לפני שהבנתי איפה אני, ומה קרה, היא הפציצה עליי מטר של שאלות:
"איך את מרגישה? את בסדר? איך זה קרה? כואב לך? את יכולה לזוז? את יכולה
להזיז את הרגל?"

"למה לא?" קטעתי אותה.
הבטתי ברגל ימין שלי.
היא הייתה מכוסה בגבס.
נבהלתי מעצמי.
עכשיו אולגה חייכה.
"שמעי, עכשיו מתחילה ארוחת ערב, אני הולכת לאכול..." אמרה לי, והלכה,
משאירה אותי לשכב לבדי בחדר שלי, תוהה על מה עבר עליי, מי שם לי את
הגבס, ואיך הגעתי לפה.
חושך שרר בחוץ, ראיתי ירח דקיק מביט בי בהבנה.
'איך זה תמיד קורה לי?' ניסיתי לרחם על עצמי.
הרגשתי דקירה קלה ברגל, והחלטתי לבחון את התקרה בדקדוק, מה שהיה בלתי
אפשרי, כי רק מנורת לילה קטנה דלקה על השידה שליד המיטה שלי והאירה חלק
קטן מסביבי.
ואז נזכרתי.
זה הכל בגללו. בגלל ג'ק, המנוול הזה...
פרץ של חימה השתלט עליי, נראה לי אפילו האדמתי מרוב כעס, רק מהמחשבה
עליו.
הפעם הוא הגזים בהחלט. מי הוא חושב שהוא? למה הוא חושב שיש לו זכות יתרה
להתעלל בי?
אף פעם קודם לא היה לי גבס. הייתה זו מין הרגשה של כליאה בתוך כלא.
התגעגעתי לבריקה, כל כך רציתי לשחות שוב... ועכשיו, חודש שלם אני לא אוכל
לעשות כמעט דבר.
'נפלא, את בלי חברים, עם הרבה אויבים, תקועה עם רגל שבורה, בקומה שנייה
של פנימייה.' חשבתי במרירות. 'ואת עוד רעבה', הוספתי, כשהבטן שלי השמיעה
קרקור כמו חיית לילה קטנה.
הדלת נפתחה, ורוקסן נכנסה דרכה יחד עם מגש של אוכל.
ליבי קפץ.
היא הניחה את המגש על השידה שלי, לקחה כיסא והתיישבה לידי.
"חשבתי שיהיה משעמם לך פה לבד..." אמרה לי, ואני חייכתי בהכרת תודה.
"כן, בדיוק נעשיתי רעבה..." אמרתי במלמול. לא רציתי שהיא תחשוב שאני שמנה.
"ממש יפה מה שג'ק עשה," היא אמרה, כשהתיישבה והביטה בי.
"יפה?" כמעט נחנקתי.
היא הביטה בי בהפתעה.
"ככה את מגיבה כשהוא זה שלקח אותך לטירה על הסוס שלו?" אמרה. "אני לא
מבינה."
צחקתי צחוק מר שכזה.
"באמת?" הופתעתי.
"כן," היא חייכה.
"טוב, אולי רגשות האשמה הרגו אותו. הוא זה שגרם לסוס שלי להשתגע, וככה
נפלתי ממנו." אמרתי בציניות.
החיוך נמחק מפניה.
"למה הוא עשה את זה?" היא אמרה בזעזוע.
נדתי בכתפיי, ונאבקתי כדי להגיע לכוס מיץ פטל שהייתה על השידה.

"ככה, הוא שנא אותי מהרגע הראשון שבאתי..." אמרתי. "בעצם, זאת שנאה הדדית."
שנאתי אותו כל כך.
היא נראתה מהורהרת.
"לי נראה שהוא מתחרט... את לא ראית את הפרצוף המפוחד שלו כשהוא החזיק אותך על הסוס..." אמרה.
חייכתי.
"לפחות הוא פחד קצת." אמרתי בניצחון. "אני לא אעבור על כך במנוחה, צריך לנקום בו."
"את חושבת?" היא נראתה מהורהרת.
"בהחלט!" לא היו בי ספקות. "הוא יכול היה להרוג אותי, לעשות ממני נכה לכל החיים, יכולתי לגרום לי להיות צמח!"
נעשיתי כל כך דרמטית בדברי, ששנאתי להודות שאני צודקת אפילו.
"את צודקת." היא אמרה, ומעט אכזבה עיטרה את שפתייה. "ואני דווקא חשבתי שאת מוצאת חן בעיניו..."
היה לי מבט של גועל על הפרצוף.
"זה אפילו לא מצחיק." אמרתי, ושתינו צחקנו.
שתקנו שתיקה קצרה ומביכה אחרי זה.
לקחתי את המגש, והתחלתי לאכול את הצי'פס.
"סליחה שהתנהגתי אליך לא יפה, ולא דיברנו." היא התנצלה.
"זה בסדר." מיהרתי לומר. רק שלא תתחרט אחר כך.
היא חייכה.
"בואי אני אלמד אותך ללכת על קביים..." אמרה לי פתאום.
"עכשיו עכשיו?" שאלתי ברטינת מה.
"כן!" היא קפצה. "מה חשבת, שבגלל ששברת את הרגל, לא תלמדי חודש שלם, גברת? גם תלמדי, וגם תנקי..."
שתינו צחקנו, ורוקסן עזרה לי לקום על רגליי.
למרות שכאבה לי הרגל, בדקירות לא נעימות, והייתי דיי רעבה, מעולם לא הייתי שמחה כל כך, על זה שיש לי בפעם הראשונה בחיים, חברה אמיתית אחת.
אף פעם לא חשבתי, שלהסתדר עם שתי מקלות קביים תהיה בעיה כל כך קשה. אבל טעיתי.
ממרומי הקומה השנייה, ראיתי את גרם המדרגות השיש, ונתקפתי מן פוביה, לירידה במדרגות. הן נראו כה גדולות, גבוהות ומאיימות כעת... כמו שלא נראו לי אף פעם קודם לכן.
'קדימה, מריה, את רוצה ללכת לקומה הראשונה... את רוצה ללכת לקומה ראשונה...' דרבנתי את עצמי.
הנחתי את הרגל הבריאה שלי על מדרגה מתחת, ולא העזתי לזוז צעד נוסף.
"לעזור לך, מריה?" היה זה ריק, שבדיוק היה בדרכו לרדת למטה.
"אה..." לא היה לי נעים לבקש מאף אחד רחמים.
"אל תדאגי... זה בסדר..." הוא אמר, וכרך את זרועותיי סביבו, והתחלנו לרדת מדרגה מדרגה.
"בזהירות, מריה... לא לפחד..." מלמל.
חייכתי לעצמי.

אף פעם לא החזיק אותי ככה שום בן.
ג'ק ירד גם הוא במדרגות, ונעצר לידי.
"לעזור לך, מריה?" שאל.
הוא כמעט נראה עצוב. אבל רק כמעט.
"עזרת מספיק." ירקתי לו, ולא הבטתי בו יותר.
הוא התעצבן והמשיך לרדת במדרגות במהירות, נעלם משדה ראייתי כשהייתי
במדרגה השישית שדרכתי עליה, יחד עם ריק.
"בטוח זה בסדר?" הרגשתי כה לא נעים.
"אל תדאגי, מריה... רוקסן אמרה לי לעזור לך..." אמר.
חייכתי ישר.
"אתה... ורוקסן?" צחקתי.
"לא, אנחנו רק ידידים..." לחיינו נהיו ורודות מעט, הוא הסמיק...
"אה, חשבתי שאתם חברים..." מלמלתי.
כמעט מעדנו שנינו במדרגה.
החלטתי, שעדיף לא לשאול אותו שאלות מביכות שכאלה בזמן הירידה במדרגות,
אם אני רוצה להשאיר את רגל שמאל שלי בריאה.

שיעור ספרות התקיים בטירה השנייה, בקומה הראשונה למזלי.
עד שהגעתי עד לשם, חשבתי שאלוהים ירחם עליי, וייקח אותי לשמיים...
אך לא, אלוהים רצה לענות אותי עוד קצת, כנראה.
הגעתי לכיתה, בדקה האחרונה, והתיישבתי בקושי, כשריק ורוקסן עוזרים לי עם
הקב"ים.
ג'ק נראה כועס במיוחד.
'מגיע לך... חכה חכה שיורידו לי את הגבס...' חשבתי בשנאה עצורה. כבר תכננתי
לתלות אותו על העץ הגדול ליד החורשה, רק כדי שיראה ברגעים האחרונים של
חייו, את הסיבה למותו. סוסים.
הוא אפילו לא יודע מה מחכה לו.
המורה נכנסה לכיתה, וקטעה את זרם המחשבות השונאות שלי כלפי ג'ק בבת
אחת.
אהבתי את ג'ולייטה, המורה לספרות. אפילו השם שלה, הזכיר את רומיאו ויוליה,
המחזה הכי רומנטי בעיניי בעולם.
אהבתי אותו לא רק בגלל האהבה הגדולה בין הצעירים, אלא בגלל שהוא היה
טרגי כל כך בסיומו. ולא היה דבר שיותר הערכתי מסופים טרגיים, כי הם, הסופים
של המציאות... במציאות הכל כואב... בדיוק כמו ב"רומיאו ויוליה".
הרגשתי דקירה חדה ברגל.
ג'ולייטה הייתה המורה היחידה, שהייתה מתחת לגיל חמישים, ואפילו איפרה את
עצמה, לאות טיפוח עצמי.
היה לה שיער בלונדיני, ועיניים כחולות, היא התלבשה באלגנטיות תמיד, וסיפרה
לנו על מחזות קלאסיים.
השיעור שלה תמיד הפנט אותי.
אחרי השיעור הזה, תמיד שטו במוחי מחשבות לסיפורים חדשים בצרפתית, כמו
אוניות שמגיעות לנמל אחרי מסע ארוך...

היה בי כל כך הרבה חשק לכתוב שוב, הבטחתי שאני לא אמנע ממני את מה שאני אוהבת...

"מה שהדמות בעצם מנסה להעביר לנו פה, זה רגשות האשמה הגדולים שהיא חשה, כלפי בת זוגתה. הוא לא רצה לגרום לה כאב, אך הוא עשה זאת, על ידי שבגד בה... לכן הוא שר לה סרנאדה מתחת לחלון, בבקשה שתסלח לו..." אמרה המורה. "לשיעור הבא, אני רוצה שתכתבו שיר משלכם, ותקריאו אותו בכיתה." נשמעו קריאות זלזול מהכיתה, כמה רטינות, אבל דווקא סיד, הילד הנמוך, האפרפר והביישן שאף פעם לא השמיע את קולו, אמר "יש!" וכולם בהו בו לרגע, עד שנשמע הצלצול.

"למה הוא כל כך שמח?" שאלתי את רוקסן.

"הוא כותב פה את שירי האהבה היפים ביותר... לפחות ככה שמעתי..." אמרה, ועזרה לי לקום מהכיסא.

יצאנו מהכיתה אחרונות, מאלתרות בקולי קולות את שירי האהבה שנמציא. לאף אחת משתינו לא היה כישרון בשירה, אבל זה היה מצחיק בהחלט למצוא חרוזים לא קשורים כמו "בלון-חלון", "עכבר-דוור", ולחבר אותם זה לזו.

ישבתי מול הדף הריק, בוהה בשורות הכחולות, ששום מילה לא נכתבה עליהן עדיין.

מוחי היה ריק ממחשבות, ומחרוזים בפרט.

במקום זאת, הייתי עסוקה בלדמיין את ג'ק תובע באמבטיה, או תיאורים נקמניים משעשעים אחרים שדמיוני המרושע סיפק לי.

הרגל כאבה, הייתי זקוקה להליכה כדי לשכך את הכאב...

אחרי בהייה חסרת תכלית נוספת בדף, החלטתי שאולי בחוץ אני אצליח לכתוב יותר...

ניסיתי לקום בזהירות על רגלי הבריאה, אחזתי את הקביים, לקחתי את המחברת והעט מהשולחן, והתקדמתי באיטיות של צב אל דלת החדר.

'כן... רחוק אני לא אגיע...' חשבתי ביגון, כשפתחתי את הדלת, וראיתי את המסדרון הארוך של מגורי הבנות משתרך לפניי.

ההליכה הצולעת שלי נראתה אינסופית, אך בסופו של דבר הגעתי עד לגרם המדרגות, ופה אזל כוחי.

צנחתי על המדרגות, וחיכיתי שהשראה תבוא לביקור. והיא אכן באה.

סיד, הילד הנמוך והשמנמן בדיוק עלה במדרגות.

ידעתי שזאת הזדמנות שאי אפשר לפספס.

"היי, סיד..." אמרתי לו.

הוא נעצר על המדרגה האחרונה, ועיניו האפורות בהו בי בחשש. "היי..." הוא מלמל.

"אתה יכול לעזור לי?" הרגשתי ממש פתטית עכשיו.

"לעזור לך לרדת במדרגות?" שאל בקול שקט.

אף פעם קודם לא דיברנו, הרגשתי ממש נצלנית.

"לא, לכתוב שיר..." אמרתי.

עכשיו הוא יסרב. ידעתי זאת.

"אוקי," אמר והתיישב במדרגה על ידי.

נתתי לו את המחברת, וביחד הצלחנו לחבר שיר.
בעצם, זהו סיד שהצליח, לא אני...
זה היה השיר הכי יפה בעולם, לפחות ככה אני חשבת...

"היו לה כנפי מלאכים,
שמלתה החיוורת,
עורה הנעים.
היו לה כנפי מלאכים,
עיניה נוגות,
שיערה זוהר בהיר..."

פרשה לה את כנפיה,
זלגו דמעותיה,
אך היא תמיד שותקת,
שותקת בכאבה..."

תמיד תהיה מלאך היא,
ולא יראו אנשים אחרת,
שלמרות הקסם,
היא גם בן אדם..."

הייתי כל כך אסירת תודה, שלא יודעת מה נחת עליי.
"תודה רבה, סיד..." אמרתי, ולפני שהוא הספיק לברוח, הצמדתי לו נשיקה בלחי.
פניו האדימו מעט, הוא היה כמעט מופתע כמוני, ומיד לאחר מכן, מיהר לברוח
משם.

פרק 7

כמו שכבר ציפיתי, השיר של סיד, שהוכן למורה לספרות, נכל הצלחה מסחררת. השיר שהוא כתב לעצמו, היה עוד יותר יפה מהשיר שהוא חיבר לי, ולרגע קנאה הציפה אותי... איך יכול להיות כל כך הרבה כישרון לבן אדם אחד? כשהתקרב סוף אוקטובר, כבר התרגלתי ל"רגליים" החדשות שלי, התחברתי לרוקסן בלב ובנפש, ושנאתי יותר ויותר את ג'ק. לא יודעת מה גרם לי לשנוא אותו יותר ממה שכבר שנאתי אותו. אולי זה היה הפרצוף המאוס שלו, או העובדה שגיליתי שהוא היה שחיין פעם, ושוחה בבריכה שאני שחיתי בה, מדיי יום. גשם שוטף ירד על החלונות והעננים היו כבדים ואפורים בחוץ. היה כל כך קר בכיתת מתמטיקה, שהרגשתי את היד שלי קופאת מקור בזמן כתיבה. "קדימה, למה אינכם מצליחים לפתור את התרגיל?" התרגז מר אוונס. הוא הילך בין השולחנות של התלמידים, בוהה בדפי המשבצות הריקים שלהם, ובהבעתם הנואשת.

"איך יכול להיות שלא לימדו אתכם דבר לפני כן? זה פשוט! חזקות עם פרמטרים! מה יכול להיות קל מזה?" קולו היה חד ומעוצבן.

'הכל יכול להיות הרבה יותר קל מזה...' חשבתי בעצבים, והרגל שלי עקצצה בהסכמה.

הבטתי ברוקסן, שגם על פניה הייתה שרויה אותה אימה לנוכח התרגיל. ריק מנסה לפתור אותו בשבילי... "היא לחשה לי משולחנה. "מה אמרת, רוקסן, את רוצה לפתור את התרגיל?" ישר נדלק מר אוונס. שיט.

"לא, אדוני." היא אמרה בלי שמץ של בושה. "אני לא יודעת איך פותרים." מר אוונס הגיע אל הלוח בדרמטיות, והביט בכיתתו בזלזול. יכולתי לנחש על מה הוא חושב. "כיתה של מוגבלים..." ככה הוא חשב.

הבטתי שוב בחלון, הגשם עדיין לא נפסק, קול הטיפות שנפלו על החלון היו נעימות ומרגיעות...

יש עוד כל כך הרבה זמן עד לסוף השיעור... הלוואי ויקרה נס, והוא יסתיים במהרה... הלוואי...

אך איזה נס יכול לקרות לי? באותה שנייה, הדלת נפתחה, ונערה עם שיער ג'ינג'י עמדה בפתח. כל הכיתה ניעורה לחיים, משנת הדובים שלה, והביטה בנערה. "אדוני, מבקשים את מריה רונלדס במזכירות." היא אמרה. הופתעתי כששמעתי את שמי.

'הפעם אלוהים כן שמע אותי, והציל אותי משעבוד, לשם שינוי...' חשבתי בצהלה, כשנאבקתי לקום על רגליי ולקחתי את הקביים. אך לכל דבר טוב, מתלווה גם משהו רע.

"אדוני, אני אלווה אותה." אמר קולו של ג'ק, ובלי לחכות לתשובה, מיד קם וכרך את זרועותיו סביבי.

לא הצלחתי להתנגד, הוא היה חזק מדיי בשבילי.

"לכו, לכו כבר." התרגז מר אוונס, וצעדנו מחוץ לכיתה, כשהנערה מיהרה להיעלם בכיתה ליד.

הלכנו עוד כמה צעדים, כשזרועותיו השריריות תומכות בי ואז נעצרתי.

"מה אתה חושב שאתה עושה?" כעסתי עליו.
"עוזר לך, מריה." ככה הוא אמר.
"אני לא רוצה שתעזור לי, תודה. תחזור לכיתה." אמרתי והתחלתי ללכת עם
הקב"ים שלי בלעדיו לכיוון דלת הכניסה של הטירה השנייה.
"את לא מבינה!" הוא צעק ודלק אחריו.
נעצרתי כשכבר הייתי על המדרגה השלישית, גשם טפטף על שעריי ועל פניי,
בהיתי בו.
גם הוא התרטב, שיערו השחור נטף טיפות זעירות של מים...
"אני מצטער, מריה. אני כל כך מצטער! אני בכלל לא רציתי לעשות לך את זה...
אני הייתי טיפש."
ליבי עצר מלכת.
כשהרגשתי שהגרביים שלי מתחילות להירטב, אמרתי:
"הייתי טיפשה אם הייתי סולחת לך. יכולתי להיהרג! חזור לכיתה, ג'ק."

חשבתי עליו כל הדרך שהלכתי עד לטירה הראשונה. הוא חושב שהוא יקנה אותי
עם הסליחה שלו? אני אנקום בו בכל זאת! ברגע שהרגל שלי תהיה בריאה שוב...
המזכירות הייתה חדר ארוך במיוחד, שולחן ארוך של ישיבות מנהלים הוצב שם,
ועל הקיר משמאל היה לוח של הודעות. כמה מורים הסתובבו ליד מכונת הקפה
שעמדה ליד החלונות, וכמה מהם בדקו בחינות...
המזכירה ירבה בחדר מזכוכית, ושם חיכתה לי שיחת טלפון מפתיעה במיוחד.
"מריה?" נשמע קולה.
"אימא?" אמרתי, כלא מאמינה.
"כל כך הרבה זמן לא שמעתי את קולך..." מלמלה.
מיד חשבתי, מה קרה, אם היא החליטה להתקשר.
"למה התקשרת?" אמרתי בקרירות.
"כדי לאחל לך יומולדת שמח, לא שכחתי!" קולה נשמע אחרת לגמרי. הייתי יותר
מדיי מופתעת וכועסת מכדי להאמין שזה אמיתי.
"אימא, היומולדת שלי הוא בחודש הבא!" צעקתי בכעס, כשכמה מהמורים הביטו
בי במבט אזהרה.
נשמעה שתיקה מאחורי הקו.
היא לא ידעה מה להגיד.
"אני באמת מצטערת..." היא מלמלה.
איזה מן אימא לא יודעת מתי נולדה הבת שלה? עדיף שכלל לא הייתה מתקשרת.
"מה שלום סמנתה? ובראון? ודוויד? וג'יזל?" שאלתי.
כמעט שכחתי כבר את קולה של הקטנה, ואת הצעקות והריבים הילדותיים של
בראון ודוויד, ואפילו שכחתי את היהירות הבלתי נסבלת של ג'יזל...
הרגשתי כל כך מנותקת מהמשפחה שלי, מנותקת מאימא, מאבא, כאילו באמת
התייתמתי מהם, כשעברתי לגור בפנימייה.
הבנתי שיש משהו הרבה יותר חשוב בתפקיד של הפנימייה. הפנימייה הפכה אותי
להיות עצמאית, ומחושלת מכל כאב.
"הם בסדר גמור, סאם, בראון ודוויד, בבית הספר, כולם מתגעגעים אלייך ואל
אולגה... ג'יזל בצבא..." אמרה האם, ואז קולה נשבר קצת, "אולגה אמרה ששברת
את הרגל..."
"אולגה מדברת איתך?" שאלתי.

"כן, מדי שבוע..." היא אמרה.
הרגשתי שוב את אותו הכעס כלפיה, כשהתבלבלה בתאריך היומולדת שלי.
היא דיברה עם אולגה כל הזמן, ואליי אף פעם לא התקשרה!
"איך הרגל שלך?" שאלה בדאגה, שאני ידעתי שהיא מזויפת.
"בסדר גמור." אמרתי, וסגרתי את הטלפון בפרצופה.
יצאתי מהמזכירות ומהטירה הגדולה, ותהיתי עוד כמה זמן נשאר עד לסוף השיעור,
והאם מר אוונס הצליח לגרום לכיתה לפתור תרגיל עם חזקות...
ראיתי את אולגה חוצה את המדשאות לנגד עיניי, ורציתי לקרוא לה, ולדרוש
שתסביר לי את עניין שיחות הטלפון עם אימא, אך היא רצה מהר מדי,
ובהתרגשות רבה מדיי, כאילו חילקו מתנות בחינם...
'אני עוד אטפל בך אחר כך...' חשבתי והמשכתי ללכת אל עבר הטירה הקטנה.

כשהגשמים החלו להתחזק, ופתיתי שלג קטנים החלו ליפול על האדמה, ולכסותה
במין קצפת קרירה שכזאת, הורידו לי את הגבס.
זה היה אמצע נובמבר, ידיי קפאו מחוסר של כפפות, הרגשתי צמרמורת מוזרה
לאחר שנפטרתי מהקביים, ודרכתי על רגלי, ששבה להיות בריאה ומתוקנת.
ההרגשה הייתה כל כך טובה, בהתחשב בעובדה שכבר לא פחדתי ממדרגות, ולא
חשבתי שההליכה מהטירה הגדולה לקטנה זה סיוט מהלך...
וגם, יכולתי לשוב ולשחות שוב!
"הורידו לך את הגבס! מזל טוב!" סיד היה הראשון שבירך אותי. נפלתי לתוף
זרועותיו מתוך שמחה.

"אני יכולה ללכת נורמאלי שוב!" כל כך שמחתי, שלא ידעתי מה אני עושה.
מהפרצוף שעטה סיד, כנראה גם הוא חשב כמוני.
הלכנו ביחד על השביל עד לטירה הראשונה, ופטפטנו על נושאים חסרי חשיבות.
היה זה כל כך קל לדבר עם סיד, הוא היה כמו יד נפש שכזה, תמיד היה כל כך
נחמד ואדיב...
"אני שמח בשבילך, מריה... עכשיו תוכלי לרכב על סוסים שוב..." אמר סיד.
עיוויתי את פרצופי.
"נראה לי שאני אוותר על החוויה הזאת בקרוב." אמרתי, ושנינו צחקנו.
הלכנו עוד קצת, עד שעלינו במדרגות.
"אתה יכול להראות לי עוד שירים שלך, סיד?" ביקשתי.

התאהבתי.
התאהבתי בשירה של סיד, במילים שהוא כתב על הדף... לא יכולתי להימנע
מתחושת העונג שמילאה אותי, כשהוא קרא בקול את שיריו הנוגים.
היה בהם משהו עצוב ומרגש שכזה, שגרם לעורי לסמור...
מישהו חכם פעם אמר, ששירים מרגשים באמת, עושים לך צמרמורת... וככה עשו
לי שיריו של סיד...
"בואי, יש לי מחברת שבה אני כותב, היא בחדר שלי." אמר, והוביל אותי למסדרון
חדרי המגורים של הבנים.
המסדרון היה זהה למסדרון של הבנות, הוא הוביל אותי עד לחדר 56 ופתח את
הדלת.
לרגע הרגשתי את עצמי כפושעת, על כך שאני מפרה את החוקים, אך ההרגשה
הזאת עשתה לי טוב, שאני מעיזה לעשות משהו שאני רוצה...

בחדרו היו שלוש מידות, שלוש שידות, ושלוש ארונות, בדיוק כמו בחדר שלי, רק שמיטה אחת הייתה מבולגנת במיוחד, והמון מחברות וקלסרים שכבו בפיזור נפש על השולחן.

"זה האזור של דרק, אל תשימי לב..." אמר לי סיד, וכיוון אותי לשבת על המיטה שלו, שהייתה מסודרת ללא רבב.

"אתה ישן באותו חדר עם דרק?" הזדעזעתי.

"כן, וגם עם ג'ק." אמר סיד, באותו פתח את המגירה שלו, והוציא מחברת עבה במיוחד.

ריחמתי עליו.

דווקא מכל הבנים בשכבה, יצא לו לחלוק חדר עם ג'ק ודרק... סיד הושיט לידיי את המחברת ופתחתי אותה.

היו שם מלא רישומים בכתב יד מסולסל יפיפה, מכל מיני תאריכים שונים...

שמתי לב, שיש עוד הרבה דפים ריקים בסוף.

"יש לי עוד הרבה מקום לכתוב..." אמר, והתיישב על ידי.

הוא העביר כמה דפים אחורנית, ונתן לי לקרוא:

"נשיקת פרידה על הלחי..."

גשם חזק ירד...

אי אפשר לעצור את הבכי,

מעכשיו אני לבד...

יותר לא אהיה נאהב,

יותר לא אהיה מוגן,

יותר לא אהיה שלך,

יותר לא נשאר מה לומר..."

"זה עצוב כל כך!" מלמלתי ובהיתי בו. "כתבת את זה על מישהי מסוימת?"

סיד השפיל את מבטו.

"הייתה לי חברה אחת, סוזן, כתבתי לה כל כך הרבה שירים... זה היה מזמן... לפניי

שנתיים..." הוא אמר. "לא אמרתי את זה לאף אחד, גם לא הראיתי את השירים

האלה לאף אחת, חוץ ממנה וממך."

הרגשתי פתאום לא נעים, שסיד משתף אותי ביזרון כל כך כואב, שלא שיתף בו

עוד אף אחד...

זה גרם לי לחשוב, מה בדיוק אני מסמלת בשבילו... ומשום מה, ניחשתי, שזה לא

מה שהוא מסמל בשבילי...

"היא עזבה אותי לטובת הנער הכי חתיך בשכבה... בגלל שהוא היה יותר עשיר."

המשיך לספר, למרות שלא לחצתי עליו.

ריחמתי עליו יותר ויותר... רציתי לאמץ אותו לחיקי, וללטף את שיערו... להרגיעו

שהכל עבר...

"זה איום ונורא... היא פשוט מטומטמת!" אמרתי בהתפרצות.

שנאתי גם אותה פתאום, על מה שעוללה לסיד, למרות שלא הכרתי אותה אישית.

דעתי שמי שמסוגלת לעשות דבר כזה, היא נבלה של ממש.

לפתע הדלת נפתחה, וקטעה את רגשותיי המעורבים.

היו אלה דרק ואולגה שנכנסו לחדר בשיערה, ואולגה התיישבה על המיטה של דרק, שהייתה הכי מבולגנת, והביטה בי ובסיד בחיוך רחב.
"מה את עושה פה?" שאלתי אותה.
דרק הביט בי ובסיד בשנאה עצורה.
"כלום... אני ודרק רק... משתעשעים..." היא אמרה והביטה בו לרגע אחד.
הוא נראה כועס על כך שהפרענו להם...
חשבתי על אולגה כל כך הרבה דברים גסים ולא נעימים באותה שנייה, שהתחשק לי להקיא.
"כבר הורידו לך את הגבס, אחותי?" שאלה ברווחת מה.
"כן." אמרתי בקרירות.
"נהדר! אני רואה שמיד אחרי שהורידו לך אותו נכנסת לפעולה והגעת לפה." היא צחקה.
"מעניין מי הגיע לאן..." אמרתי בקור והבטתי בה ובדרק.
'איך את לא מתביישת!' ניסיתי להעביר לה את המסר דרך כוח המחשבה, אך היא כנראה לא הבינה, והמשיכה לחייך לעברי.
"בואי נלך מפה, אולה." אמר דרק. "פה כבר לא נהיה לבד."
ובלי אזהרה, הוא משך בידה, כמו בובה על חוט, והם יצאו מהחדר.
שתקתי לי וגם סיד שתק.
"היא פשוט-" ניסיתי להוציא את כעסי, אך סיד קטע אותי,
"-לא יודעת מה היא עושה".

"היא מתנהגת כמו זולה אחת!" סיפרתי לרוקסן, את מה שראיתי בחדרו של סיד.
ישבנו בחדרינו, כל אחת על מיטתה, ודנו בנושא.
"אלה החיים שלה, מריה." הרגיעה אותי רוקסן, או לפחות ניסתה.
כעסתי כל כך.
רציתי לנקר לדרק את העיניים, ואם כבר, אז לג'ק גם כן. שניהם חברים למשימה, בטוח.
"אבל היא אחותי, והיא עושה טעות..." אמרתי באכזבה. "כשעזבנו את הבית, ראיתי שילד אחד, ממש אוהב אותה, אמר שהוא יכתוב לה מכתבים... והיא מתפרפרת עם כל אחד! היא חסרת אחריות!"
"את נשמעת כמו אימא שלי." אמרה רוקסן בכהות חושים. "מה את יודעת על סיפורי אהבה של אחרים?"
בכך היא הפתיעה אותי, ואפילו קצת העליבה.
זה נכון שלא היה לי הרבה ניסיון ב"אהבות", אבל הייתי קצת יותר חכמה מאולגה.
"לכי תדעי, אולי הילד ההוא בכלל לא כתב לה, ואכזב אותה, או שדרק הזה סתם נצלן ואולגה לא רואה זאת?" אמרה רוקסן.
הייתי חייבת להודות שהיא צודקת, אך זה לא מנע ממני להמשיך לכעוס על הנושא.
החלטתי לספר לה על השירים המהממים של סיד, כדי להשקיט את יצר השנאה שבער בתוכי, בקצת רגשות חיוביים.
"את ממש דלוקה עליו, הא?" רוקסן חייכה.
"לא... אלה השירים שלו, שמדליקים אותי..." אמרתי בהרהור מה. "אני אוהבת את הכתיבה שלו... היא כזאת מרגשת..."

"נראה לי שסיד דלוק עלייך..." היא אמרה בקול מבשר רעות. "תיזהרי, ידידות שכזאת לא יכולה להסתיים רק בידידות."
"למה את מתכוונת?" שאלתי בחשש.

רוקסן הניחה את ראשה על הכרית ובהתה בתקרה. אני עשיתי כמוה.
"אני לא מאמינה בידידות בין גבר לאישה." אמרה בקלילות. "גבר, או אישה, ידידים, רק כשלאחד הצדדים או יותר, יש אינטרס משותף... לדעתי סיד מאוהב בך, ובגלל זה הוא ידיד שלך... את ידידה שלו, כי את אוהבת את השירה שלו..."
"את יופי של פסיכולוגית." צחקתי עליה, "אך אל תשכחי, שככה בדיוק קורה לך עם ריק..."

היא התיישבה על המיטה בזמן שאני התיישבתי.
"מי אמר לך שזה מה שקורה?" אמרה. "ומתי בכלל עברנו לדבר עליי?"
שתינו צחקנו.

ביום ראשון אחד הוחלט שזהו יום הביקור למשפחות של התלמידים. כל הפנימייה התמלאה בהדרגה בהורים וילדים קטנים, אחים או אחיות, חברים, חברות מהחיים מחוץ לבית כלא הזה...

בהיתי מבעד לחלון שבחדרי, על המדשאות, על הפרצופים המאושרים של התלמידים שזכו לביקור חבריהם ומשפחתם, ונזכרתי בשיחת הטלפון שהייתה לי עם אימי.

ידעתי שאף אחד לא יבוא לבקר אותי.
"מחכה למשפחתך?" שאלה מדיאן, כשהציצה בי, מבעד לדלתות הארון. היא הייתה נחושה להחליף בגדים, עד שיבואו לראות אותה.
רוקסן לא הייתה בחדר, כנראה גם אותה באו לראות.
"לא, אליו לא יבוא אף אחד..." מלמלתי לי.
ההשתקפות העצובה והצינית שלי בחלון בהתה בי בהסכמה.
מדיאן סוף סוף הוציאה איזה חולצה אדומה ללבוש, ואמרה לי: "זה בסדר, לפעמים עדיף שלא יבקרו אותך, מאשר שיבקר אותך מישהו שאת לא אוהבת..."
לא הבנתי למה היא מתכוונת. למה שמישהו שאני לא אוהבת יבוא לבקר אותי?
בסתר ליבי קיוויתי לראות את סמנתה הקטנה, ובראון רצים במדשאות בחיפוש אחריי, ואת דיוויד שהיה מציק להם ללא הרף, וקורא לי בקולי קולות...
אחרי הכל, היום היה יום הולדתי, ובימי הולדת, לפעמים ניסים קורים.
אך לא נראה שהם התכוונו לקרות דווקא לי.

עכשיו ראיתי את רוקסן מחבקת בחוזקה מישהי למטה במדשאות, שנראתה כמו אימא שלה, בעלת שיער בלונדיני, וגם היא הייתה רזה כמוה.
הלכתי מהחלון ונשכבתי על המיטה שלי. הגיע הזמן לכתוב קצת בצרפתית...
בכל פעם שהרגשתי עצובה, הוצאתי כעת מחברת משלי, וכתבתי בה. זה הקל עליי באופן מסוים, ושיכך כמו משכך כאבים, את השנאה הגדולה שהרגשתי כלפי הכאב...

"ילדה קטנה בכתה אל תוך הלילה... רצתה כל כך לשמוע קול אימה... חיבקה את הדובי, חזק חזק, אך הוא לא הביא לה את הנחמה...
ילדה קטנה, בכתה אל תוך הלילה, בבוקר דמעותיה יבשו על הלחי,
אימא באה, חיבקה את הקטנה, הבטיחה שיותר לא תלך היא..."

קראתי בליבי את המילים, הן נשמעו כל כך יפה בצרפתית... כתבתי תאריך, ואז סגרתי את המחברת, והחזרתי אותה למגירה. הרגשתי כמו כפילה של סיד, כי גם לי הייתה מחברת של סיפורים כעת...

דלת החדר נפתחה, ודרכה נכנסו אישה אחת, רזה ואלגנטית, בעלת שיער חום מטופח שהדיף ריח של פרחים, ואחריה צעדו שלושה בנות קטנות, תאומות, כולן בשמלות לבנות ונעליי עקבים קטנים לבנים, שיערן היה פזור, וכולן הביטו במדיאן. מחשבה לא נעימה חצתה את ליבי, כאילו אני עתידה להיות עדה למשהו לא נעים במיוחד.

זאת הייתה משפחתה של מדיאן? הבטתי בבנות הקטנות והדקיקות, ואז הבטתי במדיאן, כשמבט של אימה נסוך על פניה.

מיד ניחשתי את הסיבה למה היא עזבה את הבית. הקלות הבלתי נסבלת של אחיותיה ואימה בטח העיקה עליה. לרגע ממש ריחמתי על מדיאן. "אימא, ג'ילי, מילי, קלי..." אמרה בקול מדוד. "זאת מריה", היא אמרה, והצביעה לעברי.

"שלום..." מלמלתי באי נוחות. חשבתי, אולי עדיף שאני אלך מהחדר, אך נשארתי בכל זאת. האם והבנות התיישבו על המיטה הפנויה של רוקסן וסקרו את מדיאן. "מה חדש, בת?" שאלה האם. "כלום..". מלמלה מדיאן. "את לומדת טוב?" שאלה. "כן". ענתה מדיאן והשתדלה להביט בכל מקום אחר חוץ מהפרצוף שלי. "את שומרת על המשקל?" המשיכה אימה לחקור. הסנוביזם נטף ממנה, כאילו התגלגלה בתוכו כמו חזיר בדיר חזירים, היא הייתה כל כך בלתי נסבלת... "אימא!" מדיאן התפרצה. "אימא אומרת, למה את לא מרזה כבר!" אמר אחת מהבנות הקטנות שישבה על הספה.

תהיתי איך האימא מבדילה מי זאת מי, מהבנות. הן נראו כמו העתק ששוכפל במכונת צילום. מדיאן שתקה והשפילה את מבטה. "את לא מפרוזה בממתקים?" חזרה האם לחקירתה. "לא. אני לא אוכלת ממתקים." אמרה מדיאן. "תפרטי לי מה את אוכלת, ברור שיש כאן משהו לא קשורה!" היא התרגזה. "לשם מה שלחנו אותך לפה, אם לא כדי להרוזות?" רציתי רק להיעלם משם. וזה היה עוד כלום, לעומת מה שמדיאן הרגישה. קמתי מהמיטה, והלכתי בשקט לכיוון הדלת. יצאתי משם, לפני שהייתי עדה לסצנה משפחתית, וגם לא היה נעים לי ממדיאן. 'איזה משפחה... איזה אימא מתועבת... איזה בנות מפוחלצות... הן יגדלו להיות כמו ג'יל ודיאנה... דקות ונתעבות...' חשבתי בכעס.

ירדתי אל המדשאות, וטיילתי בין התלמידים המאושרים שבילו עם משפחותיהם, פה ושם ראיתי זוגות מתנשקים על הדשא, כאילו אין מחר, ותהיתי אם אני אזכה להתנשק ככה, ולו רק פעם אחת.
 אני שונאת את היום הזה...
 מרחוק ראיתי את אולגה שוב הולכת עם דרך למקום מרוחק כלשהו, והחלטתי להתעלם מכך...
 המשכתי ללכת לעצמי בבידוד, מנסה לא להביט בקנאה ברורה מדיי באימהות והאבות המחייכים.
 כמה רציתי לראות את אבא שלי, ולו לשנייה אחת... לשאול אותו לשלומי, לשאול מה קורה עם החנות, איך המצב בבית, איך הוא מרגיש... האם הוא, אבא שלי, מתגעגע אל בתו, מריה?

שמעתי צעקות רמות, שבאו מהצד הנטוש של המדשאות, מאחורי הטירה הקטנה. האינסטינקט הבסיסי שלי משך אותי לשם, ורצתי לשם בריצה קלה.
 ראיתי את ג'ק ואת דרק הולכים מכות, ולחרדתי, אולגה ביניהם...
 רצתי אליהם, ולא ידעתי מה לעשות.
 דרק ניסה לבעוט בג'ק, וג'ק ניסה לתת לו אגרופי, ואולגה ניסתה לפשר ביניהם, וזה לא הצליח לה.
 "תפסיקו כבר!" היא צעקה. "תפסיק, דרק!"
 התקרבתי אליהם, וניסיתי להוציא משם את אולגה.
 אם הם רוצים, שיהרגו זה את זה, אך שלא יגעו באחותי!
 ליבי פעם במהירות, נכנסתי אל תוך מעגל המריבה, וג'ק צעק:
 "מריה, לכי מפה!"
 "כן, את לא קשורה..." מלמלה אולגה.
 מעולם לא שמעתי אותה כל כך חרדה.
 ניסיתי בכל כוחי לדחוף אותה מבין שתי הבנים, כשמישהו בעט בי בחזקה ברגל שזה עתה הבריאה... צעקתי בכאב.
 הרגשתי את עצמי נחלשת, אך ידיי עדיין דחפו את אולגה משם.
 "לכי אולה!" צעקתי.
 רגליי כאבו כל כך, חשתי שעוד שנייה ואני מתמוטטת.
 ג'ק העביר לדרך אגרופי בדיוק מול הפנים שלי.
 ג'ק צעק, הסתכלתי לראות אם דרק נפגע חזק, ואפו דימם.
 בדיוק שנייה לאחר מכן, הרגשתי שאגרופי חזק מופנה אליי במהירות, ומרסק את הלחי שלי.

פרק 8

"אהובה שלי, איך זה שאת תמיד מוצאת את עצמך נפגעת בסוף?" אמר לי ג'ק בלחש.
 היינו בחדר שלו כנראה, והוא החזיק את ראשי החבול על ברכיו, בידו היה צמר גפן וחומר מחטא, ידו השנייה מלטפת את שיערי...

"כל כך דאגתי לך ... מריה שלי..." הוא לחש שוב באוזני, והרגשתי את החמימות של המילים שיצאו מפיו רכות כמו מגע עורו הנפלא...
פקחתי את עיניי.
ג'ק ישב על ידי על המיטה שלי, והחזיק בידיו חומר מחטא. שכבתי על המיטה בלי לזוז ורק הבטתי בו.
לא הבנתי מה בדיוק התרחש כאן, זה היה הדמיון שלי, שג'ק אמר את כל זה, או שהייתה זו מציאות?
לא...
ללא ספק דמיינתי זאת.
אני חייבת להפסיק לדמיין דברים כל כך מגוחכים, אמר קול קטן אחד.
אבל אם הם מגוחכים, קול אחר רטן בראשי, אז למה ג'ק יושב על המיטה שלך בכל זאת?
זה היה רק חלום... והוא פה כי... כי... הקול לא מצא תשובה והשתתק.
"ג'ק?" שאלתי.
אולי גם הוא לא היה אמיתי, אבל כעת הוא חיך.
"כן..." אמר. נימת קולו הייתה שונה מכל נימה אחרת שאיי פעם שמעתי ממנו. היה בה משהו אוהב שכזה... דואג שכזה...
"מה אתה עושה פה?" שאלתי אותו.
"באשמתי דרך הביא לך חתיכת אגרוף..." אמר בכעס רב.
"אני רק רוצה לדעת מה אולגה עשתה שם." אמרתי.
נראה לי שמוחי עדיין לא חזר לעצמו, אחרי האגרוף, אם הנחתי לשיחה ההזויה הזאת עם ג'ק להתקיים, אם הנחתי לו לגעת לי בלחי, אם הנחתי לו לטפל בי... משהו לא בסדר בי. קבעתי מיד.
"דרק כבר הרבה זמן רוצה לשכב עם אולגה. ואני יודע שזה לא בסדר, אז רבנו... והיא ניסתה להפריד, ואז את באת, ואני בכלל לא מבין למה נכנסת לנו באמצע הריב..." אמר. "ואז במקום לתת לי אגרוף, המטורף הזה פספס ופגע בך!"
הוא היה קצת נסער.
"איפה אולגה?" אמרתי בשלוות נפש.
נראה כאילו ג'ק ואני מרחפים באוויר, שום דאגה לא הטרידה אותי, שום דבר לא הכעיס אותי... הייתי במין בועה מזוהר שחזאת, שאף פעם קודם לא פקדה אותי... זה היה כאילו עשיתי יוגה בכל ימי חיי...
"היא בחדר שלה, יחד עם החברות שלה..." אמר.
הנהנתי.
לרגע אפילו חשבתי לשאול אותו, אם הוא קרא לי "אהובה", אבל אז החלטתי שבאמת השתגעתי.
"על מה את חושבת?" שאל.
"כלום." אמרתי במהירות. "אתה יכול ללכת, ג'ק. תודה."
ג'ק היסס, ואז קם מהמיטה שלי.
"אז מעכשיו, הכל בסדר בינינו?" שאל.
באותה שנייה סיד נכנס לחדר, וקפא במקום.
"ג'ק? מריה? מה אתם עושים ביחד?" הוא שאל בפרצוף מבועת.
ידעתי שזה לא חלום, אלא בעצם רק סיוט בתחפושת...
"כ-כלום..." גמגמתי בפחד.

בחיים לא חשבתי שלסיד יהיה אכפת אם אני אהיה עם מישהו אחר. וזה לא
שעשינו משהו!
"מה זה עניינך?" התערב ג'ק. "זה ביני לבין מריה. לך מפה." כעת קולו לא דמה
בכלל לאותה נימה רכה שדיבר בה איתי קודם.
סיד מיהר להסתלק בטריקת דלת, על פניו נסוכה הבעה של אימה טהורה.
מה בדיוק קרה עכשיו?
הלחי שלי כאבה כל כך, כאילו הביאו לי עוד אגרוף לפנים.
"אז, מריה, הכל בסדר בינינו?" שאל שוב.
"איזה בסדר? מה אתה חושב שאתה עושה, כשאתה בא לחדר שלי ומנהל לי את
החיים, ואומר למי ללכת ולמי להישאר, ועוד נוגע בי עם הידיים המלוכלכות שלך!"
התפרצתי בשיא הזעם.
לא יודעת מאיפה זה בא לי פתאום.
הבועה שהרגשתי לפני כמה דקות, התנפצה ונחתי על האדמה באכזריות.
עכשיו ידעתי שחזרתי לעצמי, הייתי שוב אותה מריה צינית, קרה, ונקמנית.
ג'ק הביט בי במבט מעורב לרגע אחד, ואז אמר:
"כרצונך..." ועזב את החדר.
טריקות הדלת הדהדו במוחי, כל הזיכרונות של האגרוף, ואז החלום על ג'ק, ואז
ג'ק בחדר שלי, ואז סיד...
לפתע דמעות עלו בעיניי, אותם לא יכולתי לעצור, ניסיתי למחות אותם, אך לשווא.
לא ידעתי למה אני בוכה בדיוק, אבל כאב לי יותר מאיי פעם...

סיד התעלם ממני כל אותו שבוע בגלל סיבה לא ידועה. בכל שיעור משותף שלנו,
הוא סירב לדבר איתי, בהפסקות בכל פעם שהוא ראה אותי, הוא הלך לכיוון
ההפוך, ובקפיטריה, לא ראיתי אותו, ככה שחשבתי שהוא גם הפסיק לאכול בגללי.
"מה עשיתי לו? זה שאני וג'ק היינו ביחד בחדר זה לא אומר כלום..." אמרתי
באומללות לרוקסן, כשראיתי את סיד שוב חולף על פנינו, והבעה כעוסה ביותר על
פניו.
היה זה אחר הצהריים קפוא במיוחד, והחלטנו ללכת לחדרים מיד בתום הלימודים.
המעיל שלי פשוט לא היה מחמם מספיק. הוא היה דק מדי.
"הוא פשוט מקנא..." אמרה רוקסן בקלילות, כאילו אין זה נושא שצריך לחשוב עליו
בכובד ראש.
"אני לא מבינה במה... אני וג'ק לא עשינו כלום... אני וג'ק רק דיברנו..." אמרתי
במהירות.
"את וג'ק... את וג'ק... את שמה לב איך את מדברת עליו?" אמרה רוקסן, כשנעצרנו
מול דלת החדר שלנו ועמדנו להיכנס.
"שמעו, שמעו... מי פה מאוהבת בג'ק..." פרצופה של ג'יל הציץ מחדרה ממול. "זה
פרט מעניין מאוד, מריה..."
כמה שיערות בלונדיניות נפלו על פניה, והיא לא מיהרה לסדר אותם אחורנית.
היא צחקה, דלת חדרה נסגרה מיד אחריה.
שנאתי את ג'יל כל כך.
רוקסן חייכה להפתעתי.
"אפילו ג'יל מזהה את העניין..." אמרה רוקסן, ומיד רצה אל תוך החדר, לפני
שהתחלתי להרביץ לה על זה שהעזה להגיד דבר גועלי כל כך.

"אני לא אוהבת אותו. אני מתעבת אותו! הוא הפיל אותי מהסוס פעם! זוכרת?"
הזכרתי לה, ולעצמי.
לא רציתי לספר לה על ההזיה הקטנה שפקדה אותי, בזמן שהוא טיפל בי, ועל
הבועה שהציפה אותי לא אמרתי מילה.
אני לא יכולה להיות מאוהבת. אני לא יודעת מה זאת אהבה. אני מריה, מריה
הרגילה, האפורה, הלא יפה, זאת ששוברת רגליים, ומקבלת אגרופים לפני...
אך בשום אופן לא מתאהבת...
רוקסן התיישבה על הכיסא שלה, מול השולחן והוציאה את שיעורי הבית שלה.
היא הסתובבה עם גבה אליי, ונתנה למחשבות המבולבלות שלי להציף אותי עד
כדי כך, שכמעט טבעתי בתוכן.
נראה שהקנאה של סיד, ו"רגשותיי" כביכול כלפי ג'ק לא ריגשו את רוקסן במיוחד,
כאילו זאת שגרה רגילה ומשעממת...
זה הכעיס אותי במקצת.
לה לא היו את הבעיות האלה. רוקסן הייתה יפה, מושלמת, חכמה, היו לה איזה
בנים שהיא רוצה, הייתה לה אימא אוהבת...
למרות שניסיתי לראות מה חסר לה בחיים, לא מצאתי זאת...
מה עם כן, הביא אותה לפנימייה?
זאת הייתה תעלומה בעיניי, תעלומה שרוקסן לא שיתפה אותי בה.
אולי היא לא הרגישה שאנחנו חברות מספיק טובות כדי לספר לי על כך, או
שפשוט לא רצתה לספר לי.
ג'ק גם הוא התעלם ממני כל השבוע, בזמן שהלחי הפסיקה לכאוב בהדרגה...

ביום שלישי, החלטתי שזהו יום מצוין לשטוף את אולגה בביקורת נוקבת על
מעשיה, שלולא הם, אני לא הייתי נקלעת לכל תסבוכת המחשבות האיומה הזאת.
גם כי נמאס לי ליצור דרמות של אופרות סבון בתוך מוחי, וגם כי נזכרתי שלא
דיברתי איתה מאז שחטפתי את האגרוף.
אולגה ישבה על אחד הספסלים בחוץ, כשפתיתי שלג דקים ירדו מהשמיים. היו
בידיה שמץ של ניירות שאותם קראה ללא הרף, ומיהרה לקפל אותם, כשאני
התקרבותי.
"אפשר לשבת לידך?" שאלתי.
"שבבי." אמרה בקול חלול.
שמתי לב שעיניה אדומות במקצת.
"בכית?" שאלתי. לא ידעתי שאני לא היחידה שבוכה בינינו.
היא לא ענתה, אלא רק העבירה את ידה על הדפים המקומטים...
"אני לא רציתי לשכב עם דרק..." היא מלמלה ואז הביטה בי. עיניה שוב דמעו. "אני
נשבעת לך, מריה, הוא- הוא אילץ אותי!"
"למה לא אמרת לי כלום?" דרשתי לדעת. כעת גם אני רעדתי מרוב צינה.
"לא יודעת..." היא גמגמה.
חיבקתי אותה חזק, כמו שאבא היה מחבק אותי פעם, כשאני הייתי בוכה.
בסך הכל, אולגה עוד ילדה קטנה ותמימה, ולא מגיע לה סבל כזה...
הייתי רוצחת את דרק, אם הוא היה זה שיגרום לאחותי לאבד את הבתולים, בדרך
כה בוטה ומגעילה...
שמחתי על זה שג'ק מנע זאת. אפילו הייתי אסירת תודה עכשיו.

"סליחה על זה שקיבלת אגרוף..." היא אמרה בחיוך מה, מוחה את דמעוניה.
"רציתי לטפל בך, אבל ג'ק אמר שהוא יעשה את זה... נראה לי הוא מאוהב בך..."
סירבתי להקשיב לה כעת.
למה כולם מנסים לשכנע אותי בבלתי אפשרי?
כשג'ק יהיה מאוהב בי, אימא תאהב אותי. ואין ספק, שזה בחיים לא יקרה.
חיוך קפוא נפרס על ליבי השחור. ציניות לשמה.
"ממי המכתבים האלה?" שאלתי, כדי לשנות נושא.
"מרוד." היא מלמלה. "אנחנו מתכתבים כבר הרבה זמן... ככה אני מתגעגעת קצת פחות..."
"לא ידעתי שאתם שומרים על קשר." אמרתי ובהיתי בחפיסת הניירות שהיא נתנה לי.
אולגה שתקה לשנייה, ואז שאלה אותי:
"את חושבת שרוד ישנא אותי לנצח, אם יידע על מה שקרה עם דרק?"
"הוא רצה לנצל אותך, את לא רצית להיות איתו..." אמרתי בקול מצלצל. "את לא אשמה בשום דבר, אולה. את חייבת להבין את זה."
נשמע צלצול קטן, שסימן את בואה של ארוחת הערב.
באתי לקום, ואולגה עדיין נשארה לשבת על הספסל.
"את לא באה לאכול?" שאלתי אותה.
היא הנידה בראשה לשלילה.
התחלתי ללכת לכיוון הטירה, כשאולגה קראה לי.
הסתובבתי אליה.
"אני אוהבת אותך, מריה!" היא קראה לי.
הסתובבתי והמשכתי ללכת, ליבי מאושר יותר מאיי פעם.

אחרי ארוחת הערב, התחשק לי ללכת שוב לבריכה. כל כך הרבה זמן לא הייתי שם, והשתוקקתי למגע המים המלטפים על רגליי ועל גופי...
אחרי ששום גבס ושום דבר לא יכלו למנוע ממני את התענוג הזה, ירדתי במדרגות של הטירה הקטנה, לקומה ראשונה, ובמקום ללכת לחדרים, שבטירה הראשונה, שיניתי את מסלולי והלכתי אל פנים המסדרון.
למרות שלא הייתי שם כבר זמן מה, זכרתי היטב את הדרך לבריכה. כשהגעתי לשם, היא הייתה מוכנה ומזומנה, כאילו הוכנה רק בשבילי, משדרת חום ואהבה...
הורדתי את המעיל, ואז את הסוודר ואת החולצה, פשטתי את מכנסיי, הורדתי את גרביי, ונכנסתי אל תוך המים.
הייתה זו אותה הרגשה נעימה שזכרתי.
פרסתי את ידיי והתחלתי לשחות בתנועות קלילות ומשחררות.
המים הוציאו ממני את כל השנאה והלחצים שהרגשתי, והחודש הזה, היו כל כך הרבה...
לפעמים פשוט הייתי רוצה לטבוע בהם, במים האלה, הייתי משוכנעת שבזאת אני אעשה טובה גדולה לאנושות.
הרהרתי שנייה, מה יקרה לעולם אם אני אמות... ואז הגעתי למסקנה, שהכל יהיה אותו הדבר...
למי בעצם אכפת?
לא. לא שווה למות. קודם צריך שלמישהו יהיה אכפת ממני.
הגעתי לקצה העמוק של הבריכה ונעצרתי לרגע.

התנשמתי קלות מרוב מאמץ בשחייה, והחלטתי להפסיק עם מחשבות שכאלה.
בסוף אני עוד אשכנע את עצמי לעשות דברים קיצוניים. וזה חבל. כי יכולתי לנקום
בעוד כל כך הרבה אנשים בעולם הזה...
במיוחד בג'ק.

לפתע שמעתי רעש כמו זכוכית נשברת.
הבטתי במהירות לכל הכיוונים, אך לא היה שם אף אחד.
'מריה מריה... הדמיון כבר מתעתע בך... הגיע הזמן לישון...' חשבתי לעצמי,
ומיהרתי לצאת מהמים.

פחד מסוים השתלט עליי, אך פחדתי להודות בכך.
הבטתי שום בכל הכיוונים, אך לא היה שם אף אחד.
אחרי שהתנגבתי בגופיה, ששימשה לי כמגבת, והתלבשתי כולי, הייתי נחושה
לגלות את המציץן.

אף אחד לא רואה אותי בבגדי התחתונים וזוכה לחיות אחרי זה!
הילכתי כמו עכבר שמגשש אחרי הגבינה שלו ליד כל גדות הבריכה.
זכוכית כלשהי נשברה פה, והיא הייתה רמז לנוכחותו של האדם שהיה פה.
נעל הספורט שלי דרכה על משהו, שהשמיע צליל "קראק" קטן. הרמתי אותה,
וכן, היו שם זכוכיות קטנות. הייתה זו כוס מהמזנון.
נהדר.

היו אלפי כוסות שכאלה במזנון... זה יכול היה להיות כל אחד, או כל אחת...
מי יוצא מהמזנון עם כוס זכוכית?

חבל שלא המציאו תוויות לכל כוס... אחרת זה היה הרבה יותר קל.
יצאתי משם, והלכתי שוב במסדרון החשוך, העקבות שלי מהדהדים בין הקירות...
לפתע ראיתי את קווין, נשען על דלת אחת, ונראה כאילו תפסו אותו על חם. הצל
הסתיר את מרבית גופו, חוץ מאשר את פניו האומללות.
הילד הכי ביישן והכי שקט בכיתה. הכרתי אותו רק אחרי שריק אמר שהוא באמת
לומד בכיתה שלנו.

היה לו שיער בלונדיני דהוי שכזה, ועיניים אפורות ומימיות. אף פעם לא ראיתי אותו
מסתובב עם מישהו... הוא כנראה אהב להיות בחברת עצמו.
מה קווין עושה שם בכלל? הוא נראה כמו גוש אפרפר שמתחבא בצללים
מהמפלצת שיושבת בארון בגדים שלו...
חייכתי למחשבה על ההשוואה הזאת.

אך לפתע זה בא אליי.
קווין הציץ לי?! זה הוא?!
אפילו בחושך נראיתי כועסת.
"אתה חושב שזה מצחיק?" שאלתי אותו בכעס כשהתקרבת אליי.
קווין נשען על הדלת בפחד. הוא היה יותר נמוך ממני, למרות שכולם החשיבו אותי
בתור נמוכה.
"א-אני..." הוא גמגם.

"ככה להציץ לאנשים?" המשכתי. יכולתי להישבע שאם הוא לא היה מסכן כל כך,
ואני לא הייתי דומה לבריון מרושע כל כך, לא הייתי מאמינה שזה הוא.
סוטה מין!

"זה אתה הצצת, נכון?" שאלתי במבט נוקב.
"כ-כן." הוא ענה והשפיל את מבטו. נדמה לי שהוא רעד.
כנראה דיי החמרתי איתו. אמר קול קטן, ילד מסכן...

איזה מסכך? הוא סוטה מין... אמר מיד הקול השני.
הסתובבתי ממנו, והמשכתי ללכת במסדרון, מתה כבר לספר הכל לרוקסן...
להבא, קבעתי להזכיר לעצמי, ההליכה לבריכה מתבצעת רק בבגד ים.

"זה פשוט רעיון גאוני, ללכת לבריכה, להתפשט כמעט כולך, ואז לצפות שלא
יבואו מעריצים!" אמרה לי רוקסן, באותו לילה, כשמדיאן הלכה לישון, ואני והיא
פטפטנו בלחש.

זה היה כמו מנהג קטן שלנו, לספר את הסודות זו לזה, בלילה. וחוף מזה, כולם
יודעים, שלילה זה הזמן המושלם לחשוב הרבה מחשבות קיומיות ובלתי ניתנות
לשליטה.

"איזה מעריצים?" ניסיתי לגחך בלחש, אך יצא לי קול כמו של ברווז צרוד.
ראיתי את צללית חיוכה של רוקסן.

"מריה מריה... אם רק היית יודעת להתלבש נכון... היית נראית כל כך טוב, ולא
מאמללת את עצמך..." אמרה.

"אני לא מאמללת את עצמי בנוגע למראה שלי." ניסיתי להתנגד.
רוקסן לא האמינה.

"למה לא אמרת לי שאת צריכה בגד ים? יש לי ארבע בגדי ים. אחד מהם חייב
להתאים לך." קבעה.
"לא. תודה." אמרתי.

לא הייתי מעוניינת בנדבות מאף אחד, במיוחד לא מהחברה הכי טובה שלי.
"אל תתביישי, מריה. אני רק עוזרת לך. בשביל מה יש חברות, אם לא כדי לעזור?"
שתקתי.

"את, אל תגידי כלום. מחר את מודדת בגדי ים, כמו תצוגת אופנה, איזה כייף!"
הפעם רוקסן לא שמרה על קולה, ומדיאן נעה במיטתה.
שתינו ניסינו לכבוש את צחוקינו בכריות.

פרק 9

ככל שחג המולד התקרב, ראיתי שריק מנסה לבלות כמה שיותר זמן בחברתה של רוקסן, מה שהכעיס אותי מצד אחד, אך ניחם אותי מצד אחר. נו, אז לפחות אחת משתינו תהיה מאושרת...

השלג המשיך לרדת כל הזמן, והקור היה מקפיא דם. הצטערתי כל כך שאין לי כפפות, כמו לג'יל ולדיאנה, שהתבלטו בבגדי החורף הצעקניים שלהם בצבעי ורוד בוהק וירוק בהיר. חסרה רק נערה אחת, שתלבש צהוב, ואז הם יהיו הרמזור המושלם...

רוקסן הייתה מספרת לי על הבדיחות שריק היה מספר לה, ועל המוזיקה שריק היה נותן לה לשמוע, ועל איך שהוא ניצח בתחרות של כדורגל פעם, בבית הספר הקודם שלו... ועל זה, שלא הייתה לו אף חברה אחרת קודם... ועוד כל כך הרבה דברים, שכבר התרגלתי לשמוע משפטים כמו "ריק אמר...", "ריק עשה...", "אני וריק..." בכל פעם שהיא הייתה בלעדיו. היה לי ברור שהם מאוהבים אחד בשני. המבטים שעל פניהם היו מאושרים ומצועפים, היה נדמה שהם בתוך הבועה של עצמם, ואף אחד אחר לא קיים, כשהם היו ביחד.

לה לפחות היה עם מי ללכת לנשף חג המולד, שהיה אמור להתקיים ב-31 בדצמבר, בערב. לי לא היה עם מי ללכת. התלבטתי אם בכלל כדאי לי להראות את פרצופי שם.

הרגשתי קצת בודדה. התחלתי לאבד את רוקסן, אך הנחתי לזה לקרות. היא הייתה צריכה להיות מאושרת. ואני... אני נועדתי להיות לא כזאת. אני פשוט יודעת.

אף אחד מהבנים לא רצה אותי. ג'ק שנא אותי, דרק תיעב אותי, ריק תפוס ממילא, קווין פחד ממני, ואפילו סיד, שפעם היה ידיד כל כך טוב, הפנה אלתי עורפו. ישבתי בחדר, עסוקה בניסיון נואש לפתור את המשוואות השנואות הללו במתמטיקה, כשאליס נכנסה לחדר.

אליס הייתה חברתה הטובה של מדיאן, אף פעם לא דיברנו ממש, אך היא נראתה נחמדה, עם השיער הג'ינג'י שלה, ועיניה החומות. היא הייתה קצת שמנמנה, אך לא נראה שזה הפריע לה, תמיד הייתה בה מן שמחת חיים כזאת מהפנטת. "מדיאן לא פה?" שאלה אותי, כשהפניתי אליה את ראשי. "לא." אמרתי.

"אוקי, סליחה." היא פנתה לצאת מהחדר, ואז התחרטה, ונכנסה לקראתי. "לא זה בסדר..." אמרתי.

"את עושה שיעורים במתמטיקה?" היא הביטה בקשקושים שלי על דפי המשבצות. "מנסה לפחות." אמרתי.

"בואי אני אעזור לך. זה ממש ממש קל." היא התיישבה על ידי, ולקחה את העט. תוך דקות ספורות בלבד, ראיתי אותה פותרת את התרגיל, מקשקשת כמה משפטים ומספרים במהירות, ומדגישה את הפתרון בתחתית הדף. בשבילי זה היה כמו סינית.

"בואי אני אלמד אותך... הפעם יותר לאט." היא צחקה לנוכח הבעת הפנים ההמומה שלי.

"אוקי..." הסכמתי.

מה שנאשתי יותר מכל לא הייתה מורה למתמטיקה, אלא מישהי לבלות איתה קצת זמן. כבר התרגלתי שהייתה לי חברה הכי טובה, ועכשיו, אני לא יודעת איך להמשיך לחיות בלי אף אחד לדבר איתו...
רוקסן נעלמה ליותר ויותר זמן, ודיי זנחה אותי.
אני פשוט לא יודעת איך להמשיך לחיות...

הנשף התקרבו. הרגשתי זאת בכל החושים שלי.
ראשית כי היו ציורים בעוצמה מלאה מהחדר של ג'יל ודיאנה, למרות שאני לא מבינה על מה יש לצווח, שנית, המראות של הקישוטים המנצנצים האלו סנוורו את עיניי, וריח של בשמים מעורבים באוויר גירד באפי.
אך יותר מכל, הטרידה אותי העובדה, שאין לי עם מי ללכת לנשף, ואף אחד, לא הזמין אותי, וכנראה שגם לא התכוון להזמין אותי.
בנקודה זו של החיים, שנאתי יותר מכל את חג מולד. איך שכולם שמחים בזמן שלך הכי עצוב... בזמן שאתה בודד ולבד, וכולם מסביב חוגגים.
חשבתי לרגע על ג'ק... הוא בטח ממש שמח עכשיו... חגיגות, בנות לחגוג איתן... שנאתי לחשוב שהוא מרוצה כאשר לי כואב.
אפילו סיד לא הזמין אותי. הוא היה התקווה האחרונה שלי, אך כאשר הוא ראה אותי עוברת במסדרון לקראתו, הוא נכנס מיד לאחת הכיתות וסגר את הדלת.
'יופי, סיד. תמשיך את המשחקים האלו...' חשבתי בעוגמת נפש.
ישבתי לי על המיטה, בוהה בתקרה, ורוקסן התפרצה לחדר ונראתה מאושרת יותר מאיי פעם.

"היי מריה! את לא יודעת מה קרה!" היא צווחה.
ניסיתי להשוות לעצמי מראה מתעניין, והתיישבתי על המיטה מתנוחת השכיבה שלי.

"ריק הזמין אותי לנשף!!!" היא כמעט קפצה עליי.
"כאילו זה לא היה ברור." מלמלתי בקול משועמם, אותו קול שבו היא השתמשה בו כשדיברתי איתה על ג'ק. כאילו, לא מגיעה לו תשומת לב מספקת כדי לדבר עליו בהתעניינות.

רוקסן בהתה בי.
"ומה לא בסדר אצלך?" שאלה.
"אני לא הולכת לנשף." אמרתי, וניסיתי להישמע אדישה.
רוקסן הביטה בי לרגע, כלא מבינה, ואמרה: "למה לא?"
"לא הזמינו אותי." אמרתי בקול שקט מאוד.

המבט שהיה על פניה של רוקסן היה מעורב. שילוב של רחמים ומשהו כמו "מה אני אמורה להגיד לך על זה?"...
"אל תרחמי עליי." אמרתי לה. "אני גם ככה לא אוהבת את החג הזה..."
אבל רוקסן חייכה לפתע.

"אני יודעת מה לעשות כדי שכן תלכי!" היא קפצה מהמיטה שלי והתקרבה אל הדלת.
נבהלתי מהקופצניות שלה.
"מה את הולכת לעשות? אל תדברי עם ג'ק!" צעקתי לה.
היא גלגלה את עיניה והתנשפה.
"אולי תפסיקי כבר עם ג'ק? לא כל העולם סובב סביבו!" נזפה בי, ויצאה מהחדר בריצה.

'נכון מריה, לא כל העולם סובב סביב ג'ק...'! הזכרתי לעצמי, כי בד"כ הייתי שוכחת.

רוקסן חזרה לחדר, אחרי שכבר התחיל להחשיך וכוכב בודד בצבץ מסביב, ואני נשארתי לשכב על המיטה, וניסיתי לספור כבשים דמיוניות בחליפות של חג מולד קופצות מעל לגדר.

זה לא עזר לי להירדם, אבל הרגשתי בהחלט מנומנמת. "זהו זה. יש לך דייט לנשף." אמרה רוקסן בשנייה שנכנסה. היא חייכה חיוך רחב ונראתה מרוצה מעצמה.

עיניי התרחבו בהפתעה.

"מי זה? את מי שיחדת?" שאלתי אותה בפחד.

ידעתי שרוקסן לא תשדך לי מישהו מכוער, אבל מאיפה לי לדעת, אולי רק מכוערים הסכימו לצאת איתי...?

"קוראים לו אנתוני, והוא מיא'. הוא חתיך לא נורמאלי..." התלהבה רוקסן.

"אז איך יצא שאין לו עם מי ללכת לנשף, עם הוא כזה לא נורמאלי?" שאלתי.

"חתיך- לא נורמאלי" תיקנה אותי רוקסן בצחקוק, והמשיכה, "כנראה שגם הוא לא היה במצב רוח של ללכת לנשף, עד ששכנעתי אותו שאיתך הוא לא יתחרט על זה..."

'נראה לי שהוא כן יתחרט על זה...'! חשבתי לעצמי בקהות חושים, 'בשנייה שיראה עם מי הוא הסכים לצאת... הוא יברח'.

רוקסן לא הייתה שותפה למחשבות הדיכאוניות הללו, אלא פנתה לפעולה.

היא הוציאה ממתחת למיטה שלה מזוודה ענקית, שלפני כן לא ידעתי כי היא קיימת, וחיפשה שם חפץ מסוים.

אחרי שהוציאה כמעט את כל המזוודה, נתנה לי כמה פרטי לבוש, סכין גילוח ופינצטה.

"בשביל מה לי כל אלה?" שאלתי.

רוקסן גלגלה את עיניה.

"לעשות גבות, להוריד שערות ברגליים, וחזייה נורמאלית, שנראה לי שהיא במידה

שלך..." אמרה ודחפה אותי לכיוון השירותים. "אל תדאגי, אח"כ אני אאפר אותך..."

המבט שהיה על פניי היה שילוב של הפתעה וחוסר אונים.

"תודי לי אח"כ." אמרה רוקסן וחזרה אל החדר.

אחרי כאבים מייסרים של עיצוב הגבות, שרק אישה עוברת, גילוח רגליים מייגע, ולבישת שמלה צמודה ביותר, יצאתי מחדרי השירותים והלכתי לחדר, רועדת ספק

מהקור, ספק מהמראה שהשתקף אליי מהמראה.

הייתי אני אחרת לגמרי. הייתי מריה שונה, לא מריה האפורה, הצללית הלא קיימת, החור השחור של היקום...

הייתי נערה סוף סוף, בבגדי אישה... והייתי-

"סקסית!" התלהבה רוקסן, בשנייה שבה נכנסה לחדר.

נראה לי שאפילו הסמקתי. שנאתי להסמיק.

לבשתי שמלה שחורה עם נצנצים וכתפיות דקות, ומחשוף דיי גדול בצורת "וי"

שהתביישתי בו במקצת, והרגשתי חשופה מאיי פעם. רגליי היו חלקות, וגבותיי מסודרות.

"זה חשוף מדיי." הרגשתי כמו ילדה קטנה שמודדת חזייה בפעם הראשונה, רק שהייתה זו שמלה ולא חזייה.
רוקסן נפנפה בידיה לביטול.
"שטויות..."

היא עצמה נראתה כמו נסיכה. יפה יותר מכל האנשים שאיי פעם ראיתי, במיוחד בחג מולד.

שיערה הבלונדיני סודר עם כמה סיכות לאחור, והיא לבשה שמלה לבנה עם פרווה בקצבותיה. אם היו שמים לה כתר על הראש, הייתה יכולה להחליף את נסיכת אנגליה.

"זאת את נראית מהמם." אמרתי.
תהיתי איך היא הצליחה להיראות ככה תוך שעה, ובלי עזרה.
רוקסן חייכה.

שתינו היינו יותר כמו שתי בנות שמסיימות תיכון, והולכות לנשף סיום עם בני הזוג שלהן, מאשר שתי בנות בכיתה י' שהולכות לחגיגות של חג מולד.
"שבי, מריה." פקדה עליי רוקסן. ומיד הביאה איתה משהו שנראה כמו חמישים סטים שונים של איפור. "אל תפחדי, את תצאי מדהימה."

ובאמת ככה יצאתי.

בפעם הראשונה בחיי, הרגשתי טוב עם עצמי. הרגשתי יפה, מכובדת, מוערכת...
הרגשתי את קמצוץ האושר הזה, שאף פעם קודם לא אפף אותי, וכמעט מעדתי במדרגות.

הרגשתי זוגות של עיניים מופנות אליי, כשירדתי במדרגות מנסה לנחש מיהו אנתוני, בן זוגי להערב.

ליבי דפק במהירות ובהתרגשות, ולפתע שכחתי את השנאה, והנקמה, והכעס שליבי הקטן הכיל בתוכו, והייתי עוד נערה מאושרת שחגגה את השנה החדשה.
ההרגשה הרגעית הזאת עברה כשג'ק נתקל בי בטעות, והרגשתי שאני כמעט נופלת מהעקבים הענקיים הללו שרוקסן הכריחה אותי לנעול.
"מריה? זאת את?" ככה הוא שאל.

הוא היה כל כך מופתע... ועם זאת כל כך חתיך באותו ערב...
הוא לבש חליפת טוקסידו כמו זאת שלובשים החתנים, ולא יכולתי להימנע מאשר לדמיין שהוא בן הזוג שלי, ואני בת הזוג שלו...
ואנחנו רוקדים ואלסים על הרחבה וכולם מריעי-

"ג'ק?" קול צפצפני נשמע מאחוריו וקטע את שרשרת האשליות שהציפו אותי.
מאחוריו נגלתה יפיפייה אמיתית, בעלת שיער שחור ארוך, ועיניים שחורות, והיא לבשה שמלה בצבע אדום עז, שאי אפשר לפספס.
ג'ק הפסיק לבהות בי ופנה אליה.

"למה אתה משאיר אותי לבד?" שאלה אותו והם מיד הסתובבו ממני, ונותרתי לבדי בהמון, מחכה לאותו אנתוני הבלתי מוכר.
מרחוק ראיתי את רוקסן וריק משוחחים להם, קרובים מתמיד, נדמה שכל העולם שייך להם... יפים שכמותם.

ואז יד נגעה בי.

הסתובבתי וגיליתי את אולגה, לבושה בשמלת ערב כחולה, עיניה מאופרות עד כדי הגזמה, מחזיקה בידו של לא אחר מאשר...
"רווד..." נמלאתי בהפתעה. "מה אתה עושה פה?"

רוד חייך אליי, וחיבק את אולגה שנראתה קורנת מאושר.
"כתבתי לרוד, והוא עשה לי הפתעה ובא לפה... נכון שזה רומנטי מצידו?! אנחנו
חברים עכשיו רשמית, מריה..."
"מזל טוב," חייכתי אליהם, והם המשיכו ללכת הלאה, מחובקים.
לא ייאמן כמה אחותי הקטנה גדלה. ואני עוד חשבתי שלא ייצא מהסיפור שזה שום
דבר.

עמדתי לבדי ברחבה, וכאשר רציתי להתייאש ולחזור אל החדר, להוריד את
השמלה המעלפת הזאת, ולהתחפר במיטה, הוא קרב אליי.
דלתות האולם הגדול החלו להיפתח, והאנשים החלו להתקדם לשם במהירות.
"אני אנתוני, את מריה נכון?" שאל.
ורוקסן צדקה.

הוא באמת היה חתיך אלוהי. היה לו את המראה הבריטי הרומנטי הזה, שיער בהיר,
עיניים חומות, גבוה, רחב כתפיים.
חייכתי אליו במבט ממוזג.
נראה לי שראיתי כוכבים זוהרים סביבו לשנייה אחת, אך זה בטח היה כי דמיינתי.
הוא הושיט אליי את ידו במחווה ג'נטלמנית, ולקחתי את ידו, מרגישה כאילו זה לא
החיים שלי, ואני חווה יום בחייה של מישהי אחרת, מישהי מאושרת.

האולם כולו נצנץ והיה מקושט בקישוטי חג מולד בכל הצבעים. באמצע האולם
הייתה רחבה שהוקדשה לריקודים, באמצעה היה עץ אשוח משובח ומקושט,
וממולה היה שולחן אחד ארוך של כיבוד שאותו הגישו המורים.
הובלתי ע"י אנתוני אל הרחבה, כששיר קופצני הדהד באולם.
התחלנו לרקוד לצלילי המוזיקה, היינו זוג מוזר ביותר, לא מכירים כלל, אך
מתואמים בשתיקתם...
ראיתי במעורפל את ג'ק עומד ליד שולחן הכיבוד במבט חמור סבר, ומיד אנתוני
סיבב אותי בסיבוב מסחרר וכל העולם נראה לי כמו קרוסלה של צבעים
מטושטשים, כאילו שתיתי מלא אלכוהול.
כששנינו התנשפנו והזענו מעט, אנתוני הוביל אותי אל כיסאות מוצלים שקודם לא
ראיתי אותם בצד המרוחק של האולם.
התיישבנו, ואני עדיין ניסיתי להסדיר את נשימתי.
"אני לא ממש יודעת לרקוד." התנצלתי.
אנתוני מחה בידו.

"את רוקדת מצוין, מריה... זה אני עקום רגליים קצת..." מלמל בלי אוויר, ואז
התעשת ושאל, "אז איך זה שלא הבחנתי בך קודם?"
משכתי בכתפי, מזהרת לא להביט בעיניו כדי לא לתת לו רושם מוטעה לגביי.
"ספרי לי משהו על עצמך..." ביקש ונשען אחורנית על הכיסא והביט בי.
'אתה חתיך...' חשבתי לעצמי, ולא חשבתי לגמרי על המילים שבקעו מפיו. רק
אחרי זה התעשתי.

"אה... יש לי 6 אחים... אימא שלי סופרת שמכרה ספרים ועכשיו היא לא מצליחה
לכתוב דבר, ואבא שלי נאלץ לפשוט רגל בגלל שפתחו לידינו סופרמרקט, ולו יש
מכולת." אמרתי.
הוא חייך.

"את ממש אופטימית, אה?" אמר. "אבל ביקשתי שספרי על עצמך... לא על כל
השאר..."

התאמצתי לחשוב על איזשהו פרט מעניין או כישרון שאני נחונה בו, ולא הצלחתי.
כנראה שלא הייתי טובה בשום דבר... ואז נזכרתי.
"אני אוהבת לכתוב בצרפתית..." אמרתי בגאווה.
אנתוני נראה מתרשם.
"אני יודע בצרפתית רק "לוסייל לו בלו" השמיים כחולים..." סיפר לי.
כעת היה תורי להתרשם.
"ומה אתה תספר על עצמך?" שאלתי במבוכת מה.
אף פעם לא הייתי "בדייט", אם אפשר להחשיב את הנשף לאחד כזה, ולכן לא
ידעתי אם אני מתנהגת נכון, או מדברת נכון, או יושבת נכון...
"אני אנתוני..." - הוא צחקק - "אני אוהב מאוד לכתוב שירים... ואני אוהב מאוד
כדורסל... בד"כ אני שתקן ולא יוצא הרבה עם בנות..."
"אז אני מקרה יוצא דופן..." לא התאפקתי ופלטתי החוצה.
אנתוני צחק.
"אני רואה שכן. את מדהימה ביופי וגם בשנינות..."
האדמתי כל כך שלרגע חשבתי פשוט לברוח משם. אף פעם לא החמיאו לי ככה,
ואף פעם לא חשבו שאני "מדהימה"..."
"אתה אוהב לכתוב שירים?" שאלתי שוב. "אני אוהבת לשמוע שירים..."
נזכרתי לרגע בסידי, ואז הוא פרח מזיכרוני.
"תקריא לי שיר אחד, רוצה?" שאלתי אותו.
הוא נראה דיי נבוך.
"לא... אני מתבייש..." אמר בקול שקט.
שתקנו שנינו לרגע ובהינו באור הזרקורים שהופנה אל רחבת הריקודים. לא ראיתי
את ג'ק בשום מקום... אולי גם הוא, יושב על איזה כיסא עם בת זוגתו לערב? ואולי
הם בכלל מתמזמזים להנאתם?
לפתע שמתי לב שאני לגמרי שוכחת מאנתוני, שהביט בי כל הזמן הזה.
"עיניך השחורות,
כמו מנהרות אפלות,
מסתירות לעיני הרוב,
סודות ורגשות..."
עיניך השחורות,
כמו אבני חן זוהרות,
שאותי לכדו בקסמיהן,
וחשפו את מה שלא רצית להראות..."
שתקתי לרגע.
הרהרתי במילים שלו.
"וחשפו את מה שלא רצית להראות?" שאלתי אותו.
הוא הנהן.
"את מסתורית שכזאת... אבל הבן אדם הנכון יכול לראות את הרגשות האמיתיים
שלך, ואת טוב ליבך..." אמר לי בשקט כשהתקרב אל אוזני ונשף בה את המילים
הללו.
"לא אמרת לי שאתה יודע לקרוא אנשים גם." אמרתי גם אני בלחש, למרות שלא
היה לי מושג למה אנחנו לוחשים.
"זה כישרון סודי שלי..." לחש.

החנקתי צחקוק.
"בואי נלך לרקוד..." הוא משך אותי אל הרחבה, ואני נעתרתי להזמנה בשמחה.

המשכנו לרקוד, מיליוני תלמידים רוקדים סביבנו, עד שהרגשתי יד לופתת את זרועי, ולרגע לא זיהיתי את מי שזה היה.
"רוקסן? מה קרה?" שאלתי בבהלה.
נראה היה שרוקסן על סף בכי, עורה היה חיוור, והיא נראתה כאילו השד יודע מה הפחיד אותה עד מוות.
"תוציאי אותי מפה, מריה..." קראתי את שפתיה, כי המוזיקה לא אפשרה לי לשמוע אותה.

הנהנתי וסימנתי לאנתוני שעוד מעט אחזור.
תהיתי מה בשם אלוהים גרם לרוקסן להיראות כל כך מפוחדת.
יצאנו מהאולם, והלכנו בין המסדרונות הקרים והריקים של בית הספר. נראה היה שכולם מצאו בני זוג, ובאו לאולם לרקוד.
לבסוף התיישבנו על השולחן באחת הכיתות החשוכות, ורוקסן החלה לבכות.
לא ידעתי מה לעשות עם עצמי ואיך לנחם אותה. שנאתי את העובדה שאנשים בוכים מסביבי ואין ביכולתי לעשות דבר כדי לעזור להם.
"מה קרה לך רוקסן?" שאלתי בתחינה. "ספרי לי..."
"זה ריק..." היא התייפחה.
"הוא עשה לך משהו רע?" שאלתי בתוקף. "רק תגידי לי מה הוא עשה לך, והוא יחטוף את המכות של החיים שלו!"
כבר דמיינתי את ריק מצטרף ל"רשימה השחורה שלי", ומחכה בתורו לעוד נקמה מלאת השראה שתבוא ממני, מריה.
רוקסן לא הביטה בי, אך ראיתי את הדמעות השקופות שלה נופלות על ידיה.
"הבעיה היא בי, מריה. הבעיה היא בי." היא רעדה כעת.
חיבקתי אותה. זה נראה לי הדבר היחיד שיכולתי לעשות עכשיו.
חיבקתי אותה כמו שלא חיבקתי אף אחד אף פעם. כל כך דאגתי לה.
נראה לי שזאת הייתה הפעם הראשונה שהרגשתי שיש לי חברה אמיתית שאני דואגת לה. זאת הייתה הפעם הראשונה שהבנתי כמה רוקסן יקרה לי.
"ריק רוצה לנשק אותי." אמרה.
כמעט החנקתי צחקוק.
"אני לא מבינה, רוקסן. את לא אוהבת אותו?" שאלתי כאשר נפרדנו מהחיבוק, והיא נרגעה מעט.

היא תמיד נראתה לי כמו יפיפייה נרדמת שרק מחכה שהנסיך שלה ייתן לה נשיקה. אך הפעם היה משהו שונה בה, היא הייתה נסיכה אחרת, עצובה, חיוורת ושבורה.
הייתי בשוק, שרוקסן, מודל החיקוי והערצה שלי, נשברה לרסיסים כמו בובת חרסינה.
"אני אוהבת אותו! אבל אני לא יכולה להיות איתו!" היא צווחה כאילו הייתי אמורה להבין למה, אך האמת לא הבנתי שום דבר. "אני לא יכולה שהוא יגע בי! אני לא מסוגלת! פשוט לא מסוגלת..."
בכייה התגבר ולא ידעתי איך לגרום לה להפסיק לבכות.
הרגשתי טיפשה על כך שלא יכולתי לעודד את חברתי. הרגשתי חסרת תועלת ושנאתי את עצמי על כך.

הנה אני, מבלה לי בנעימים בשמלה החושפנית הזאת, ורוקסן בוכה ופגועה כל כך.

"מריה, אני רוצה שתלכי ותגידי לריק שלא יחפש אותי. אני רוצה להיות לבד-"
"אבל-" ניסיתי לומר. לא רציתי להשאיר אותה לבדה במצב שכזה.

"תעשי את מה שאני אומרת!" אמרה בתוקפנות. "תעשי את זה, מריה. זה הדבר היחיד שאי פעם ביקשתי ממך-"

"אני לא רוצה להשאיר אותך לבד." אמרתי לה. "תני לי להיות איתך."
היא הנידה בראשה לשלילה ופנתה לצאת מן הכיתה.

"למה את לא מספרת לי מה העניין?" שאלתי באכזבה, כשהיא כבר הייתה בדלת.
רוקסן הסתובבה אליי והביטה בי.

"סליחה, מריה... סליחה..."

ואז היא הסתובבה והלכה.

שמעתי את הצעדים שלה מהדהדים בין המסדרונות עד שנדמו קליל.

למרות המחשבות הטרודות שלי ברוקסן, הייתי צריכה להתעשת ולחזור לנשף.

"ריק," אמרתי לו, כאשר מצאתי אותו יושב על אחד הכיסאות בקדמת העולם. הוא נראה עוד יותר גרוע מרוקסן.

בודד, מושפל ואומלל כמו שלא ראיתי אף בן אף פעם בחיי. עד לאותו רגע, לא ידעתי שגם בנים יכולים להרגיש בעוצמה כזאת של רגשות... תמיד חשבתי שהם אטומים ולא מבינים דבר ברגשות, כמו ג'ק.

"ריק!" הזיתי את כתפו. למעשה, אני לא בטוחה ששמע אותי עד אותו רגע.

רק אז הוא הביט בי, כאילו רק שם לב שאני עומדת לידו.

"רוקסן אמרה שלא תחפש אותה. זה מה שהיא אמרה לי להגיד לך."
ריק השפיל שוב את מבטו.

"מה עשית לה?" דרשתי לדעת. "מה עשית לה שהיא בוכה עכשיו?"

"לא עשיתי לה שום דבר, מריה!" צעק בכעס, כך שקולו האפיל על המוזיקה

הרועשת שהתנגנה במרכז האולם. "לא עשיתי שום דבר! אני לא יודע מה יש לה!"
"תירגע." אמרתי בקול ציני מעט. בכל זאת שנאתי שצועקים עליי בלי סיבה.

"רק רציתי לנשק אותה בחצות... אני לא מבין מה הבעיה... אני אוהב אותה, ונראה לי שהיא אוהבת אותי לא בתור ידיד... אז מה הבעיה? את יודעת מה הבעיה?"

הנדתי בראשי לשלילה.

ריחמתי עליו כעת.

חצי שנה שלמה הוא רדף אחרי רוקסן, ועכשיו, בערב חג המולד, היא מסרבת לו,
בדיוק שעה לפני השנה החדשה...

הוא נראה הרוס.

"זאת לא באשמתך." אמרתי לו לפתע. ידעתי שזה נכון, אך לא ידעתי למה. הייתה
זו תחושת בטן, שתמיד ליוותה אותי, על כך שיש משהו שרוקסן מסתירה מכולם,

אך לא ידעתי בדיוק מה.

ריק הביט בי.

"את באמת בחורה טובה, את יודעת, מריה?" הוא כמעט חיך אפילו. "את יכולה

להגיד לה שאני אוהב אותה?"

הנדתי בראשי לשלילה. שנאתי להיות השליחה בדואר של אוהבים מיוסרים. הייתי

מספיק מיוסרת בעצמי, מכדי לייסר עוד זוג אנשים, שלא יכולים לדבר זה עם זה

בפתיחות.

"אתה צריך להגיד לה בעצמך." אמרתי והלכתי לכיוונו של אנתוני, שהחל לנופף לי בידו.

"איפה נעלמת לי?" שאל אותי, ולקח את ידי. "חשבתי שכבר ברכת ממני..."
"מה פתאום..." צחקקתי.

התיישבנו שוב בפניה מרוחקת, הפעם קצת יותר קרובים מקודם.
אנתוני הביט בי, ואני הבטתי בו.

"יש לי משהו קטן לשאול אותך..." אמר לי בלי להתיק את עיניו ממני.
"כך?" אמרתי.

"עוד מעט חצות... ו..." הוא מלמל.

יכולתי לנחש לאן הוא חותר.

"אתה רוצה לנשק אותי?" שאלתי כמעט בבוטות. אף פעם לא חשבתי שאהיה כה
לא רומנטית כאשר אהיה עם בחור.

אנתוני האדים מעט לנוכח הנועזות הפתאומית שלי.

"אם תרשי לי..." מלמל. "אני מבין אם את לא רוצה, אך תמיד רציתי לנשק מישהי
בחצות של השנה החדשה..."
לפתע נהייתי עצבנית.

איך מתנשקים? מה אמורים לעשות? ואם אהיה ממש גרועה הוא עדיין ירצה
להמשיך לנשק אותי? ואם הוא יצחק עליי?

"בוא לרקוד." אמרתי במהירות. רציתי להימנע מהמחשבות המעיקות הללו, כדי
לא להתפוצץ מרוב לחץ.

מי היה מאמין, שהיום מריה האפורה תזכה לנשיקה סוף סוף?
מי היה מאמין?!

כאשר השעה המיועדת התקרבה, יכולתי להרגיש את גל ההתרגשות שסחף את
הרוקדים.

ראיתי את ג'ק רוקד עם החברה היפה שלו עם השיער השחור, ולרגע מבטינו
הצטלבו. איזשהו מתח נוצר בינינו, כמו חוטי חשמל מנוגדים.

בשנייה לאחר מכן, אנתוני סובב אותי ושכחתי מי זה ג'ק וכמה אני מרגישה כלפיו
דברים מפחידים ואסורים...

בשנייה הזאת, הייתי רק מריה, מריה ואנתוני...

זה נשמע מתאים? מריה ואנתוני?

איכשהו תמיד דמיינתי את "מריה וג'ק", אך איזו שוטה הייתי. אין שום סיכוי שאהיה
עם ג'ק, שום סיכוי שבעולם.

"יש עוד 4 דקות..." מלמל אנתוני באוזני.

ראיתי את ההתרגשות שעל פניו, וניסיתי להסוות את התרגשותי בצעדי ריקוד
מהירים יותר ויותר.

'מריה, אל תמותי מפחד...' חשבתי לעצמי. 'בעצם... עדיף שכן תמותי, כדי לא
לחוות את הבושה הזאת... איזה פחד!'

"עוד 3 דקות..." צעק לי אנתוני, הנהנתי והתחלתי להרגיש אפילו קצת בחילה.

אומנם רציתי את הנשיקה שלי, רציתי שמישהו ינשק אותי בלהט כמו בסרטים, אך
לא חשבתי שזה צריך להיות בהול כל כך, כל כך מלחץ, כל כך קרוב... למה
עכשיו?

"אנתוני?" צעקתי לו, לפני שיהיה מאוחר מדי ושפתינו יתאחדו לרגע מלא חרטה.
"מה קרה?" צעק לי בחיוך.

"אני לא יכולה." אמרתי לו, והרגשתי פחדנית כמו תרנגולת בלי נוצות. "אני לא יכולה לנשק אותך..."

המבט שעל פניו היה מהורהר לרגע, ואז הוא הנהן לאות הסכמה.

'איזו שוטה. איזו שוטה! תנשקי אותו וזהו!' המוח שלי ציווה עליי, אך סירבתי להקשיב לו.

פשוט לא יכולתי לעשות זאת.

בדמיוני ראיתי את אנתוני מצמיד את שפתיו לשלי ואז מתחיל לגחך.

לא התנשקת אף פעם, אה? חה חה...-

השיר התחלף לשיר שקט ורומנטי, ועד מהרה כולם שקטו.

"אני יכול לרקוד איתה?" שאל לפתע מישהו שקולו נורא דמה לקולו של ג'ק, את אנתוני.

אנתוני נותר ללא מילים, ונסוג אחורנית.

"תרקדי איתי?" שאל ג'ק, ובלי לחכות לרשותי, אחז בידי ובמותניי, והוביל אותי בריקוד וואלס, בדיוק כפי שדמיינתי באשליה הקטנה שפקדה אותי מוקדם יותר בערב.

זה היה חכם מצידו לא לחכות לתשובה שלי, כי ידעתי שאסרב לרקוד איתו בכל תוקף, והרי זה לא יפה לעשות דבר כזה לאנתוני...

אך מאוחר מדי.

רקדנו בסיבובים והראש שלי נמלא בכוכבים וזיקוקי דינור למיניהם...

ראיתי רק את עיניו של ג'ק, עם עיניו החומות ושיערו השחור, שהיה משוך כל כך יפה לאחור...

"את כל כך יפה, מריה..." אמר לי מוקסם.

לשנייה אחת רציתי לצבוט את עצמי, כדי לא לראות שאני חולמת, אך זה היה מגוחך למדיי, לעצור את הריקוד כדי שאצבוט את עורי.

גם אם זה רק חלום, זהו חלום מקסים ביותר, ללא ספק...

השתוקקתי אליו... הוא היה כה מרשים, נועז, בטוח בעצמו, שמח כל כך, מגן כל כך...

לרגע אחד שלם הערצתי אותו על האופן שבו הוא מציג את עצמו... כל הביטחון העצמי הזה ששפע ממנו, גרם לי לרצות להיצמד אליו, כדי שיחלוק איתי קצת את הערכתו העצמית.

"למה אנחנו לא מסתדרים, בימים רגילים?" שאל בקול רך, ששמעתי ממנו רק פעם אחת בעבר.

משכתי בכתפיי, מביטה בו בחולמנות מה, שוכחת שאני, מריה הצינית והקרה, לא אמורה להפגין רגשות שכאלו כלפי חוץ, כי רגשות, עושים אותי חלשה יותר, פגיעה יותר, לא בטוחה...

"כי אתה תמיד היית סנוב, ואני אף פעם לא הייתי יפה כמו היום," עניתי בלי לחשוב.

ג'ק כמעט צחק.

מסביבנו התחילו לספור את הספירה לאחור... אך אנחנו היינו בשלנו, לא מודעים לרעש העצום שהוקם מסביבנו. שמענו אותו רק בעמעום. יותר מכל שמעתי את פעימות ליבי, שהלמו באוזני וברגליי מרוב התרגשות.

"שטויות, את תמיד יפה... אבל אני תמיד טיפש." אמר בחרטת מה. כעת הוא נראה לי בדיוק הנסיך, ששווה להתאהב בו. "תמיד הייתי טיפש איתך... אני כל כך מצטער..."

מישהו נענע אותי חזק והבטתי בשעון.
הצעקות הרמות והרעש חזרו אליי בבת אחת, כמו סתירה כואבת.
"ארבע... שלוש..."
ג'ק ואני הבטנו זה בזו במבטים מבולבלים.
"שתיים..."
הוא התקרב אליי במהירות ואחז בידיי בחוזקה, כדי שלא אוכל לברוח.
רעדתי בכל גופי, חשבתי שאני הולכת להתעלף למשך כל אותה שנייה ארוכה על
הרחבה.
ושוב, באשמתו של ג'ק.
הרי כל המחלות והפציעות שלי התרחשו תמיד באשמתו...
"אחת..."
זה הכל קרה כל כך מהר, אפילו לא הספקתי למצמץ בעיני.
שנייה אחת ג'ק אחז בי בחוזקה, ובשנייה הבאה השפתיים שלו נצמדו לשפתיים
שלי לנוכח הצעקות הרמות "יחי שנת 2007!".
הרגשתי את הלב שלי נמס תחת עוצמת התשוקה הרבה שהרגשתי כלפיו...
שפתיו היו כה רכות וכה עדינות כמו כריות במיטות עשירים... ליבי זעק מקריאתי
אליו... רציתי שהרגע הזה יימשך לנצח... רציתי ללטף את פניו העדינות והרכות
ברוך של אוהבים...
אך לא יכולתי.
הרגשתי כאילו איני יכולה לעשות דבר חוץ מלנשק אותו. גופי קפא.
הרגשתי את עצמי נסחפת אחריו כמו רפסודה קטנה שלא יכולה להילחם נגד זרם
המים החזק ששוטף אותה עד למפל...
ואז נפלתי.
היה זה אנתוני שדחף את ג'ק, ובפרץ ראייה מטושטש, ראיתי אותם מרביצים זה
לזה, מתעלמים לחלוטין מקיומי.
שנייה אחת הייתה גן עדן תהומי, והשנייה שבאה אחריה, הייתה הגיהנום במשרתו
המלאה.
"תפסיקו!" צעקתי. "תפסיקו את זה!" הייתי כה כנועה וריקנית כעת.
דמעות החלו לרדת על פניי, כשקומץ מורים החלו להפריד בין שתי הבנים.
"זאת אני אשמה! דיי!" צעקתי.
הרגשתי כאילו משהו בתוכי נשבר לנטיפים של קרח.
פילסתי את דרכי בין ההמון, ורצתי, מועדת על העקבים המטופשים הללו, לכיוון
המדרגות.
אף אחד לא רץ אחריי, כי לא שמעתי צעדים, אבל בכל זאת הרגשתי שאני חייבת
לברוח, לברוח מעצמי.
לברוח מהטיפשות שלי.
איזה טיפשה הייתי! למה נישקתי את ג'ק!?

פרק 10

זה מטורף איך הכל קורה בדיוק ברגעים הכי פחות מתאימים שאפשר לבחור. ערב חג מולד, כמו חלום בלהות אירוני לגמרי, היה הערב המאושר ביותר בחיי, ואח"כ גם הכי כואב בחיי.

פעם אף אחד לא רצה אותי. שום בן לא התעניין בשמי, לא התעניין בחור השחור שמילאתי על כדור הארץ, בצל שהסתובב איתי כל הזמן, והיה עד לבדידותי. כעת, ג'ק נישק אותי, אנתוני הרביץ לו על כך, וסיד מתעלם ממני כי כנראה יש לו רגשות כלפי.

"מתי ואיך נכנסתי לכל התסבוכת הזאת?" שאלתי בייאוש את רוקסן. היינו רק אני והיא בחדר, היום הראשון של השנה החדשה, שלג כיסה את רחבי הטירה, ורבים ניצלו את חופשת חג המולד כדי להשתעשע בחוץ. שכבנו, כל אחת על המיטה שלה ובהינו בתקרה.

"את רצית לנשק את ג'ק, וככה זה קרה..." אמרה רוקסן, כאילו זה עניין של מה בכך. "עשית את מה שאת אוהבת. נישקת את מי שאת אוהבת. את צריכה להיות גאה!"

שנאתי את הקלילות בדבריה, אך עוד יותר שנאתי את הכנות שלה, כאשר היא הופנתה כלפיי.

"אני... לא.. אוהבת אותנו." אמרתי בקושי מסוים.

כעת רוקסן הביטה בי את המבט הנוקב שלה, וחייכה.

"אל תשקרי לי, טיפשונית... לא אכפת לי שאת אוהבת אותנו." כעת חייכתי גם אני.

בהתחלה בחוסר בטחון שכזה, אחר כך החיוך שלי התפשט לכל אורך פניי, כאשר נזכרתי באותה נשיקה חלומית שחלקתי עם ג'ק.

כל גופי רטט מעוצמת הרגשות, והרגשתי כאילו האהבה שלי מרפאה את כל הפצעים, אהבה באמת מחוללת ניסים...

"אז איך הייתה הנשיקה?" שאלה בטון רכלני שכזה. ככה זה כששתי בנות מדברות על בנים. אפשר לדבר שעות על אותו הנושא ולדון בו מכל 360 הזוויות של המעגל.

"חלומית." התמוגגתי במבוכת מה.

"את נראית שונה." ציינה רוקסן.

באמת הרגשתי שונה. הרגשתי אחרת.

הרגשתי מאושרת. הרגשתי את החיוביות שבי פועמת, מוחקת את השנאה והנקמות מליבי, ומותירה מקום לאהבה חדשה שהחלה לפרוח...

"עכשיו את מוכנה לספר לי, למה לא רצית שריק ינשק אותך?" נזכרתי בדמעות ששטפו את לחייה בלילה הקודם. כעת לא היה להן שום זכר. רוקסן נראתה כנסיכה, גאה ומסתירה היטב את כאבה, מאחורי שלל של מסכות של חיוכים.

דבר שאני אף פעם לא ידעתי לעשות.

כשכאב לי, כל העולם ידע. לא אמרתי דבר, ובכך, לא היה צורך להגיד דבר, ראו הכל מיד על הפנים שלי.

"זה מסובך." היא התחמקה, וחזרה להביט בתקרה.

"למה את לא בוטחת בי?" כעסתי מעט.
"אני לא יכולה לספר על כך לאף אחד." אמרה. "נדרתי נדר."
"אני חברה שלך... לפחות ככה נדמה לי." אמרתי במרירות מה, למרות האושר
הרב והבלבול שהרגשתי לנוכח המצב.
"את החברה הכי טובה שלי, מריה." אמרה והביטה בי. מבטה היה כנה אך כואב.
"אני וריק לא נוכל להיות ביחד. אני לא אוהבת לראות אותו סובל ככה בגלל מישהי
כמוני... הוא סבל מספיק בבית שלו, ששם זה כמו מאורת עכבישים, אז איני רוצה
לגרום לו סבל גם פה." אמרה בקול שקט שלא נשמע כמו קולה הבטוח של רוקסן.
הבטתי בה.
היא הביטה בתקרה, בלי להסית ממנה מבט, כאילו התמקדה בנקודה בלתי נראית.
"הוא סובל כי את לא רוצה להיות איתו." אמרתי לה בנימה קרירה. "הוא לא רוצה
אף אחת אחרת, את לא מבינה?!"
היא עדיין לא הביטה בי, למעשה היא לא הניעה שום שריר בגופה.
"אני לא אוהבת אותו!" היא כמעט צעקה. "לא אוהבת אותו!"
היא הסתובבה היצידה על מיטתה, מפנה לי את גבה, באדישות מוחלטת לקיומי,
באדישות מוחלטת לדאגה שהרגשתי כלפיה.
היא פשוט שמה עליי פס.
בלי לחשוב, קמתי מהמיטה, נעלתי את אני מגפיי הכחושות והאפורות, לבשתי את
המעיל הדקיק שלי ויצאתי מהחדר.

שנאתי את היום הזה.
כולם היו כאלה מאושרים, משחקים בשלגונים, בונים אנשי שלג, או פשוט רודפים
זה אחרי זה רק כדי להחליק על הקצפת הקרה הזאת...
ישבתי לבדי, על הספסל בחצר, קופאת מקור עקב מעילי הדק, אך מתה מחום
בגלל המצב שבו הרגשות שלי היו נתונים.
הרגשתי שאם הייתי מתחילה לבכות עכשיו, הדמעות שהיו היו קופאות מקור על
הלחיים שלי. ככה שזה לא הזמן להיות רכרוכית ובכיינית כמו שאר המין הנשי
החלש.
"אפשר לשבת איתך?" שאל מישהו.
הסתובבתי לאחור.
"סיד!" שמחתי והופתעתי בו זמנית. "החלטת לדבר איתי? יותר אין חומה עליי?"
סיד חייך בהתנצלות.
"סליחה, מריה... יש לך את כל הזכות להיות מאושרת עם מי שאת רוצה, ואם את
לא אוהבת אותי אז... אין לי סיבה לכפות זאת עלייך. זה קרה לי כבר כמה פעמים,
שהרגשתי אהבה כלפי מישהי שלא החזירה לי אהבה, אבל חשבתי שאולי את
שונה מהן. טעיתי."
נראה היה שהוא הכין את הנאום הזה דיי הרבה זמן, עד שאזר אומץ ובא לדבר
איתי.
"התגעגעתי אלייך, בתור ידד." נזהרתי בדבריי. "התגעגעתי לשירים שלך..."
סיד הנהן.
"בתקופת הדיכאון הזאת, המצאתי הרבה שירים... אמר בחיך דיי ציני, שהתאים
יותר לאופי שלי מאשר לאופיו השקט של סיד, אך הייתי קפואה מכדי להזיז את
שרירי הפה למטרות חיך.

"אני יכולה להבין אותך." אמרתי. "אני נמצאת בתקופה דומה לזאת. מצד אחד, זה אושר כזה גדול שאני מרגישה... ומצד שני... אני מרגישה פחד."
סיד הנהן.
"את מדברת על אתמול?" ניחש. "על הנשיקה שלך עם ג'ק והריב עם אנתוני?"
כמעט נחנקתי.
מאיפה סיד הוציא את פיסת הרכילות הזאת? כל זה קרה אתמול בערב, כמה מהר התפשטו פה השמועות?!
"איך... אתה יודע?" מלמלתי. הרגשתי כאילו גוש של שלג נתקע לי בגרון.
סיד לא הביט בי.
"שמעתי את ג'ק מספר לדרק על כך בלילה. הוא התלונן כל כך בקול והם צחקו הרבה, אז לא יכולתי להימנע מלשמוע."
נחרדתי.
"צחקו על מה?" שאלתי והפחד החל לטפס במורד גבי.
סיד לא דיבר.
"תגיד לי!" הפצרתי בו. "מה הם אמרו?!"
"את לא תרצי לשמוע את זה, מריה." אמר סיד, אך כעת השתוקקתי לשמוע את מה שהיה לו לומר.
הייתי יכולה לקבור אותו בשלג אם הוא היה מסתיר ממני את מה שאמר ג'ק על ליל אמש.
אך סיד שתק.
כשכבר התחלתי לדמיין את עצמי חופרת בור בשלג בעזרת את, כדי לקבור את סיד, הוא אמר לבסוף:
"הם צחקו כי ג'ק אמר שאת כזאת פתטית, ושעכשיו הוא בטוח שאת מאוהבת בו, ושזה מצחיק, כי הוא בחיים לא יוכל להתאהב בענייה כמוך..."
זה היה מספיק בשבילי.
לא יכולתי לשמוע מילה נוספת.
קמתי מהספסל והתחלתי ללכת לכיוון הטירה הגדולה.
הלב שלי געש כמו הר געש שעומד להתפרץ.
כעת לא הרגשתי את הקור שאפף אותי מקודם, הרגשתי את פרץ החום עוטף אותי כמו סליל של חוטי צמר.
לא בכיתי.
לא כעסתי.
לא נשברתי.
ידעתי היטב מה אני הולכת לעשות.
הייתי נחושה בדעתי להצליח.
אני הולכת לנקום בג'ק. לנקום בו נקמה שכזאת, שהוא לעולם לא יישכח.
צעדתי בנחישות בין המסדרונות, מתעלמת מהמבטים החטופים שהופנו אליי, הולכת בראש מורם, וצלילי המילים של סיד מהדהדים בראשי...
'מנוול!' חשבתי לעצמי בשנאה. 'אתה עוד תבכה, ג'ק... אני אנקום בך.'
פניתי ימינה במסדרון, והמשכתי ללכת קדימה בין החדרים.
ידעתי שאסור לי להסתובב במסדרונות של הבנים, ידעתי שיכולים להעניש אותי על כך, אך היה דבר אחד שהיה דחוף יותר מכל אלה, וזה היה:
להשכיח מעט את הכאב שהרגשתי, בעזרת הנקמה המושלמת.

כל הרגשות חיוביים שהתחלתי לפתח בהדרגה, החלו להיעלם כלא היו. נראה היה שליל אמש היה יותר כמו חלום בהקיץ מאשר מציאות.

'איך יכולת לחשוב שג'ק הוא בן אדם טוב?' חשבתי לעצמי בכעס. 'איך יכולת לחשוב שהוא מחבב אותך?... את השלית את עצמך כמו אותן בנות 13 מפגרות שחושבות שהאהבה הבלתי אפשרית שלהן תתגשם. אין אהבה. היא לא קיימת'. הגעתי לדלת מספר 357, ודפקתי עליה בעדינות. אנתוני פתח את הדלת, והשתהה לרגע, כאשר הוא ראה אותי עומדת בפתח. אולי הוא לא היה רגיל לראות אותי בבגדים הרגילים והבלויים שלי... או שפשוט הוא היה מופתע.

"מריה?" אמר וניסה לחייך אך לא הצליח.

הרגשתי כאילו אני צריכה להתוודות על פשע איום ונורא שעשיתי בפניו. "סליחה, אנתוני." מלמלתי כמעט בלי קול, אך הייתי בטוחה שהוא שמע אותי היטב.

אנתוני הנהך.

החרשנו לרגע ומבטינו לא נפגשו.

"את אוהבת אותו?" שאל בקול עדין שכזה, אך דווקא הקול הזה הוא שגרם לליבי לצרוב וכמעט לצרוח מכאב.

"לא." עניתי בקור. "אני רוצה לתת לנו הזדמנות, אם אתה רוצה, כמובן..." אנתוני הרהר לעצמו. יכולתי לראות את הליך מחשבותיו אל מול לעיניו. הוא שקל את האפשרויות...

"אוקי." אמר.

חייכתי אליו.

"רק בלי נשיקות מהצד..." הזהיר אותי, ואני צחקקתי.

"מבטיחה שלא זה לא יקרה שוב." אמרתי.

"חכי לי רגע." אמר ונכנס שנייה לחדרו.

כעבור כמה דקות הוא יצא משם עם מעיל שחור עבה ומגפיים.

"בואי, נטייל קצת בחוץ. יום יפה היום." אמר.

שמחתי על ההזמנה, אנתוני שילב את ידי בידו, והתחלנו לדבר על לימודים, מורים, פנימיות ושלג בלי הפסקה עד שהגענו לבחוץ.

אנתוני ואני היינו ההפכים המושלמים. בעובדה הזאת הבחנתי ברגע הראשון שראיתיו.

הוא היה מושלם, בלי חסרונות, בלי שנאות, בלי ציניות, רק טוב לב ונדיבות. אני הייתי ההפך ממנו, נשמה נקמנית ועקשנית, צינית, מלאת שנאה עצמית ושנאה כלפי כולם שמחלישה את היכולת לאהוב.

התחלנו לזרוק זה על זו כדורי שלג בחוץ. השלג היה כל כך קר, ובשנייה שכדור שלג היה פוגע בי, הרגשתי את הקור מתפשט לאורך כל גופי.

לכן השתדלתי לפגוע יותר באתוני, והוא, כמו הג'נטלמן המושלם, נתן לי לנצח בלי שאני ארגיש שהוא עושה זאת בכוונה.

לבסוף, כאשר התעייפנו מהספורט החורפי הזה, התיישבנו על הספסל והבטנו בחצר הלבנה שמסביבנו.

"את יכולה להיות אתלטית עם הריצה הזאת..." אמר אנתוני בחיוך.

חייכתי גם אני.

"זה בגלל שאני רזה מאוד." אמרתי.

"אולי." הוא משך בכתפיו. "ככה או ככה, את רצה יותר טוב ממני..."

קצת שכחתי מג'ק, כאשר ישבנו על הספסל ודיברנו זה עם זה. אני יודע שהיה אדם שנים לדבר איתו, הוא אף פעם לא גרם לי להרגיש שהוא רם יותר ממני, הוא לא היה סנוב, כמו ג'ק.

"עוד כמה ימים אני נוסע לבקר את משפחתי, כל עוד יש חג." סיפר לי.
"איפה הם גרים?" שאלתי.

"בפלורידה." אמר. "יש לי אחות קטנה בשם ג'ני, שהיא נורא תשמח לראות אותי, ואני אותה."
חייכתי.

"את לא נוסעת לבקר את המשפחה שלך?" שאל.

לא ידעתי מה לענות. קודם לא חשבתי על הרעיון לנסוע לבקר את משפחתי, אך כעת, כשאנתוני הזכיר זאת, נמלאתי בגעגועים כלפי אחיי הקטנים, כלפי אבי... ואולי, אפילו תהיתי מה אימי עושה.

האם היא מנקה? האם היא כותבת ספר? האם היא עדיין לא נחמדה בצורה שרק היא יודעת להיות לא נחמדה?

"אתה יודע, זה רעיון טוב," אמרתי. "לא חשבתי על זה קודם."

"את יודעת שבאתי לפה מרצוני החופשי?", אך עדיין אני מתגעגע למשפחה שלי..." סיפר לי. "זה שאת גרה פה, זה לא אומר שאין לך משפחה."

"למשפחה שלי לא אכפת ממני." אמרתי בשמץ של מרירות, והרגשתי כמו ילדה קטנה שמתלוננת על זה שלא קנו לה ברביות.
"בטח שאכפת להם." אמר אני.

לא רציתי לספר לו על מעגל השנאה ביני לבין אימי, והתפקידים שהייתי צריכה למלא בבית כשגרתני שם, אז הנחתי לנו לשתוק מעט.
מרחוק ראיתי שתי דמויות שהלכו ביחד על השביל.

בקושי רב זיהיתי את ג'ק, ואת מי שהיה מבוגר ממנו, כנראה אביו, משוחחים.
'על מה הם מדברים?' חשבתי לעצמי בסקרנות התאוותנית שלי, ואז התאפסתי.
'אנתוני פה. ג'ק צריך לקבל את מה שמגיע לו. תתמקדי, מריה.'

חייכתי אל אני, קמנו מהספסל והתחלנו ללכת לכיוון הטירה הגדולה, כדי לאכול ארוחת צהריים.

זאת תהיה הפעם הראשונה שאוכל ארוחת צהריים עם בן כלשהו...

זאת הפעם הראשונה שאני כל כך אכזרית בנקמה שלי כלפי מישהו שאני אמורה לאהוב.

אבל זה מגיע לו, לג'ק.

בהחלט.

נכנסתי לתוך כנסייה חשוכה שהייתה ריקה מאנשים. פסלי הקדושים המאיימים לטשו בי מבטים מזוירים... הלכתי בין שורות המושבים הריקים עד שהגעתי לתא של הכומר המוודא, שהיה בפינה מרוחקת של האולם.

לא יכולתי להחזיק עוד את מה שהרגשתי בפנים, הייתי חייבת לשתף ברוע לב שלי את הכומר...

נכנסתי אל תוך התא, והכומר כבר ישב בפנים, על פניו ברדס שחור עמום.

"אבי? אני חייבת להתוודות." לחשתי באימה. אף פעם קודם לכן לא הלכתי

לכנסייה. ראיתי כנסיות רק בסרטים. לאימא אף פעם לא היה זמן לקחת אותנו, ואת טקסי ההטבלה של התינוקות עשינו בחצר.

"כן, ילדתי..." אמר הכומר בסבלנות.

"אני..." לא היו מילים בפני. "אני חברה של מישהו כדי לנקום במי שאני אוהבת..."
אמרתי וצמרמורת טיפסה במורד גבי.
לפתע תא הכומר המוודא נפתח, וראיתי את הכומר מוריד את הכיסוי שהיה
לראשו. זה היה אנתוני.
הוא שמע הכל!!!
אני מנסה לברוח אך הוא עדיין עומד מולי, חוסם לי את המעבר.
לפתע הוא נהפך לג'ק, זאת אומרת, שהג'ק נהפך לכומר, הוא צוחק בצחוק גדול
שכזה...
בשנייה לאחר מכן הוא הופך להיות סיד, שאומר:
"את מזויפת... את בן אדם רע..."
"לא אני לא!" אני מתחילה לבכות. אני מרגישה את עצמי נהיית קטנה יותר, ואת
סיד נהיה גבוה ממני בהרבה.
אני נופלת על ברכיי ומתחננת, אך סיד ממשיך לצעוק עליי...
"את מזויפת!!!"
"לא!" צעקתי.

לפתע הרגשתי כאילו סטרו לי על הפנים.
פקחתי את עיני במהירות ושמתי לב שלחיי רטובות מדמעות.
מדיאן רכנה מעליי במבט מהול בפחד ובלבול.
היה חושך בחוץ, הצללית שלה הזכירה לי מעט את הכומר שמשנה את צורתו...
"את בסדר?" שאלה.
"חלמתי חלום בלהות." מלמלתי. "מה השעה?"
"שלוש ורבע בלילה. צעקת משהו על זיוף...מזויף..." אמרה מדיאן בעמעום ודידתה
בחזרה למיטתה כסהרורית.
"את רוצה כוס מים?" שאלה כאשר התיישבה על מיטה.
התיישבתי על המיטה שלי והבטתי בשמיים החשוכים מבעד לחלון.
קבוצה של כוכבים קטנים הביטו בי במבטים תמימים ממעל. הם לא היו מודעים
לחלום המבהיל הזה שחלמתי... הוא בהחלט נרשם לחלום הגרוע ביותר שהיה לי,
וגם המפחיד ביותר.
מדיאן כיבתה את מנורת הלילה הקטנה שעמדה על השידה שלי מיטתה,
והתהפכה לצד השני.
ואני נשארתי לבהות בחלון החשוך בשתיקה מהורהרת.

"בוקר אור!" היה זה אנתוני שהעיר אותי.
הדבר הראשון שחשבתי היה, 'או אלוהים, למה הוא רואה אותי עם השיער המפחיד
הזה ככה על הבוקר?!', הדבר השני שחשבתי זה, 'אולי זהו עוד חלום שיהפוך
לבלהות'...
אנתוני לבש סוודר אפור וג'ינס, מסביב לצווארו היה צעיף שחור לבן, וכמה מטרים
אחורנית ממנו עמדה מזוודה קטנה.
התיישבתי על המיטה, מנסה להעריך את אומדן הצרה שמתחוללת עם השיער
שלי, ואז אנתוני נשק לי ללחי, מתעלם לחלוטין מהשיער שלי, ובכלל מהעובדה
שאני לובשת פיג'מה בלבד.
וכן, זאת הייתה פיג'מה מכוערת, בעלת אותיות "איי" ו"בי" מצוירות עליה בצבעי
אפור ושחור.

'איזו בושה! חשבתי בלבי.
"את אמורה להיות מוכנה עכשיו. שכחת שאנחנו נוסעים היום לבקר את המשפחות שלנו?" אמר אנתוני בחיוך רחב.
"לגמרי שכחתי." אמרתי. האמת שעד אותו חלום מפחיד זכרתי בהחלט על הנסיעה, אך הסיוט הלילי גרם לי לשכוח מהכל. הוא אפילו גרם לי לאחר לקום.
"מישהו כיבה לי את השעון מעורר." חשבתי בכעס. אני זוכרת בבירור שכיוונתי אותו על 8 בבוקר.
לא מדיאן ולא רוקסן היו בחדר, ככה שלא היה לי את מי להאשים.
אנתוני משך בכתפיו.
"יש לך חצי שעה, מריה. תשימי כמה דברים בתיק, תתלבשי, ואני מחכה לך בקומה הראשונה." אמר ויצא מהחדר מגלגל לאיטו את המזוודה הקטנה שלו.
קמתי בצייטנות, ופתחתי את הארון בגדים הקטן שלי, שפכתי את כל תוכנו לתוך המזוודה.
לא היה לי זמן לסדר את הבגדים ולקטלג אותם. למי אכפת מבגדים עכשיו, כשאנתוני מחכה!?

כשיצאתי מהחדר נתקלתי בטעות בג'יל שרצה לכיוון השירותים כאחות טירוף.
"תיזהרי לאן שאת דוחפת את עצמך ואת המזוודה שלך!" צווחה עליי, כשחלפה על פניי.
דפקתי על דלתה של אולגה, כשזאת נפתחה לי אולגה כמעט קפצה עליי עם פרצופה המאושר.
"אני הולכת לראות את רוד, אחותי!" היא כמעט הפילה אותי מרגליי עקב פרץ השמחה המבהיל.
"בואי כבר." אמרתי לה בחוסר סבלנות. זה לא היה יום לצווחות וציוצים מתרגשים. מספיק שמעתי כאלה מג'יל ודיאנה עד עצם היום הזה.
"אנתוני גם בא איתנו?" שאלה אולגה בערמומיות. "את רוצה להציג אותו למשפחה?"
"אל תדברי שטויות." אמרתי בחיפזון. "אנתוני רק נוסע איתנו עד לתחנה. אנחנו נוסעים לכיוונים נפרדים."
אולגה עיוותה את פרצופה.
"הוא לא חבר שלך?" שאל אולגה בחטטנות מה, כאשר התחלנו לרדת במדרגות, ואנתוני חיכה לנו למטה בחיוך.
שתקתי ולא ענית.
בימים הבודדים לקשר שלנו, אם באמת אפשר לקרוא לזה "קשר", דיברנו, צחקנו, בילינו ביחד, אך לא חלקנו שום אינטימיות חוץ מנשיקה על הלחי.
אולי אנתוני לא נישק אותי על שפתיי, כי הזיכרון של ליל השנה החדשה היה טרי במוחו, כמו שהוא היה טרי במוח שלי, בכל שנייה שבה לא אני לא עוסקת במחשבות נקמניות.
הייתי עם אנתוני, אך מוחי היה מלא אך ורק במילה ג'ק.
ג'ק, ג'ק, ג'ק, והכל מסביבו של ג'ק...
אם הייתי אם אנתוני, זה רק בגלל ש... ג'ק, נזקק לקבל את הלקח של חייו, כדי ש... ג'ק, לא יישכח....
הגענו עד לקצה המדרגות, והתחלנו ללכת כולנו ביחד אל היציאה.

במהרה מצאנו את עצמנו על רציף הרכבת.
היה זה יום צפוף באנשים. שמש אפרורית זרחה גבוה מעל, הריח הטרי של השלג
נישא באוויר כמו ריח של תפוזים שרק הבשילו...
עמדנו שלשתינו ביחד עם המזוודות שלנו ושתקנו לרגע קט.
"אני... אלך... להזמין כרטיסים..." אמרה אולגה בקריצה, שנועדה לרמוז לי,
ש"כעת הגיע הזמן להשאיר אותי ואת אנתוני לבד."
אנתוני חיך אליי.
'שיט. נראה שגם הוא הבין את הרמז.' חשבתי באומללות.
הוא התקרב אליי וכרך את זרועותיו סביבי במחווה רומנטית ללא ספק.
"אני אתגעגע אלייך, מריה." אמר בחיוך.
"גם אני." אמרתי בלי לחשוב.
נראה לי ששוב שיקרתי. אלוהים יעניש אותי כפליים מאשר כל אדם אחר על פני
האדמה הזאת על רשעותי.
למה אני עושה את זה לבן אדם המסכן?
אוף.
'אני צריכה להתמקד. חוץ מזה, אנתוני הוא הבן אדם הראשון שמצאת חן בעיניו...'
חשבתי בעודי מנסה למקד את מחשבותיי.
אנתוני חיך וכעת הוא רכן מעליי, והצמיד את שפתיו לשלי למשך שנייה אחת
בודדה.
זה היה כה מפתיע, עד שלא הצלחתי להגיב.
"אני רוצה שנתקדם לאט עם היחסים שלנו, מריה..." אמר לי, ואני רק הנהנתי.
נראה לי שקפאתי באוויר בגלל ההלם הרב שלקיתי בו.
אנתוני הביט בשעונו.
"אני צריך ללכת. נתראה בעוד שלושה ימים, בבית הספר. איני יכול לחכות!" הוא
חיך והביט בי במבט מתגעגע כאשר עבר לצידו השני של הרציף כדי לעלות על
הרכבת לפלורידה.
חייכתי באי נוחות ושוב כעסתי על עצמי, נזכרת בחלום הבלהות של אמש.
אולגה חזרה עם הכרטיסים קורנת מאושר.
"נו, איך הייתה הנשיקה?" שאלה. ידעתי שהיא צופה בנו כל אותו זמן. איזו הרגשה
מטרידה...
"זה היה רק שנייה-" התחלתי להגיד, אך היא שוב קטעה אותי.
"מי מנשק יותר טוב?"
"אולה!"
"ג'ק או אנתוני?" התעקשה.
החמצתי חיוך ואולה צחקקה.
"ברור שג'ק, ידעתי את זה! עליי לא תעבדי, מריה הקדושה שלי..." אמרה אולה,
וכיוונה אותי לרציף שאליו היינו אמורות ללכת, "את לא קדושה כל כך, אה?"
נדמה לי שהיא הביטה בי בחיוך מעריץ.
הרגשתי טיפשה יותר מאיי פעם עכשיו.

הרכבת נעה במהירות והנופים שלנגד עיניי חלפו חיש מהר בלי להתעכב יותר
מדיי. שלג כבד ירד בחוץ, מותיר את הקרקעות מכוסות בלבן אינסופי. היה זה חסר
תועלת להביט בחלונות, כי זה נראה בדיוק כמו להסתכל על שלג לבן בטלוויזיה,
אך לא כל כך רע לבריאות.

היינו לבדינו בקרון. הרכבת נסעה חצי ריקה לכיוון שלנו. בקרון שלנו היו שתי מיטות דו-קומתיות. אולגה ישבה למטה, ואני ישנתי למעלה. לא יכולתי לראות מה היא עושה, אך ידעתי היטב מה עובר לה בראש: שם בעל שלוש אותיות.

חששתי מעט מהפגישה עם המשפחה. אולי כולם השתנו וכבר לא יקבלו אותנו? אולי סאם הקטנה שכחה איך אני נראית? ומי מספר לה את היפיפייה הנרדמת? יכול להיות שמספרים לה סיפורים יותר טוב מהדרך שבה שאני סיפרתי לה? והאם בראון ודוויד עדיין רבים?! אולי אימא סיימה את הספר? אולי אימא מנקה את הבית? טוב. זה בהחלט לא ייתכן, חשבתי בליבי בציניות. אימא לעולם לא תשתנה. אימא וניקיון אלה קטבים מנוגדים, שבניגוד לחוקי הפיזיקה, לעולם אל נמשכים זה לזו. "מריה?" נשמע קולה של אולגה במיטה מתחת. התכופתי אליה, כדי לראות את פניה. "יש לי משהו לשאול אותך." אמרה. "בואי לפה, אני לא יכולה להיות עם הראש הפוך כל היום, הדם ירד לי למוח!" אמרתי בזעף מה.

אולגה קמה ממיטתה, ונעמדה מולי בלי להגיד דבר. מה כבר יש לה להגיד לי? מה היא עשתה? תמיד הרגשתי כמו אימא של אולגה במידת מה. תמיד דאגתי לה, תמיד נתתי לה עצות, שכמובן היא לא השתמשה בהן, וכל זה מעיד שאני באמת כמו אימא בשבילה. הרי, איזה מין ילדים מקשיבים לעצות של ההורים שלהם? אולי אני הייתי מקשיבה לאימא. אך אף פעם לא הייתה לה עצה בשבילי. נו, חוץ מ"לנקות את הבית זה בריא", אך זה לא נחשב. "מתי את יודעת שאת מוכנה?" היא שאלה לפתע. כמעט נחנקתי ממחשבותיי. "מוכנה?"

"נו... "אולגה נלחצה. "את יודעת למה אני מתכוונת...". אני מוכנה להישבע שכל הצבע אזל מפניי כאשר הבנתי את משמעות המילים החוטאות שהיא אמרה. "את... בת 13!" צווחתי עליה בלי לדעת מה עוד אני אוכל לומר לה. מאיפה היה לי לדעת מתי צריך להיות מוכנים? אני לא יודעת מתי מוכנים להתנשק? מתי מוכנים לאהוב, והיא שואלת אותי את השאלות הכופרות האלו? מה היא חושבת לעצמה? רק לפני שנה היא קיבלה את המחזור שלה וכבר רוצה להיכנס להריון כמו איזו כלה חסרת שכל מארצות העולם השלישי?! "מריה? את בסדר?" שאלה אולגה בדאגה. "א-אני... " הצלחתי לומר. נראה כאילו מיתרי הקול שלי הוקפאו עד להודעה חדשה. אולגה ניצלה את שתיקתי כדי להמשיך לדבר. "תשמעי, אני יודעת שאני די צעירה, אבל אני אוהבת את רוד... ואני מוכנה... לזה." אמרה.

חששתי שאם היא תמשיך לדבר אני אצטרך לנקוט שיטות מיוחדות: או לזרוק אותה מהרכבת כדי שלעולם לא תגיע הביתה כדי לפגוש את רוד החוטא, או להתעלם ממנה ולתת לה לעשות מה שבא לה... זה החיים שלה, הטעויות שלה, לא הטעויות שלי. "מריה, את פה?" שאלה אותי. ראיתי בעיניה שדעתי ממש חשובה לה.

"אני לא רוצה שתפגעו." אמרתי לבסוף. בלי ציניות, בלי אגרסיביות, ובלי פתרונות קיצוניים. "אם רוד באמת אוהב אותך, הוא יכול לחכות קצת... תהיו חברים ותיהנו ממה שיש לכם, חברות אמת ואהבה קטנה. למה לשלב בזה ישר את המיטה?"
אולגה הנידה בראשה לשלילה.
"את לא מבינה! אני רוצה את זה... רוד הוא כזה... אני מרגישה מוכנה." אמרה בקול חולמני, כאילו זה היה הדבר שהיא הכי רצתה כל חייה, כאילו זה היה מה שהיא ביקשה ביום הולדתה כאשר הייתה צריכה לכבות את הנרות שעל העוגה...
אני בטוחה שהיא לא ביקשה זאת.
"אם את מוכנה, תעשי מה שאת רוצה. ועכשיו תני לי לישון." אמרתי בזעף.
כאילו חסרות לי בעיות משלי כדי לדון בבעיות התשוקה של אחותי הקטנה וכבר לא כל כך תמימה.
נשכבתי על המיטה והסתובבתי להביט בקיר.
עיניי לא נעצמו לרגע, אך לא דיברנו אני ואולגה עד שהרכבת הגיעה ליעדה הסופי.

פרק 11

הדבר הראשון שחשבתי כאשר כף רגלי דרכה בתוך הבית היה: "אלוהים עברנו דירה והשארנו חורבה מאחורינו". אך לא, לא עברנו דירה, וזה היה המראה הרגיל של הבית כנראה, כבר הרבה זמן, אם למדוד לפי שכבות הבגדים והזבל שנערמו זה על זה.

ממש פלא שאין פה זבובים ונחשים.
או שאולי יש?

נכנסנו אני ואולגה אל תוך הדירה, עוברות את המטבח, והנה הפתעה: הכיור מלא על גדותיו בצלחות וכוסות מלוכלכות, השיש מכוסה בסירים ושיירי מזון פשוט דוחים למראה ותיאור, כמה מחברות שכבו על הרצפה, ומיד אחריהן בובה חסרת ראש.

"נכנסנו לסרט אימה או מה?" שאלתי את אולה בקול.

הספקתי להתגבר מעט על הטראומה שאחותי הצעירה העניקה לי עם ה"שיחה" הקטנה שלנו ברכבת, וניסיתי להתנהג כרגיל, כאילו לעולם לא נשאלה אותה שאלה על נושא שכזה.

"מריה? אולגה?" נשמע קול קטנטן שזיהיתי בין הערימות.
הייתה זו סמנתה. כמה היא גדלה!

היא רצה לזרועותיי, ואז חיבקה את אולגה.

רק עכשיו הבנתי כמה התגעגעתי אליה ולכולם. רק עכשיו הבנתי שאני מפספסת את כל הילדות של סמנתה, בגלל שאני תקועה באותה פנימייה במסווה של טירה קסומה.

"ואו! באתן לחג מולד!" הקטנה צהלה. "אימא! בראון! דוויד! אולה ומריה הגיעו!" הופתעתי איך היא מסתדרת בדיר חזירים הזה, איך בכלל אפשר לחיות בסרחון שכזה? בבלגאן שכזה?

המקום הזה, פעם הבית שלי, העביר בי כעת צמרמורת של גועל. בהדרגה, נגלה פרצופו של בראון, ואז גם דיוויד, שגבה בראש, כמו שנדמה לי מאז הפעם האחרונה שהתראינו.

שניהם חייכו ואמרו שלום, ואז חזרו לטלוויזיה, בחדר שלהם. אולגה הלכה אחריהם, ואני הלכתי לחדר של אימי, שלא הראתה סימני חיים מאז בואנו הביתה.

מצאתי אותה שוכבת על המיטה בעיניים פקוחות ומבטי לעברי.
עמדתי בדלת ולא ידעתי אם אני יכולה להיכנס או לא.

משהו במבט שלה העביר בי צמרמורת.

חדר השינה שלה נראה פחות מבולגן משאר חדרי הבית, אך גם בו ניכרה מידה רבה של הזנחה.

המסך הבהיר של המחשב הנייד שעמד על השידה היה מקור האור היחיד שבחדר.

ממבט קרוב, נראה היה שאימא חיוורת למדיי, אך כנראה היו אלה תעתועי האור.

"תיכנסי. מריה." אמרה בקול ערני לגמרי, שלא תאם למצבה.
"את בסדר?" שאלתי. אולי היא מעמידה פני חולה כדי לא לנקות את הבית?
היא התיישבה על המיטה וחייכה אליי, חיוך אמיתי.
הבטתי בה ועשרות מחשבות חלפו בראשי.
"אימא, למה הכל מלוכלך כל כך?" שאלתי. שמרתי על טון נקי מציניות, כדי
שחלילה לא תתרגז עליי, מי יודע, אולי היא תגרש אותי מהבית כבר עכשיו,
והכרטיס של הרכבת הוא רק לעוד יומיים ואז אצטרך לישון על ספסל בכיכר, ואולי
אפילו גנבים יבואו לשדוד את הכסף היחיד שיש לי...
איזו סצנה מזויעה.
אימא כמעט חייכה.
"אני... לא מרגישה ממש טוב... אני גם כותבת את הספר..." אמרה.
הו. הנה זה בא. התירוץ הישן שלה. לא נמאס לה להשתמש בו?
נאנחתי בקול קטן.
"מי מכין את האוכל?" שאלתי בקול סמכותי.
הרגשתי כאילו אני האימא, ואימא היא הילדה. הרגשתי כאילו אני חייבת לפקח על
הבית הזה, ובכל תקופת שהותי מחוצה לו, הבית התפורר לרסיסי רסיסים.
"אנחנו אוכלים מזון מוכן." היא אמרה. "אבא מוכר כזה בחנות. הולך לו בסדר."
הנהנתי.
"את חולה?" שאלתי בטון חלול. האמת שלא היה לי אכפת. פשוט כעסתי על
המצב שבו נמצאה המשפחה מאז העזיבה שלי ושל אולה.
"לא. אני אהיה בסדר." אמרה ונשכבה בחזרה על המיטה. "תכבי את מסך המחשב
כשאת יוצאת מהחדר, אני רוצה לישון מעט."
קמתי וכיביתי את המסך ויצאתי מהחדר.
עמדתי שם והסתכלתי עליה עוד כמה דקות, מחוץ לחדרה בעודה שוכבת על
המיטה בעיניים עצומות.
אני ואימא אף פעם לא אהבנו אחת את השנייה. אני ואימא אף פעם לא חלקנו
מערכת יחסים בריאה ומאושרת.
למה ציפיתי ממנה? לחיבוק? לנשיקה? למילת געגוע?
איזו טיפשה הייתי.
הרי ידעתי שאימא היא כמו שהיא, היא לעולם לא תשתנה.

אבא הגיע הביתה בסביבות חמש בערב.
כאשר ראיתיו לראשונה, רצתי לקראתו וחיבקתי אותו כמו פעם. הייתה זו הרגשה
טובה לדעת שיש דברים, שתמיד יישארו כמו שהיו בעבר.
סימני הגיל הראו את אותותיהם על אבא. יותר קמטים עיטרו את פניו וכבר לא
נשאר שיער על ראשו. ראו בעיניו העייפות שהוא עבר הרבה בזמן האחרון, ושהוא
זקוק למנוחה של כמה ימים, כדי להבריא מעט.
אולגה כמובן נמלטה מהבית בשיא המהירות.
"אי אפשר להיות פה, תראי איזה דיר חזירים. אולי אני אישן אצל רוד." אמרה
וקרצה לי בחיוך טובב.
"שלא תעזי!" קראתי אחריה, אך היא כבר יצאה החוצה וטרקה את דלת הכניסה
מאחוריה.
'ילדה טיפשה.' חשבתי לעצמי כאשר ניסיתי לפנות מעט את השיש כדי להכין
ארוחה נורמלית למשפחה הזאת.

הסירחון היה בלתי נסבל. כמה צלחות כבר החלו לעלות עובש. הבנתי למה הם עברו לאכול בצלחות חד פעמיות...

לבסוף ויתרתי, הלכתי באופן אוטומטי למקרר, פתחתי את דלת הפריזר, ואז הוצאתי משם פיצה משפחתית מוכנה. הכנסתי אותה לחימום במיקרוגל. פיניתי את השולחן מכל הזבל שהיה מסביב, וכולם התיישבו לאכול, חוץ מאולגה, שעדיין לא חזרה.

סמנתה התיישבה על ידי וסיפרה לי על החברות שלה בבית הספר. דוויד רב עם בראון מי מהם אוכל יותר, אימא ישרה ואכלה בשתיקה, וכמוה אבא, אך הוא לא נראה כל כך אומלל כמוה.

למעשה הבחנתי בצל של חיוך בפניו של אבי.

'אולי הוא שמח שאני ואולה באנו לבקר.' חשבתי וליבי חייכתי. 'לפחות מישהו אוהב אותי בבית הזה, נו, חוץ מסאם הקטנה.'

נראה היה שכבר שכחתי איך זה כשיש לך משפחה. בחצי שנה הזאת כשהייתי מנותקת מהבית, עברתי תהליך שמחשל אותך מבידוד, שרדתי, בכוחות עצמי, וזה הראה שיש לי שמץ של סיכוי להסתדר לבד בעולם המבוגרים בעוד כמה שנים.

"אין לכם עץ אשוח?" אמרתי בהבחנה. למעשה לא יכולתי לתאר לעצמי איפה היה אפשר לשים את העץ הזה, שכן הבית היה מלא בזבל על גדותיו...

אך בכל זאת, היה זה חג מולד...

נראה שאחיי הקטנים לא קיבלו את מתנות החג, בטוח בראון מצוברח. אני זוכרת שפעם הוא רצה אחת מהמכונות הללו עם השלט רחוק, ואבא תמיד אמר שזה בזבוז כסף...

"שכרתי נער לעבוד בחנות," סיפר אבא לאחר שסיים לאכול את חתיכת הפיצה שלו.

"כן?" אמרתי.

"כן, עובד חרוץ. הוא עוזר לי עכשיו." אמר בחיוך. "יש הרבה עבודה בחורף, במיוחד לאור העובדה שאנשים החלו לשים לב שבסופרמרקט המחירים גבוהים מדי, ועדיין אפשר ללכת לחנות הקטנה שלנו."

חייכתי אליו.

אבא תמיד היה עיקש בדעתו. זה היה מה שגרם לו להצליח. התמדה ואמונה.

"בואי אליי לחנות ותראי, מחר בבוקר." אמר ואני הנהנתי.

האמת שלא רציתי לראות שום "נער חרוץ" ובכלל לא רציתי לראות נערים חדשים בזמן הקרוב.

המוח שלי היה עמוס מדיי גם ככה בבנים בזמן האחרון, דבר שלא מאפיין אותי באופן כללי, ככה שזה כבר מצב לא רגיל.

עוד בן אחד ואני אתפוצץ.

הלב שלי היה נתון לג'ק הבוגדני, המוח שלי היה נתון לאנתוני הנסיך, הרגשתי כלואה בתוך כלוב המחשבות של עצמי.

אני סגרתי על עצמי במעגל בלי פינות. הכל קרה באשמתי.

"מריה, תפני את הכל." אמרה אימי בפקודה כאשר כולם החלו לקום מהכיסאות שמסביב לשולחן ורק אני נשארתי לשבת. לרגע אחד הרגשתי כמו פעם, עד לפני חצי שנה, כשאימא הייתה המפקדת, ואני הייתי העבד הנאמן. לא הכרתי ברירה אחרת מזאת, ידעתי רק לנקות ולציית, כמו רובוט. אך עכשיו ידעתי, שאשמח לחזור לפנימייה, שם אני המשרתת של עצמי, שם יש לי את העצמאות שלי, ולשם נתון הלב שלי, למרות שאיני רוצה להודות בכך. ואני גם לא אודה.

בבוקר למחרת, החלטתי לבקר את אבי בחנות כמו שהבטחתי.
היה זה בוקר חורפי נעים למדיי, פתיתי שלג קטנים נפלו בעדינות על המדרכות.
הלכתי בין הרחובות בשכונה והרגשתי כתיירת הבאה לבקר במקום זר.
נדמה היה שהרחובות השתנו כולם וגדלו מאז הפעם האחרונה שהייתי פה, נדמה
היה שהאנשים לא מזהים אותי יותר... אפילו הריחות של העיר השתנו.
הייתה זו שכונה יפה שהתקשטה בצעצועי חג מולד ונצנצים על החלונות, אך יותר
היא לא הייתה השכונה שלי.
לא הרבה אנשים טיילו ברחובות, כמה מכוניות נסעו בכבישים הצרים. חלקם
העיפו בי מבטים חפזים, כדי לראות מי זאת הפולשת שפלשה לשכונתם בלי
רשות... בלי לדעת שאיני פולשת כלל וכלל לא.
כמה מוזר. חשבתי לעצמי בציניות האופיינית לי. איני מקבלת את הפנימייה מתוך
האגדות כבית, אך איני מקבלת את הבית שלי פה, כבית?
מעניין מה ג'ק עושה...
התגנבה מחשבה בודדה למוחי.
הוא בטח מבלה עם ג'יל ודיאנה. הם משחקים בשלג וצוחקים עליי, על כמה הייתי
טיפשה, וכמה הרבה אני מאוהבת בו.
אני שונאת להיות מאוהבת. אני שונאת לאהוב את ג'ק.
למה דווקא בו הייתי חייבת להתאהב?
אולי אני כבר אפסיק לחשוב עליו?
אבל איך אומרים ללב "מספיק"?
הגעתי עד לדלת חנות ששמה נכתב עליה בשלט לבן גדול שהיה תלוי על
הדלת: "פיליפ ובנותיו", ופתחתי אותה, כשצליל פעמון קטן שנתלה מעל הדלת
הודיע על בואי.
החנות הקטנה עצמה לא השתנתה, הריחות שבה, המראות שבה כולם נותרו אותו
הדבר.
המקרר של הבשרים, המקרר של המוצרים החלביים, הדלפק הגדול עם הזכוכית
ומאחוריו נקניקים ומבחר של גבינות לפי כל סוג וצבע.
והריח של הלחמניות האפויות... היה הריח האהוב עליי מכל.
"בוקר טוב, מריה," חיך אבא לעברי כאשר נכנס מהדלת הקטנה שהובילה
למחסן.
"בוקר טוב," אמרתי בחיוך מה, נוטשת את מחשבותיי הטיפשות בנוגע לג'ק, בנוגע
לאהבה בכלל.
"שמתי לב שלא הגיעו אלינו 20 ק"ג של נקניק. היית מאמינה?! אני הולך למשרד
של הספק, פה ליד, עוד מעט חוזר." אמר לי ויצא מאחורי הדלפק לכיוון דלת
היציאה. "תישארי עם הבחור-"
"אבל אבא!" ניסיתי לקטוע אותו, אך הוא כבר יצא מהחנות וראיתי אותו חוצה את
הרחוב.
הלכתי אל דוכן הלחם, ולקחתי את הסכין וחתכתי לעצמי פרוסה חמימה שרק
יצאה מהתנור.
נשמע קול של צעדים מהמחסן.
"אה, ילדה, מה את עושה?" אמר לי נער גבוה כהה שיער ועיניים.
ושנינו קפאנו במקום.
הוא הביט בי, ואני הבטתי בו.

נראה כאילו השעון נעצר מלכת ורק הבטנו זה בזו בטיפשות יתרה.
"קאל?" אמרתי בחוסר יכולת להאמין שזה באמת הוא.
"לא ייאמן." הוא חייך לעברי.
"אתה נראה מגוחך בסינר הכחול הזה." ציינתי בציניות יתרה.
קאל הביט בסינר שעליו היה כתוב המוטו: "תאכל יותר, תשמח יותר," וצחקק.
"מי היה מאמין שאת הבת של פיליפ הזקן?" אמר בחיוך מה. "שנים שלא ראינו
אותך פה."
חייכתי.
לפתע נזכרתי בפגישה האחרונה שלנו, בפארק נטוש, על יד הנדנדה היחידה שלא
הייתה שבורה, על איך שפניו התקרבו אליי ותעתעו בי... על איך שפניו התקרבו
אליי והחטיאו את אותה הנשיקה שהייתה אמורה להיות...
"מריה?" קאל נפנף לעברי בידיו. "שאלתי אותך משהו. מה נשמע?"
"אה?" קפצתי. באותו רגע הרגשתי כאילו המוח שלי הוא מאגר הנתונים המרושע
ביותר שקיים על פני האדמה. הוא זומם מזימות, מחזיר זיכרונות לאחור, ודווקא את
הכואבים ביותר, את הצורבים ביותר, את אלה שרוצים לשכוח ופשוט לא מסוגלים
הוא מביא למודע כל הזמן.
אך אני אמרתי שאני אשכח את קאל, ושכחתי אותו.
מי היה מאמין שאראה אותו דווקא פה? בפעם היחידה שבאתי לבית הוריי?
"הכל מצוין." אמרתי באוטומטיות. "איך פה?"
"נפלא." הוא אמר ולקח נקניק אחד מהדלפק הגדול והחל לפרוס אותו לחתיכות
עם מכונת הפריסה הגדולה מברזל.
הנהנתי.
"אתה לומד בבית הספר?" שאלתי.
קאל צחקק.
"אלא מה? כיתה י'. יש לי מזל שאבא שלך הסכים לתת לי את העבודה. אבל את
יודעת, יש לי כישרונות שכנוע רבים..." אמרתי וקרץ לי.
'כן, כישרונות שמשלים בנות טיפשות...' חשבתי לעצמי בציניות וקיוויתי שהוא לא
ניחש על מה שחשבתי. אבל הוא בטח ניחש. הוא היה מעולה בקריאת מחשבות.
"את יודעת," הוא אמר אחרי שחתך כמה חתיכות והפסיק, ואז הביט בי.
רק הדלפק הפריד בינינו.
"מה?" אמרתי באופן כביכול אדיש.
"תמיד חשבתי אם אני אחזור לראות אותך." אמר.
הופתעתי לשמוע זאת, ליבי אפילו חייך בניצחון.
אני לא חשבתי על קאל מאז ש... מאז ש... התאהבתי בג'ק.
"והנה חזרתי." אמרתי בטון מתגרה ונשענתי על הזכוכית. "מה תעשה איתי עכשיו?"
ראיתי את מבטו נענה לאתגר.
"מה את רוצה שאני אעשה איתך?" שאל בטון שהיה אמור לחקות את הטון שלי.
באותה שנייה אבא חזר לחנות ומצאתי את עצמי מובכת מאוד בהיותי נשענת על
הדלפק מעל קבוצה של נקניקים וגבינות שהעיפו בי מבט. ואם זה לא הספיק, אבא
גם הוא הביט בי בשאלה.
"מה קרה פה?" שאל.
"שום דבר, אבא." אמרתי מנסה להסתיר את הסומק על לחיי. "אני אלך לי עכשיו.
רק דבר אחד, אני מבקשת ממך, שטר של 100 דולר."

אף פעם קודם לא ביקשתי מאבא כסף. האמת שאף פעם לא נתנו לי דמי כיס ואף פעם לא ביקשתי אותם.

לא הרגשתי צורך להיות תלויה בכסף, בשביל זה יש לי את כל הזמן שאהיה מבוגרת, כדי לדון בכסף עד סוף ימיי.
"אני יכול לסמוך עלייך?" שאל אותי כאשר ידו נשלחה לכיס האחורי של מכנסיו כדי להוציא את הארנק.
הנהנתי בחיוך.

"אתה תהיה מרוצה ממני מאוד." אמרתי ושמתי את השטר בכיס.
בלי להיפרד מקאל, הסתובבתי ויצאתי מהחנות.
ידעתי את התוכניות שלי להמשך היום.
או, אלוהים, זה הולך להיות יום ארוך...

תמיד כולם מזלזלים בעובדי ניקיון, אך ניקיון זאת העבודה הקשה ביותר שיש, לפחות כל עוד זה נוגע לבית שלי.
ביקשתי מסאם, בראון ודוויד לצאת החוצה כדי לשחק בשלג, אבא היה בחנות, ואימא הסתגרה בחדרה בלי להשמיע ולו צליל אחד. הנחתי שאני אנקה את החדר שלה אחרון.

הוצאתי את כלי הניקוי שקניתי מהשקיות ונאנחתי קלות, אנחה אחרונה לפני העבודה הגדולה...

התחלתי מהחדר הקודם שלי ושל אולגה. השולחנות היו מכוסים בשכבות עבות של אבק, על הקיר שמעל המיטה שלי היו קורי עכביש, שנטש את ביתו, הרצפה הייתה מלוכלכת במשהו דביק שנראה כמו שוקולד, ועל המיטות עדיין היו סדיני קיץ, שגם הם ספגו כמויות אדירות של אבק.
החדר הזה היה ריק כנראה מאז העזיבה שלנו. אף אחד לא נכנס לתוכו, לאף אחד לא היה אכפת אם הוא בודד, הרי בשביל כולם הוא סתם חדר. בשבילי הוא היה פעם מקום המפלט, המיטה שלי הייתה מקום למחשבה, השולחן כתיבה נועד כדי לכתוב סיפורים בצרפתית.

את כל הזיכרונות בילדותי העברתי בחדר הזה.
כאשר רק נכנסתי לתוכו, הרגשתי כאילו הדיירים שלו מתו, זאת הייתה ההרגשה ששררה שם. למרות שאף אחד לא מת, אף אחד לא טרח לנקות פה כבר חצי שנה.

שאבתי אבק, ניקיתי את האבק מהשולחנות ומהמדפים, טיאטאתי, שטפתי את הרצפה וגירדתי על ברכיי את כתם השוקולד המטריד ההוא על הרצפה.
אם חשבתי שזאת מלאכה קשה, אז טעיתי.

הסלון היה גדוש בחפצים, זבל, שיירי מזון דוחים למראה, וריח בלתי נסבל.
אחרי שניקיתי את הסלון, ישבתי על הכורסא הנקייה כעת, לשתות קפה. ביום רגיל ומבולגן, אף אחד לא היה יכול לשבת בסלון, כי הוא היה מבולגן מדי, והכורסא נקברה מתחת לכל הזבל שזרקו לפה.

אחר כך עברתי לחדר של דוויד ובראון, שם נתקלתי בהרבה חלקי מכוניות שלא ניתנים לחיבור, ובחשאיזות זרקתי אותם לפח. הרי מה הטעם בחלקי מכונית שלא מתאימים זו לזה?
אחר כך עברתי למטבח.

נראה לי שהדבר היעיל ביותר היה לקנות לתלות לי אטב כביסה על האף כדי להימנע מלהריח את ריח הקיא ששרר במקום, אך לא רציתי להתעלל ככה באפי המסכן. הוא לא היה אשם על ההזנחה הנוראית הזאת מצד דיירי הבית. הניקיון בחדר השירותים היה הכי קצר מכולם. לבסוף, נשאר לי רק החדר של אימא. בקושי שידלתי אותה לקום מהמיטה כדי להיגרר לסלון. היא אפילו השתעלה כדי להראות שהיא חולה ולכן אין לה חשק לזוז, אך לא האמנתי לסיפורים האלה, והפצרתי בה לעזוב את החדר. כמובן שלא זכיתי לשום "תודה" מאף אחד. כולם חשבו שזאת החובה שלי לנקות את הבית הזה, כאילו אני העוזרת, ולא האחות. אבל לא היה אכפת לי, העיקר שעכשיו נקי להם. ובעוד חצי שנה אני אחזור לנקות כאן שוב.

בצהריים אולגה חזרה הביתה, עם חיוך מרוח על פניה. אף אחד לא טרח לשאול אותה למה היא לא ישנה בבית בלילה, או איפה היא ישנה, וכולם התנהגו כרגיל. רק אני הבטתי בה בסוג של זהירות מסויגת. האם היא עשתה את מה שהיא רצתה? איך היא בכלל לא מתביישת? היא בת 13!!! בכל פעם שניסיתי לשאול אותה, או לפחות הבטתי בה בדרך מאיימת, חיוכה התרחב אף יותר. היא בטח חשבה לעצמה, הנה עשיתי את זה, ומריה לא. טיפשה קטנה. 'בעצם היא כבר טיפשה גדולה. קטנות לא עושות דברים חוטאים שכאלה.' חשבתי בבוז כאשר שכבתי על מיטתי הנקייה בחדר שלי ומיינתי את המחשבות ל"שונאות" ו"שונאות פחות". סמנתה נכנסה לחדרי, והתקרבה אל המיטה. "מריה, אני צריכה לקנות מחדד." אמרה לי. "אף אחד לא רוצה ללכת איתי, וילד בשם בווי גנב לי אותו לפני החופש." הבטתי בה בחמלה, נוטשת את מחשבותיי. "מי העז לגנוב לך את המחדד? אנחנו נראה לו מה זה." אמרתי לה בחיוך קטן. "בואי נלך לחנות."

הלכנו ביחד, שתי אחיות, האחת גדולה יותר, והאחת ממש פצפונת ברחוב. סמנתה אחזה בידי בביטחון שכזה, שאיתי לא יקרה לה דבר, וסיפרה לי כל מיני סיפורים על המורה שלה ועל החברה החדשה שלה בטי. אהבתי את האחזה שלה בידי. היא העבירה לי תחושה, שאולי אני עדיין בן אדם טוב, למרות שאני עושה דברים רעים כמעט כל הזמן. הגענו עד לחנות לכלי כתיבה, סאם בחרה מחדד מברזל בצבע זהוב, שילמתי עליו ויצאנו החוצה. "תודה, מריה." אמרה לי. חייכתי אליה. היא הייתה כה מתוקה. למעשה סאם הייתה האחות האהובה עליי ביותר מכולם. למרות שהיא הייתה קטנה, היה לה מבט מבוגר שכזה, מבט כנה ומבין, מבט מתחשב, מבט אוהב.

הלכתי ביחד על המרצפות של האספלט, כשהתחשק לקטנה לשבת לנוח על הספסל.

ישבנו כמה דקות, והבטנו קדימה, ברחוב ההומה אדם. כמעט אף אחד אל שם לב לשתי הבנות שישבו על הספסל, כולם היו עסוקים במחשבות שלהם, בבעיות שלהם, מכונסים בתוך עצמם... "מריה, את אוהבת לגור לא איתנו?" שאלה הקטנה לפתע. הבטתי בה.

"אני מתגעגעת אליכם." אמרתי לה. לא יכולתי להגיד לה, שהחיים בבית הזה, שנואים עליי מהרגע הראשון שנולדתי, למרות שאני לא זוכרת את הרגע הזה, אני בטוחה ששנאתי אותו.

סמנתה חייכה.

"מפחיד בבית הספר שלך?" שאלה.

"הבית ספר לא מפחיד, אבל יש שם אנשים מפחידים." אמרתי בציניות מה וזכרתי בג'ק.

סמנתה הנהנה.

"את יודעת שיש לי חבר בן בכיתה?" שאלה.

צחקתי.

"ואיך קוראים לו?"

"קוראים לו אנדי. ויש לו שיער צהוב." אמרה הקטנה בחיוך.

"לא צהוב, סאם, אומרים בלונדיני." תיקנתי אותה.

"כן, בלונדיני." אמרה ולא חזרתי לתקן אותה. "ולך יש חבר בן?"

הקטנה הביטה בי בעיניה החומות, ואני שתקתי לרגע.

"כן." אמרתי.

"איך קוראים לו?" שאלה.

"אנ-ג'ק." מלמלתי.

סאם צחקה.

"והוא כמו נסיך מהסרטים?" שאלה.

'הוא כן נסיך, אבל בהחלט לא הנסיך שלי.' חשבתי והרגשתי דקירה כמו של סכין בליבי.

"מספיק עם השאלות, סאם. בואי נלך הביתה, אני אכין ארוחת צהריים." אמרתי

לה וסאם רטנה מעט, אך לא יכולתי להמשיך לענות לה על החקירה הנוקבת

הזאת, מפי ילדה בת 6.

הרגשתי שכואב לי מדיי מכדי לענות באמת. ובכלל, אני התרגלתי לחיות בשקר.

מרגישה רגשות אמיתיים וכואבים כלפי מישהו אחד, מרמה מישהו אחר... פוגעת

בכולם...

אני מריה השקרנית, אז אני צריכה להמשיך להיות כזאת, כבר אין דרך חזרה

לאמת.

למרות שרציתי בכל ליבי להימנע מלפגוש שוב את קאל, הוא הגיע בשעה שמונה ושלושים וארבע דלתות על סף דלת הכניסה.

לא היה ברור לי מאיפה הוא יודע שאני גרה פה, או מאיפה הוא יודע שארצה

לראות אותו, אך הוא נכנס בבית הנקי כעת, והגיע עד לחדר שלי, שבו שכבתי על

המיטה, בביטחון רב.

"היי." אמר.

"היי." אמרתי בשמץ של הפתעה. "מה אתה עושה פה?"
קאל צחקק.
הוא הוריד את אותו סינר מגוּחַך שלבש קודם בחנות, וכעת ראיתי את המכנס
השחור שלו והחולצה הלבנה החלקה.
קאל התיישב על המיטה של אולגה, שהייתה ריקה, והביט בי במבט שלא עשה לי
הרגשה נעימה משום מה.
"לא סיימנו לדבר בחנות." אמר לי.
"קאל, מחר אני עוזבת." אמרתי. "באתי לפה לשלושה ימים בסך הכל. נורא מוזר לי
כל המצב הזה."
קאל חיך חיוך קלוש מעט.
"את כבר לא מעריצה אותי כמו פעם, אה?"
חייכתי בהתנצלות, ואז הוספתי: "ולא הערצתי אותך גם אז!"
השתחררה בינינו שתיקה מביכה שבמהלכה עברתי משכיבה לישיבה, וקאל צפה
בי ולא הזיז את מבטו.
"אז איך קוראים למי שאת אוהבת?" שאל.
הרגשתי צמרמורת.
"איך כולם יודעים את זה?" התפרצתי כמעט. "מה, כתוב לי על המצח "מאוהבת"?"
קאל צחק.
"כנראה שכן. אם את רוצה להפסיד בחור שווה כמוני..." הוא צחק וגם אני צחקתי.
קאל תמיד היה להפסיד בכבוד, ולא הרבה אנשים ידעו לעשות כמוהו.
פעם אני קיוויתי בסתר ליבי לקבל ממנו נשיקה, כעת, זה היה ההפך.
המצב שעשע אותי במעט, הרי החיים הם אירוניה אחת גדולה, בסופו של דבר.
אלוהים יושב לו למעלה, בשמיים, עם שלט רחוק, ושולט בכל אחד מאיתנו.
הוא בטח צוחק לו עליי כל הזמן.
"זה הכל מסובך." אמרתי לפתע. "אני אוהבת מישהו שלא אוהב אותי ונמצאת עם
מישהו שאני לא אוהבת. אני בן אדם רע."
"לא," אמר. "את בן אדם שלא יודע להקשיב למה שהוא רוצה."
משכתי בכתפיי.
"אני מרמה את כולם, זה עושה אותי בן אדם רע." אמרתי והבטתי הצידה. "אף אחד
לא רוצה לצאת עם אנשים כמוני."
"א, את מרמה את עצמך יותר מכל," אמר קאל. "וב, כבר יש שני אנשים בעולם
שרוצים לצאת איתך, ואת לא רואה אותם ממטר."
ניסיתי לחייך את לא הצלחתי.
"איך את יודעת שמי שאת אוהבת לא אוהב אותך?" שאל ובחן את הבעות פניי.
"כי ככה," אמרתי והרגשתי מטופשת, על כך שאני שופכת את ליבי בפני מישהו
שרוצה לצאת איתי, ואני מדברת על בנים אחרים...
"הוא שונא אותי, ואחרי שהתנשקנו הוא סיפר לכולם שזה היה סתם כדי לראות
כמה אני מאוהבת טיפשה." אמרתי והרגשתי את מיתרי הקול שלי מנגנים על תווי
הכאב המרובים שחשתי באותו רגע.
קאל הנהך.
"יש לי פתרון לכל המצב המסובך הזה." אמר בחיור. "תצאי איתי, תשכחי משניהם,
וזהו, נפתרה הבעיה."
צחקתי וזרקתי עליו כרית. הוא זרק עליי כרית בחזרה.

מלחמת הכריות הזאת נגמרה בכך ששנינו ישבנו על אותה מיטה, קרובים מאוד אחד אל השני, מביטים זה לזה בעיניים.
אני נבוכה, וקאל מתרגש.
היה זה עניין של רגע, והנשיקה הישנה ההיא שפעם רציתי, הייתה מתרחשת ביום חורפי זה, בחדר הישן שלי, בחדר הזיכרונות של הילדות שלי.
אך כאשר הרגשתי את עיניו נעצמות, לא יכולתי.
קמתי מהמיטה במהירות והלכתי כמה צעדים אחורה עד שנתקלתי בשולחן כתיבה.
"זה לא בסדר, קאל." מלמלתי בקול רועד. "אני לא יכולה."
קאל קם מהמיטה שלי, הנהן לעברי, ויצא מהחדר.
'טוב, אז טעיתי. הוא לא יודע להפסיד בכבוד. למעשה הוא לא יודע להפסיד כלל.'
חזרתי בחזרה למיטה שלי, נשכבתי על הצד ורציתי למות ברגע זה.
אולי באמת הייתי צריכה להיות עם קאל, ולשכוח את אנתוני, ולשכוח את ג'ק, לשכוח בכלל את הפנימייה ההיא?!'לא! הלב שלי ענה בעיקשות. 'תפסיקי לברוח מהצרות שעשית לעצמך. את תחזרי לשם ותתמודדי עם הכל.'
עצמתי את עיניי ולא יכולתי להירדם זמן רב.
חשבתי על החזרה שלי לפנימייה מחר, חשבתי על אנתוני, על קאל, וכמובן על ג'ק, חשבתי על רוקסן, חשבתי על כל החיים הללו והמטרה שלהם, ולא הגעתי לשום מסקנה.
לבסוף נרדמתי, כשהדבר האחרון שחשבתי היה 'אני שונאת בנים', החלום לקח אותי, ושוב חלמתי סיוט, אך הפעם שכחתי אותו מיד לאחר שהתעוררתי.

פרק 12

הנסיעה בחזרה לפנימייה לוותה בהרבה מאוד שקט וחרדה. השקט היה בגלל שאני לא הרביתי להחליף מילים עם אולגה, שהיא, כמוני לא ניסתי לשתף אותי בחוויותיה של הימים האחרונים. החרדה באה בגלל שפחדתי ממה יקרה כאשר אראה את אנתוני, אך יותר מכל פחדתי שארגיש את הכאב ההוא, כאשר אני אראה את ג'ק, לא איתי. ידעתי שאני מאוהבת. זהו. הייתי בטוחה. הדבר הבלתי אפשרי קרה. מריה התאהבה. אך כמו תמיד, בסגנון שלי, אני מתאהבת באנשים שלא אוהבים אותי. כמה צפוי. איזה תסריט שנוא. כאשר רגליי דרכו בבית הספר, הופתעתי לגלות את עצמי מחייכת. נראה היה שחלפו הרבה יותר משלושה ימים מאז היעדרי, וגם, אני לא אצטרך לנקות את כולו עד יסוד, כמו בבית. הפרידה של המשפחה הייתה פושרת מהרגיל, אימא אמרה שהיא מרגישה רע ולא יצאה עד לדלת כניסה אפילו כדי להיפרד, אבא נפרד מאיתנו כאשר הלך לעבודה, סאם בראון ודוויד עדיין ישנו ולא נפרדנו מהם כלל. באיזשהו מקום קטן מאוד בלב, ליבי נצבט על הקור שהמשפחה הזאת שידרה. למרות שתמיד העמדתי פנים שלא אכפת לי מהם, שאני לא מתגעגעת, הרי אחרי הכל, המשפחה שלי הייתה הבסיס שלי, המקום שממנו נוצרתי. ואם הבסיס שלי מתמוטט אני אתמוטט יחד איתו. הרבה פעמים בהיותי צעירה יותר, בכיתי על כך שאימא לא אוהבת אותי. שאלתי את עצמי מה אני אוכל לעשות כדי שתאהב אותי, אך שום דבר לא הפתיע אותה, היא אף פעם לא חיבקה אותי חיבוק אוהב שכזה. היא התנהגה אליי כאילו אני ילדה של מישהי אחרת, הילדה של השכנה שבאה לשחק עם הילדים שלה. "מריה, אני הולכת להגיד שלום לחברים שלי, אני תכף אעלה לחדר." אמרה אולה וסתתה עם המזוודה שלה מהשביל. המשכתי ללכת לבדי אל הכניסה, מושכת בכתפיי. 'זה אותו הדבר ללכת עם אולגה או בלעדיה, ממילא אנחנו שותקות אחת לשנייה.' חשבתי כאשר פתחתי את דלת הכניסה ונכנסתי אל האולם. להפתעתי הוא היה ריק מאדם, רק כאשר התקרבותי יותר, שמעתי קולות של שני אנשים. הלב שלי עקץ בעצבנות כאשר התברר לי שקול אחד היה שייך לג'ק, שעמדו בגבו אליי, וקול אחר היה שייך לאדם מבוגר יותר ממנו, כנראה אביו, שעמד עם פניו לצד, ולא שם לב אליי. הסקרנות שלי הכריעה את יצר ההישרדות שלי, למקרה שמישהו יגלה שאני מצותתת, ואז ירצח אותי בדם קר. אם זה היה אביו של ג'ק, הוא היה בטוח בעל אותם קווי אופי כמו ג'ק, וזאת אומרת מרושע לא קטן. "אתה בטוח שאתה רוצה לעזוב את הפנימייה?" שאל אביו. היה לו קול יותר גבוה מקולו של ג'ק במעט. כמעט נחנקתי למשמע אוזניי.

"כן." אמר ג'ק וזי באי נוחות לצדדים. "אמרתי לך, אבא, אני לא רוצה להיות פה."
האב הנהן.
"בסוף השנה אתה יכול לעבור בית ספר." אמר.
"רק בסוף השנה?!" ג'ק מחה.
ליבי פעם במהירות מואצת.
ג'ק רוצה לעזוב את בית הספר? למה?
"אתה לא מצפה ממני לשכור לך מורים פרטיים כדי להשלים את שנת הלימודים,
נכון?" אביו נשמע כועס.
"האנשים פה מחליאים אותי." אמר ג'ק, יותר בשקט, אך עדיין יכולתי לשמוע אותו
מדבר.
הרגשתי את הדם עולה לי לראש.
ממתי ג'ק חושב שהאנשים פה "מחליאים"? הרי ג'ק, הוא הכי מקובל בשכבה, ג'ק
הוא "מלך הבנות", לג'ק יש הרבה חברים...
משהו לא הסתדר לי.
מאז תחילת שהותי בפנימייה, אף פעם לא ראיתי את ג'ק סובל. הוא תמיד נראה לי
נהנה מהחיים, נהנה על חשבונם של אחרים, ובכלל חיי מרגע לרגע.
לא עלה בדעתי לרגע אחד, שהוא רוצה לעזוב את המקום הזה, כמו שאני רציתי
לעזוב אותו פעם.
"שטויות. הרי אמרת שאתה נהנה בתחילת השנה." אמר האב והביט בדיוק לאותה
נקודה שבה אני עמדתי והאזנתי לשיחה, בקצה האולם, ליד דלת הכניסה.
רציתי לרוץ משם, אבל אז ג'ק היה מבין שהקשבתי להם, לכן נותרתי קפואה
במקומי.
"ג'ק. בסוף השנה תעבור בית ספר." אמר האב, ובזה שם קץ לדיון.
ג'ק המשיך לעמוד לבדו באמצע האולם, ואביו התקרב ישירות אליי.
לרגע מפיח ביותר, חשבתי שהוא יפתח עליי את פיו ויצעק עליי שהקשבתי להם,
אך הוא רק עבר על ידי, כאילו אני לא שם בכלל, בלי שמץ של אכפתיות על זה
שהקשבתי לשיחה פרטית בין בני משפחה.
התחלתי להתקרב באיטיות אל האולם וג'ק הסתובב אליי.
ליבי התהפך בהתרגשות שלא יכולתי למנוע.
כעת עמדנו זה מול זה, מביטים אחד בשני, בלי לומר מילה.
עיניו היו עצובות שכאלה, שונות. הוא לא העיר לי אפילו הערה מעליבה אחת, הוא
לא צחק עליי, לא הציק לי, למעשה הוא לא עשה דבר כדי להראות לי את הבז
הרב שחש כלפיי.
"אני מחליאה אותך?" הצלחתי לפלוט, והוצאתי מתוכי כאב שלא ידעתי על קיומו.
ג'ק הביט בי כממאן לענות. במבטו הייתה תערובת של רגשות סותרים. הוא נקלע
למבוי סתום, הוא לא יודע מה להגיד.
מבחינתי השתיקה שלו כבר ענתה לי במקומו.
הסתובבתי ממנו והלכתי עם המזודה שלי לכיוון המדרגות, כשהוא קרא מאחוריי:
"מריה!"
אני לא עצרתי. המשכתי ללכת.
שוב ושוב הייתי צריכה להוכיח לעצמי שהוא שונא אותי. שוב ושוב הייתי צריכה
להיפגע כדי להבין ששום דבר לא יקרה בינינו. שוב שכחתי, שאני צריכה לנקום
בבן אדם הזה, ולא לרצות לטובתו.
הוא הרי לא רוצה לטובתי.

אני הרי, מחליאה אותך, כמו כל השאר פה.

נכנסתי לחדר הפנימייה הישן שלי בזעם, זרקתי את המזוודה על הצד ליד מיטתי
ונשכבתי עליה.
כאב לי. כאב לי באופן שלא חשבתי שיכאב לי איי פעם בגלל בן.
שנאתי את הכאב הזה. שנאתי את ג'ק.
ידעתי שג'ק לא מחבב אותי במיוחד, ידעתי שהוא אוהב לצחוק עליי, אך לא ידעתי
שאני מחליאה אותו באופן שכזה.
באותה שנייה נכנסה רוקסן לחדר.
הבטנו זו בזו במבטים מהורהרים, וזה היה הרגע שבו מזכרתי שהיה לנו מעין ויכוח
עצבני שכזה בפעם האחרונה שהתראינו, שכלל את שתיקתה הרועמת של רוקסן
וחוסר רצונה לספר לי מה קורה לה. כמעט שכחתי מרוקסן, כל אותה חופשה
קצרה בבית הלא חמים שלי עשתה לי רע בכל המובנים.
"מריה?" היא התקרבה אליי בחשש, כאילו היה זה אחד מאותם ימים ראשונים בהם
הגעתי לפנימייה, וכולם פחדו ממני ומתסרוקת המבהילה שלי בבקרים.
"מה?" הבטתי בה באדישות מה.
היא התקרבה קצת יותר והתיישבה על קצה המיטה שלי. היא נראתה עצובה מעט
אך יפיפה, כרגיל.
"את חושבת שאת יכולה לסלוח לי?" שאלה בשקט אך שמעתי כל הברה שיצאה
מפיה. המילים שלה היו עדינות ודקות כמו חוט משי. היה זה אחד הרגעים שבהם
הייתי אמורה להרגיש שמחה שחברה שלי רוצה להשלים איתי אחרי ריב, אך
הרגשתי ריקה מאיי פעם.
"לחברות אין סודות." אמרתי בקרירות. הרגשתי שאני עוטפת את עצמי במסכות
של הגנה מפניה, אחרת הייתי כבר מחבקת אותה ומודה בפניה, שאני רק רוצה
שנשלים.
אני בן אדם גאה. ובני אדם עם גאווה כמו שלי לא חושפים את רגשותיהם לשווא.
לפחות בני אדם חכמים לא עושים זאת. ואני לא יודעת עד כמה אני חכמה.
"אני מצטערת." היא אמרה והשפילה את מבטה. ראיתי כיצד עפעפיה נעצמים
לכמה שניות, ואז היא המשיכה: "אבל הסוד שלי הוא באמת הדבר הכי מזעזע
שתוכלי לשמוע בחיים שלך."
המשפט האחרון שהיא אמרה העביר בי צמרמורת קלה במורד גבי. אולי זה היה
בגלל הטון המצמרר שהיא בחרה להשתמש בו – טון לא מוכר בהחלט של רוקסן
– או כי אף פעם לא חשבתי שקרו לה דברים מזעזעים.
"איזה דבר מזעזע קרה לך? החיים שלך מושלמים." אמרתי בציניות קלה,
משתחררת מהצמרמורת הרגעית שאחזה בי.
כעת היא הביטה הצידה ממאנת להראות לי את פניה. הייתה לי הרגשה לא נעימה
שעיניה דומעות.
רוקסן נשברה לפניי והחלה לבכות שוב. כמו בערב חג מולד, כשריק רצה לנשקה
והיא סירבה לו. עדיין לא הבנתי למה היא בוכה. עדיין לא הבנתי למה הכל כל כך
כואב לה.
"יש דברים שאת לא יודעת." היא מלמלה ברעד קל. "ייתכן שלא תרצי לדבר איתי
אחרי שאני אספר לך את זה."
כעת התיישבתי על המיטה והבטתי בה.
היא הייתה רצינית ושבורה מאיי פעם.

נטשתי את הגאווה שלי, בלית ברירה, ודממה השתררה בינינו לכמה דקות. הרגשתי במין רטט של עוצמת הדברים שרוקסן עמדה לומר שורר באוויר. לא לחצתי עליה כדי להמשיך לדבר, אך כאשר היא הביטה בי בעיניים מלאות בדמעות, רק מילים בודדות יצאו מפיה. אלה היו המילים המזוועות ביותר שיכולתי לדמיין. אלה היו המילים המצמררות ביותר שנאמרו לי איי פעם, היו אלה מילים, שאף פעם בחיי לא אשכח. "אנסו אותי."

לא ידעתי בדיוק איזה רגש אני אמורה להרגיש. האם זה אמור להיות כעס על הבן אדם האכזר שעשה לה זאת? האם זאת אמורה להיות חמלה ורחמים על מצבה? האם זאת אמורה להיות שתיקה מבינה? "מה?" אמרתי חלושות. רק צמד המילים הללו, שאמרה רוקסן החליש את כוח הדיבור שלי ואת כוח המחשבה גם. כעת היא ממש פרצה בבכי, ואני מיהרתי לחבק אותה. היא התייפחה על הכתף שלי במשך הרבה זמן. לא יכולתי לנחם אותה, ולא היה לי נעים לזוז כדי לא להרע לה, לכן רק ליטפתי את ראשה בתקווה שזה המעיט ולו במעט את הרגש הנוראי הזה שהיא הרגישה. באיטיות רבה, החלו מחשבות רבות להיות ברורות יותר ויותר בנוגע להגעתה של רוקסן לפנימייה. אם פעם, לא הבנתי מה היא עשתה בפנימייה, יפה, עשירה, כה מוצלחת, עכשיו הבנתי בדיוק למה היא הלכה לפנימייה... החלו לרדת טיפות של גשם מן השמיים. הוא החל להתגבר במהירות עד שנהיה לתיפוף של מתופפים עצבניים שריקדו על הגגות והמדרכות. אותן טיפות גשם מתופפות היו שיקוף מוחלט למה שהתרחש במסתורי ליבי הקטן שפעם בתוך חזי. הרגשתי תיפוף של עצבנות פועם בתוכי, שרק התגבר יותר ויותר... "זה היה... היום הגרוע ביותר בחיים." אמרה ונפרדה מהחיבוק שלי. כעת היא הייתה מוכנה להמשיך. דמיינתי איזה סוג של זוועות היא חולמת בלילות, וחשבתי שאני פשוט טיפשה, על כך שהרחמים העצמיים שלי כלפי עצמי עולים על גדותיהם, כשיש אנשים שהבעיות שלהם אמיתיות יותר, חמורות יותר, וכואבות יותר. "אני לא מכריחה אותך להמשיך לספר..." אמרתי בקול העדין ביותר שהצלחתי לגייס. רוקסן נראתה לי כה שבורה על רקע הצללים שעטפו את החדר בגלל המבול. היא נראתה אפורה וחסרת צבע, מה שהיה הניגוד המוחלט לרוקסן, שתמיד הייתה צבעונית ועליזה. היא נראתה כאילו היא נסדקת מרוב כאב כמו אבן שהמים החלו לפכפך דרכה. "לא. אני רוצה לספר לך." התעקשה. "אני... לא סיפרתי לאף אחד. אני רוצה שאת תדעי." הנהנתי. "זה קרה... אצלי בבית." אמרה ונאנחה אנחה גדולה שכמעט נבלעה בקולות הגשם הרועשים שהקיפו את הטירה. "אני ו... אח שלי... אח שלי הגדול, ג'פרי, תמיד היינו מאוד קרובים אחד לש-שני. היינו רואים ביחד טלוויזיה, שיחקנו ביחד כדורסל... ו... תמיד... ת-תמיד הוא אמר שאני יפה."

גל של בחילה פתאומית תקף אותי כאשר הבנתי לאן סיפורה של רוקסן מוביל.
פחדתי מהכיוון הזה, אבל כבר ידעתי מה קרה לה. הבנתי זאת.
רציתי למות במקום.

הרגשתי איך פניי מחוירות מעט, כשעינייה נפגשו עם עיניי.
"לא... לא התייחסתי לזה אף-אף פעם כמשהו רע... כשהתחלתי להיות יותר
מבוגרת זה כבר התחיל להציק לי קצת... אבל ע-עדיין, זה אח... " היא החלה
למחות את הדמעות המחודשת שצצו בעיניה בלי הפסקה.
לא יכולתי להביט בה. בהיתי בטיפות הגשם בבושה, כאילו עשיתי משהו רע
שהייתי צריכה לבקש סליחה עליו.
"יום אחד היינו לבד... זה היה בחופש הגדול..." כעת היא ממש בכתה וגם עיניי
דמעו. הבטנו לצדדים שונים, אך שתינו בכינו, לשתינו כאב...
"היינו ב-בחדר ש-שלי... ישבנו על המיטה... ואז זה... זה... פשוט קרה... מהר..."
היא כבשה את פניה בידיה. "אני... אני בן אדם רע... זה... ח-חטא..."
פניי היו לבנות כסיד.
לא ידעתי מה לומר לה. הרגשתי כל כך רע בעצמי שלא הצלחתי לעצור את
הדמעות הטיפשות שלא עזבו אותי.
'זאת לא את שצריכה לבכות, זאת רוקסן...' אמרתי לעצמי בכעס. אך לשווא, הן
לא הקשיבו לי וחצו את לחיי בכל מקרה, כמו המבול שהתרחש בחוץ.
השתחררה בינינו שתיקה, טיפות המבול היו הרעש היחיד שקטע את הדממה.
מתופפות... מתופפות... מתופפות...

לקראת ערב, כשהמבול הראה סימני החלשות, אני ורוקסן היינו עסוקות בשיעורים
שניתנו לנו לחופשת החג.
קראנו מחזה לשיעור ספרות, פתרנו בקושי רב מעגלים לשיעור מתמטיקה, ניסינו
לפענח את פירושן של הנוסחאות הסיניות הללו על כוח הכבידה לפיזיקה, אך
לשווא.

עשיתי הכל כדי לא לדבר על הנושא הזה.
ובכן, לפעמים הדחקה זה הדבר הטוב ביותר שאני יודעת לעשות.
להדחיק רגשות, להדחיק בעיות, להדחיק כל דבר שלא מוצא חן בעיניי בעולם
הזה, עד שכל הדברים הנ"ל יגיעו לסף התהום... ואז...
"מריה!" הדלת נפתחה ואנתוני רץ לעברי. הבטתי בו בהפתעה, כשהוא נישק אותי
אל מול עיניה של רוקסן שחייכה באי נוחות מסוימת.
בכלל שכחתי מאנתוני. שכחתי שיש לי חבר. ביום הזה קרו כל כך הרבה דברים
מלחיצים ומטריפים את הדעת, שהצלחתי לשכוח את הנסיך הזה, שכל כך רצה
לראותי!

"הצלחתי להגיע רק עכשיו. את לא מאמינה! היה כזה מבול גדול שהנסיעה
נדחתה." אמר לי במרץ. "כל כך התגעגתי אלייך!"
חייכתי באי נוחות מסוימת כאשר הוא אמר את המשפט האחרון. אך הנחתי לעצמי
להדחיק.

'את היית עסוקה מכדי להתגעגע. היית צריכה לנקות את הבלגאן הגדול ששרר
בבית, את היית צריכה לבקר את אבא בחנות, וללכת עם סאם לחנות...' חשבתי
לעצמי, מתרצת במוחי את הסיבות להיעדר הגעגוע שהרגשתי כלפיו.
"אני מרגישה דיי מיותרת... אני אלך לחדר של אליס... לדבר קצת עם מדיאן..."
אמרה רוקסן בחיוך מה, ועזבה את שנינו לבד בחדר.

התיישבנו שנינו על המיטה, מביטים זה בזה.
"ספרי לי איך בילית עם משפחתך." אמר אנתוני. "הם שמחו שבאת לבקר עם אחותך?"

חייכתי במרירות.

"אימא שלי הפגינה אדישות רגילה, האחים שלי התייחסו אליי כאילו אני דיירת של הבית, זאת אומרת בהתעלמות... חוץ מסאם, אחותי הקטנה והאהובה... בעיקרון ניקיתי את הבית וככה ביליתי. מה היה אצלך?"
"אני... גלשתי על מזחלות שלג..." אמר אנתוני במידה של התנצלות. "בנינו איש שלג ושמנו לו גזר על האף... אני מצטער שהחזרה שלך הביתה הייתה לא נעימה. בפעם הבאה אני אזמין אותך אליי."

חייכתי למשמע ההצעה האדיבה, אך ידעתי בליבי, שלא היה שמץ של סיכוי בעולם שאני אסכים לנסוע עם אנתוני לפגוש את משפחתו. המשכנו לדבר בעוד שהחשיכה השתררה בחוץ. אנתוני היה מאוד נלהב לספר לי על החוויות שלו, ובמיוחד עד כמה שהתגעגע לראות את פניי, ואני, לא פירטתי על "החופשה" שלי בבית, במיוחד לא את הסעיפים שבהם אחד, אלמוני בשם קאל, שאותו הבטחתי לעצמי לשכוח, רצה לנשק אותי, ו"לגנוב" אותי מג'ק ואנתוני ביחד. טוב, נו, בעצם רק מאנתוני, כי את ג'ק אני מחליאה.

"את בסדר, מריה?" שאל וליטף את פניי.

"כן." אמרתי בקול שקט. "תמשיך לספר על הסקי שעשית... בחיים לא עשיתי סקי... יש מגלשיים כאלה, נכון?"

וככה המשכנו לדבר ולדבר... והיה באמת נעים לדבר שעות על נושאים שהם לא בעיות, שקרים, בגידה, ואפילו אונס. הרגשתי נוח מאוד לדבר עם אנתוני, למרות שהשקרים שהעיבו על הקשר שלנו, זה שהתחיל להתפתח, היו גדולים יותר מכדור הארץ כולו.

החזרה ללימודים לוותה בהרגשת מועקה שפקדה אותי בבוקר של יום שלישי. אחרי ששטפתי את הרצפה בחדר, ושידלתי את עצמי להתכונן נפשית ליום ארוך שיש בו גם פיזיקה וגם מתמטיקה, החלפתי בגדים והלכתי לשירותים לצחצח את שיניי.

הבטתי בפניי דרך המראה.

עיניי השחורות הביטו בי דרכה, שחורות כל כך כאילו הן ריקות מתוכן, שחורות כל כך כמו מנהרות אפלות שמחביאות סודות רבים וכמוסים... שחורות כמו המוות עצמו.

שיערי השחור היה נפוח כהרגלו בבקרים, בקושי רב סירקתי אותו, אך עדיין הוא נראה מפחיד דיו כדי להפחיד תלמידת כיתה יא' שבחיים לא ראתה אותי בבוקר. 'אני נראית יותר מבוגרת.' חשבתי לעצמי. 'אני לא יודעת בדיוק איך, אבל אני בטוחה שהתבגרת!'

לפתע שמעתי צליל מזר שלא הצלחתי להגדירו, הוא קטע את חוט מחשבות הבוקר שפקדו אותי, וסובבתי את ראשי אחורנית. הוא בא מאחד התאים. הצליל הבא ששמעתי היה זעקה מפחידה כמו של חיה. עברה שנייה בודדה עד שהבנתי שמישהו מקיא. עברה שנייה נוספת עד שהרחתי את הריח הבלתי נסבל מתפשט בין התאים ומגיע לאפי.

'דבר מעולה להתחיל את הלימודים זה הריח הנפלא הזה' חשבתי בגועל ויצאתי מהשירותים, בלי לצחצח שיניים.

אם חשבתי שמשוהו ישתנה, מאז החופש, אז טעיתי בהחלט.
אותם פרצופים עייפים ומתוסכלים התיישבו בכיתה הפיזיקה על הבוקר, מפקקים, תשושים, מסרבים להאמין שהלימודים החלו עד לדקה שבה המורה ייכנס לכיתה. ג'יל ודיאנה ישבו יחדיו בתלבושות חורף וצעפים תואמים בצבע ורוד בוהק, שותקות, לשם שינוי, מדיאן ישבה ליד אליס והן פטפטו בחדווה, ג'ק ישב ביחד עם דרק כמה שולחנות רחוק ממני, ואפילו לא הביט בכיוון שלי.
כמה מתאים לו. חשבתי לי, והמשכתי להביט בסובבים אותי.
כשראיתי את סיד, הוא התקרב לשולחני בחיוך.
"מה שלומך, מריה?" שאל בחיוך.
"בסדר גמור," ניסיתי לחייך בחזרה, אך לא הצלחתי. הייתה זו שעה מוקדמת מדיי למתיחות פנים. "איך עברה עליך החופשה?"
"כתבתי הרבה מאוד שירים..."
"באמת?" אמרתי.
רוקסן, שישיבה לידי פלטה נחירה שקטה שרק אני שמעתי.
"כן, אולי תבואי לחדרי, אני אראה לך כמה מהם-" הוא החל לומר, עד שקולו נקטע בגסות על ידי ג'ק.
"מריה, מריה, חברה של אנתוני ומתפרפרת עם סיד, איזו קדושה!" אמר ג'ק, מביט בי בגיחוך מה.
מבטינו הצטלבו לרגע אחד של סערת רגשות גדולה בשבילי, שכללה בתוכה, שנאה, אהבה, כעס, כאב, ואדישות מוחלטת ולגלוג מצד ג'ק.
בעיני רוחי ראיתי לנגד עיני את אותה נשיקה שחלקנו יחדיו בליל חג מולד. אותה נשיקה נראתה כזיכרון רחוק ואפלולי, כמו חלום בהקיץ. לא האמנתי שהוא נישק אותי. לא האמנתי שהוא עבד עליי כל כך.
"שותקת? אז מה, זה נכון?" המשיך ג'ק להציק.
רוקסן החליטה להתערב.
"ג'ק, יקירי, זאת לא הדרך הטובה ביותר לכבוש את ליבה של מריה, אלא ההפך." גל של צחקוקים חלף בכיתה כמו רוח סתיו קרירה.
פניו של ג'ק לא הסגירו שום הבעה, כאילו הוא נתן למילים שלה לחלוף על פניו בלי להזיז לו.
פניי הורידו מעט ורציתי להיעלם משם במהירות האפשרית. ג'ק עדיין הביט בי, וכמוהו סיד, ששתק, וכל שאר הכיתה.
'תעשה שאני אעלם. בבקשה, אלוהים. תעשה שאני אעלם מפה.' חשבתי נואשות.
"מי בכלל רוצה את מריה?!" אמר וסובב את ראשו אל הלוח, כשהמורה נכנס לכיתה. "מצידי שתלך עם סיד, אנתוני, ועם כולם ביחד."
סיד מיהר להתיישב במקומו, בקצה השני של הכיתה, ועדיין לא יכולתי להתאושש מהדיאלוג המופרך שכרגע התקיים.
רוקסן חייכה אליה.
"הוא ממורמר." לחשה לי, כאשר המורה החל לכתוב נוסחאות על הלוח, עם גבו אל הכיתה.
"הוא שונא אותי." לחשתי עוד יותר בשקט. לא הצלחתי להחזיק בעט כל השיעור. בהיתי בגבו המרוחק של ג'ק, בגבו האדיש, המחליא, והרהרתי בגורלי המר, שצחק עליי כל כך.
'אתה תסבול. ג'ק.' חשבתי לעצמי בציניות האופיינית לי, אך זה היה שקר. ידעתי שהוא לא יסבול. היחידה שליבה יישבר, זאת אני.

מיכאל מיכאלי הקפדן הציף את הכיתה בטונות של שיעורים, ועזב את הכיתה, עם חיוך רחב, כאילו זה עתה בישרו לו שנותנים לו חופשה ממומנת לכל חייו. כאשר המורה יצא מהכיתה, הראשון שנכנס בדלת היה אנתוני. הוא רץ הישר אליי, ובלי לומר לה מילה, החל לכסות את פניי בנשיקות. "אהובה שלי..." הוא מלמל בין נשיקה לנשיקה.

אהובה. חשבתי לעצמי. אף אחד עוד לא קרא לי אהובה אף פעם, כולל המשפחה שלי.

שפתיו נגעו בפני, באפי, במצחי, בעיני, ואני חייבת להודות שזה מצא חן בעיני. לא בגלל ששפתיו של אנתוני הסבו לי הרבה עונג, אלא בגלל הבעת פניו של ג'ק. נראה כאילו הוא עומד להקיא מרוב כעס. על מה הוא כעס? לא היה לי שמץ של מושג. האם שמחתי על כעסו? ועוד איך.

"השיעורים האלו בלתי נסבלים. כל כך התגעגעתי אליך..." אמר אנתוני, דביק מאיי פעם. יצאנו ביחד מהכיתה, כשאנתוני מחבק אותי מפני הקור. "את מאושרת לראות אותי?" הוא חייך כשראה את חיוכי הרחב על שפתיי. לא היו רבות הפעמים שנהגתי לפזר את חיוכי ככה סתם. ודווקא חבל, החיוך היה הדבר היחיד שלא היה דפוק אצלי. כמה חבל שהשתמשתי בו כל כך מעט.

האמת שהייתי מאושרת מהבעת פניו של ג'ק. כעת היינו בתיקו. קודם הוא לעג לי בכיתה, וכעת דרכתני עליו, בלי כוונה, ישר מול פרצופו. "כן, אני שמחה." שיקרתי באדישות.

המשכנו ללכת במסדרונות לכיוון חדר האוכל, כשאנתוני מספר לי מה הוא למד, וכמה מבחני בגרות מצפים לו.

מבעד לחלונות ירד שלג. היה זה אותו שלג נעים ופריך שהיה נעים לשבת תחתיו. משום מה, תמיד חשבתי ששלג הוא דבר רומנטי. עדיין אין לי מושג למה, אך כאשר השיער כולו מכוסה בפתיתים לבנים של שלג, יש לי תחושה של מלכה... מלכת השלג...

כשחזרנו ללימודים, ראיתי את ריק מביט ברוקסן בעצב. הם לא דיברו כל החג מאז אותו ערב גורלי, שהיה לרוקסן ולו. זה היה מוזר לי, שלפתע ריק ורוקסן לא מדברים, לא צוחקים ביחד, ורוקסן שחדלה לספר לי "מה ריק אמר", "מה ריק עשה", או "איזו בדיחה טובה הייתה לריק". הם התנהגו כשני זרים, במיוחד רוקסן, שעטפה את עצמה במסכה של אדישות מוחלטת לקיומו, והתנהגה כאילו מעולם לא הכירה בן אדם שכזה.

היה משהו כמעט לא טבעי במצב הזה. ידעתי היטב כמה הם אוהבים אחד את השני, ידעתי כמה ריק סובל כעת, ידעתי שרוקסן סובלת פי כמה.

"אולי תדברי עם ריק..." הצעתי לה בעדינות, כאשר עמדנו באחד המסדרונות הקרים והמרוחקים מהכיתות שהמו אדם.

הבטנו בשלג שצנח על הרצפה הלבנה בחוץ וכיסה את הטירה הגדולה שלנו, כדי שהיא תיראה כמו באגדות, ופחות כמו בפנימיות.

"אין לנו מה לומר אחד לשני." אמרה רוקסן בקול מתכתי כמעט. לא ידעתי איך היא עושה את זה. נועלת את רגשותיה, נועלת את הבעת פניה, נועלת את עצמה לעולם, בלי להראות ולו קצת כמה כואב לה.

ידעתי שכואב לה. ידעתי שליבה נשטף בצער בכל פעם שהיא רואה את ריק או שומעת את קולו. אך המחסום שהיה בליבה היה גדול יותר מדי, גדול מכדי שתוכל לדלג על פניו הלאה. לא הייתה זו קפיצה שביכולתה לקפוץ. "ברור שיש לכם מה לומר אחד לשני. הוא מאוד סובל, רוקסן." אמרתי בקול דקיק. "אף פעם לא הבטחתי לו דבר." אמרה ולא הביטה בי. היא הייתה נוקשה כאבן. שונה בהרבה מהבחורה העליזה של פעם, כעת הייתה קפואה כקרח כאשר דיברו עליו.

"לא הבטחת לו... אבל ראו לך את זה בעיניים." אמרתי. רוקסן הביטה בי בעיניה הירוקות והמהפנטות.

"ממתי נהפכת ליועצת בעיניי אהבה?" אמרה בקול חלוש. "הסתבכת עד מעל הראש בעיניים שלך, וכעת את רוצה לסבך גם את שלי?" ליבי נדקר.

"אני לא רוצה לסבך את העיניים שלך..." אמרתי בתחינה. "אבל הוא כל כך אוהב אותך."

רוקסן הסיתה ממני את מבטה.

היא שתקה כמה דקות ואני הוספתי להביט בפרופיל המלכותי שלה. באותו פרופיל שסירב להיכנע לליבו, שסירב להיפתח, שסירב להירפא. "הוא רק רוצה להכניס אותי למיטה, כמו כל שאר הגברים." אמרה בקול חדגוני. ידעתי שהיא לא יודעת מה היא אומרת.

כולם ידעו שריק מאוהב ברוקסן עד טירוף. ראו את זה במעשיו, במבטו, בהתנהגותו כשהוא היה במחיצתה... כולם ראו זאת מלבדה.

איך היא יכלה לחשוב שהוא רוצה להכניסה למיטה? אולי זה היה נכון לגבי גברים אחרים, כמו דרק, וג'ק, אבל ריק היה המלאך בהתגלמותו. הוא היה המלאך השומר של רוקסן.

"אני לא יכולה להרשות לעצמי להיפגע." אמרה, והוסיפה בקול רפה: "הוא גם לא ירצה אותי כשידע מה קרה לי... זה חטא מריה, זה חטא בפני אלוהים..." "את לא מבינה! זאת לא הייתה אשמתך! את אל חטאת, אחיך חטא!" התפרצתי, שוכחת לרסן את קולי.

"מריה, אני לא רוצה לדבר על זה. בואי נתעסק בדברים אחרים." אמרה. הנהנתי בהסכמה, בלית ברירה, כשבזיכרוני, מבטו העצוב של ריק רודף אותי.

באחר צהריים אחד, כשבוע לאחר תחילת הלימודים המחודשים, רוקסן באה עם הרעיון המטורף ביותר שהציעה עד כה. ובכן, בעצם לא עד כדי כך מטורף. "את רוצה מה?" שאלתי אותה, מסרבת להאמין.

"אל תהיי כזאת, מריה... יהיה כייף." ניסתה לשכנע אותי.

השעה הייתה שעת בוקר מוקדמת. סיימתי לנקות את האבק מכל השולחנות, ומדיאן עדיין שטפה את הרצפה בדממה.

רציתי לחזור למיטתי החמימה ולישון שם עד הצהריים. למי אכפת מהלימודים, למי אכפת מהמבחנים...

וכעת רוקסן עם הרעיון שלה.

"מי אמר לך שללכת לקניון ענק ולבזבז את כל הכסף על בגדים זה כייף?" אמרתי לה בזעף.

"את חייבת בגדים חדשים. את חייבת בגדים **נשיים**." היא הוסיפה בהדגשה.

הבטתי בסוודרים הגדולים והאפורים שעטפו את גופי הרזה, והבנתי, בעלת כורחי, שהיא צודקת.

"גם אם נברזי מבית הספר, אין לי כסף לבגדים." אמרתי לה בהשפלת מבט. לא רציתי שרוקסן תוציא את כל כספה, רק כדי להלביש את מריה. לא הייתה זו האשמה של חברתה, שמשפחתה של מריה לא טרחה מעולם לשלוח לה אפילו שטר של חמישה דולר לפנימייה.

רוקסן מחתה את דבריי בביטול.
"יש לי מספיק כסף, אל תדאגי. אימא שלי מפוצצת אותי בכסף בכל חופשת חג מולד. יש מספיק לשתינו." אמרה באושר.

כן, לרוקסן היו הרבה מאוד בגדים. אף פעם לא ראיתי אותה לובשת את אותו בגד פעמיים, להוציא מעילים ומגפיים. רוקסן הייתה אלגנטית, נשית, עדינה ביופייה בכל דבר שלבשה.

היא לא דמתה כלל וכלל לא לג'יל ולדיאנה, שהיו קורבנות לאופנה המזעזעת. היא בחרה בחוכמה את בגדיה. מריה העריצה את הדרך שבה רוקסן התלבשה. מדי פעם, התגנבו למוחה מחשבות, אליו לה היו בגדים כאלו, בגדים של עשירים, כיצד הייתה נראית...

הספיקה לה רק הצצה אחת אל חיי הזוהר, בערב חג המולד, כדי להבין שהבדל בין העשירים לעניים הוא כמו פער של תהום עמוקה.

מדיאן סיימה לשטוף את הרצפה והחלה להחזיר את הדלי, המגב והסמרטוט לפינה המרוחקת של החדר.

"לא נעים לי." אמרתי. שנאתי רחמים.

"לי לא נעים שאת לובשת את הסחבות האלו." אמרה רוקסן בעקשנות.
"רוקסן צודקת." אמרה מדיאן בקול קטנטן.

הבטתי בשתייהן.

לא רציתי להרגיז את רוקסן. סוף סוף היא נרגעה מהשיחה ההיא על ריק, אז אני לא אמנע ממנה את האושר היחיד שלה: קניות.

"זהו. העניין סגור. סוף סוף תתחילי להיות אישה ולא נערה חסרת בית."

"אבל אני כן נערה חסרת בית." אמרתי באי חשק.

"זה לא אומר שאין לך זכות להיות יפה." היא קבעה. "בואי, תנעלי נעליים. אנחנו הולכות."

אף פעם לא הייתי בקניון גדול כמו זה שרוקסן הביאה אותי אליו. אחרי נסיעה של שלושה תחנות ברכבת, נגלה מולי המבנה הכי גדול שראיתי איי פעם. היו בו חמש קומות עם קירות של זכוכית. חנויות הראווה בהקו, אפילו מבחוץ היה ניתן לראות את שלל הבגדים והחפצים היקרים שהציגו החנויות.

הקניון המה אדם. ליבי גם הוא המה מהתרגשות.

מזכרתי בקניון שהיחידות שערכתי ליד ביתי. היו אלה חולצות לג'ימל. בשבילי אף פעם לא הגיע שום בגד חדש. אף אחד לא יכול היה להרשות לעצמו לבזבז קצת

כסף, כדי לקנות לי חולצה נורמלית, או ג'ינס.

"את נראית מאושרת." חייכה רוקסן כאשר הן הילכו בין החנויות המרהיבות ביותר שראיתי מימי.

"בחיים לא ראיתי כל כך הרבה בגדים ואורות." התוודיתי, מרגישה קצת מטופשת. בטח רוקסן תחשוב, איזה מין ילדה זאת, שלא ראתה אף פעם קניון...

"אני אגרום לכך שזאת תהיה החוויה הנעימה ביותר שיכולה להיות לנו ביחד. בואי לפה." אמרה והובילה אותי לחנות של ג'ינסים כחולים ומשופשפים.
"תבחרי אחד." אמרה לי.
"לא..." אמרתי בביישנות. "אני לא רוצה..."
"שטויות." גיחכה רוקסן, והחלה להעמיס על ידיה של מריה כמה וכמה ג'ינסים.
נכנסתי לתא ההלבשה, והתחלתי למדוד את הג'ינסים שרוקסן בחרה לי.
הבטתי בעצמה במראה. רגליי נראו שונות לחלוטין ממה שהכרתי. הייתה להן צורה דקה יותר, ישרה יותר, נשית יותר, כמו שרוקסן אמרה.
הם גם היו נוחים מאוד, הג'ינסים האלו...
לאחר שבחרו בשלושה ג'ינסים עבור מריה ושתיים עבור רוקסן, הם המשיכו לחנויות הבאות.
בכל חנות התחננתי שרוקסן לא תיקנה לי שום דבר, אך לאחר המדידה נוכחתי לדעת, שאני זקוקה לבגדים יותר מאיי פעם.
לאחר הקניות, התיישבנו בבית קפה נחמד, והזמנו לנו כמה פנקייקים. הייתי רעבה מאוד וטרפתי אותה תוך חצי דקה.
"אף פעם לא ידעתי שקניות זה דבר מאוד מתיש." סיפרתי לרוקסן, ששתתה את הקפה שלה באיטיות.
"יש עולם שלם שאת לא מכירה, מריה." אמרה בחיוך. ידעתי שהיא צודקת. היו כל כך הרבה דברים שלא ידעתי אותם, כל כך הרבה דברים שלא ראיתי בחיי, כמו ארצות שונות, תרבויות שונות, אוכל שונה... הכרתי רק את המשפחה שלי, את הפנימייה, את הפארק ליד הבית, וזהו.
חיי היו מלאים בשגרה מאוסה. לא הכרתי את האדרנלין, את ההתרגשות...
טעמתי רק פעם אחת טעימה קטנה של התשוקה, באותה נשיקה מייסרת של ג'ק...
טעמתי הרבה מאוד כאב, וכעס, וצער... אדישות, ציניות וחולשה...
ידעתי גם את טעמה של הנקמה.
ידעתי את מרירותה של אהבה הבלתי אפשרית, את שיתוקם של השקרים, שאוטמים כל חלק בגוף עד שכל החיים הופכים לשקר אחד גדול...
אך לא ידעתי מה טעמה של אהבה אמיתית. מהו טעמו של אושר. לא ידעתי מהו טעם החיים.
נראה שרוקסן הרהרה בכך גם היא. ישבנו שתינו בשתיקה, רוקסן אוכל באיטיות את הפנקייק שלה, ואני לוגמת מהקפה.
"בואי נחזור לפנימייה." אמרה לי רוקסן לאחר שסיימנו עם הארוחה והיא שילמה למלצר.
לקחנו את כל שקיות הבגדים עימנו, ופילסנו את דרכינו בין ההמון, לקומת קרקע, וממנה ליציאה.
רוקסן הפצירה בי ללבוש ג'ינס ואת אחד הסוודרים שהיא קנתה לי מיד. כשהיינו ברכבת, החלפתי את הבגדים, לסוודר לבן כמשי, צמוד לגופי, הולם אותי ואת חזי, ג'ינס דקיק, ונעלי ספורט לבנות שגם נקנו על ידי רוקסן בשבילי.
כשהיא ראתה אותי, יוצאת מהשירותים של הרכבת, היא זינקה אליי, מחבקת אותי בהתרגשות.
"את יפיפייה, מריה!" צעקה.
כמה מהנוסעים הביטו בנו, שתי בנות שצווחות באמצע קרון הרכבת, בהסתייגות.

"תודה לך... רוקסן." אמרתי בביישנות. "אני לא יודעת איך להודות לך... אני נראית כל כך... שונה."
"ועוד איך!" היא התלהבה. "את נראית כמו בחורה."
"איך אני אוכל להודות לך אי פעם?" שאלתי, עדיין מחבקת אותה.
"פשוט תאהבי את עצמך." לחשה באוזני. "ותלבשי את הבגדים", הוסיפה ביתר קול.

כאשר הגענו לבית הספר ליבי נפעם בחרדה. אותו עקצוץ של התרגשות שאחז בי כאשר לבשתי את שמלת חג מולד לנשף, תקף אותי כעת, כאשר לבשתי בגדים חדשים, אופנתיים וצמודים מאוד.
הייתי עצבנית מאוד לגבי תגובותיהם של התלמידים בכיתה, עצבנית מתגובתו של אנתוני, שלא התרגל לראות אותי בבגדים יפים. לחוצה מתגובתו של ג'ק...
"אל תפחדי, מתוקה." אמרה לי רוקסן, כשצעדנו בשביל אל הטירה.
הגענו בדיוק בזמן להפסקת צהריים, אך לפתע לא הייתי רעבה בכלל. לפתע אזל לי כל החשק לאכול.
הנחננו את כל השקיות בחדר שלנו. ומיהרתי לסדר את בגדיי הנפלאים בארון שלי. פניתי את הבגדים האפורים והגדולים שלי, לבגדים החדשים.
"זה לא נהדר, שתינו חתיכות ויפיפיות?" צחקקה רוקסן כאשר עמדנו זה ליד זה מביטות במראה. כעת לא היינו שונות כל כך זו מזו, מלבד תווי פנינו וצבע השיער.

אחר הצהריים נזכרתי שלא קיימתי את הבטחתי כלפי סיד, לשמוע את שיריו. עברו כבר שבוע ימים, ועדיין לא באתי לחדרו, כמו שהבטחתי.
כעת, רוקסן דחפה אותי ללכת לאזור הבנים, ואמרה לי שסיד יהיה כל כך מופתע שישכח איפה מחברת השירים שלו, כאשר יראה אותי. אני קיוויתי שהוא דווקא לא ישכח את המחברת שלו, כי לא רציתי לעשות שום דבר אחר חוץ מלהקשיב לשיריו. עמדתי מול דלת החדר בעצבנות מה, ולאחר שניות שבהן ידעתי שאתחרט על כך שפתחתי את הדלת – מין אינטואיציה נשית וציניות – נכנסתי פנימה.
סיד לא היה שם. מיטתו הייתה מוצעת, ושולחן הכתיבה שלו נראה ריק ממחברות וספרים. במקום זאת, הבחנתי בדרכ ששכב על מיטתו והביט בי.
חלפה בי צמרמורת לא נעימה כאשר מבטינו נפגשו.
"האם אינה זאת מריה הקדושה!" אמרה בפליאה מלגלגת, והתיישב על מיטתו כדי להטיב לבחון אותי מקרוב.
גופי נרעד לפתע.

הלכתי אל מיטתו של סיד, והחלטתי לחכות לו שם, עד שיבוא.
"מה קרה לך? מאיפה הבאת את הבגדים האלו?" אמר דרך וקם להתיישב לידי, על מיטתו של סיד.

יכולתי פשוט לקום משם, אך רגליי נעצרו.
שתקנו כמה דקות לא נעימות, שהרגשתי את עיניו מטיילות להן על כל איבר בגופי, עיניים שמפשיטות את בגדיי במבטן, עיניים אכזריות...
ההרגשה הזאת, שבן בוחן אותך, הייתה חדשה לי, וליבי קפא במקומו. הייתי טיפשה. אילו הייתי חכמה יותר, הייתי בורחת מהחדר, או מכה את דרך על החוצפה שלו, אבל פשוט הבטתי בו.
"מתי סיד יבוא?" שאלתי בקול קטן.
הוא חיך אליי חיוך לא נעים.

"למה את צריכה את סיד?" חייר בקול משועשע. "לא טוב לך איתי?"
"אני מחכה לסיד שיקריא לי כמה דברים." אמרתי בהתנשפות קלה. הפחד דיבר מתוך פי.
"אני יכולה להקריא לך גם..." אמר.
ליבי נפעם. זוהי הצידה מעט, אך דרך התקרב אליי.
"לא ידעתי שאת מסתירה גוף שכזה מתחת לבגדים ההם..." אמר בקול זויק מסוכן נדלק בעיניו.
"תספיק את זה, דרק, אתה מפחיד אותי." אמרתי ברעד מסוים. חלחלה עברה בגופי.
ניסיתי לקום, אך הוא אחז בזרועי בחוזקה.
"לאן את הולכת? את לא מחכה לסיד?" הוא צחקק, ידו לוחץ על ידי בחוזקה, כמעט שוברת אותי מכאב.
"אהה!" צעקתי בכל כוחי. "עזוב אותי! סוטה אחד!"
דרכתי בחוזקה על רגלו, והוא עזב את ידי, מקלל בלחש.
"עופי מפה! לכי מפה יא זונה!" צעק דרק מאחורי.
רציתי לרוץ משם, מקללת את דרק על יום שבו הוא נולד... על היום שבאתי לפנימייה הארורה הזאת, על שאלוהים הביא לי את החיים שהביא לי, על זה שהכל, אבל הכל יוצא לי רע.
פתחתי את דלת החדר ונתקלתי ישר בג'ק.
"אוף!!! עזבו אותי כולכם!" צרחתי עליו ורצתי משם הלאה.
"מה קרה לך?" צעק ג'ק מאחורי.
"תגיד לחבר שלך להרחיק את ידיו המגעילות ממני!" צעקתי לו בחזרה מנסה שלא לפרוץ בדמעות של זעם וכאב יחדיו, מבטאת כל הברה מהמשפט בגועל וברעד כאשר הרצפה מסתחררת תחתיי.
'אני שונאת את הבגדים האלו. אני שונאת את עצמי. אני רוצה את אנתוני... אני רוצה שמישהו יחבק אותי...! חשבתי בחוסר אונים.
אך אנתוני לומד עד לשעות מאוחרות היום. לא יכולתי להוציא אותו מהשיעור בגלל שטות שכזאת. אז מה שדרק נגע בי ביד, אז מה שזה היה כואב... הרי הוא לא עשה שום דבר אחר... אז...
למה שאני אטריד את אנתוני בשטויות הללו? חשבתי על עצמי בכעס. כמה אגואיסטית אני יכולה להיות!
לא רציתי ללכת לחדר, כדי שרוקסן לא תשאל שאלות, לא רציתי ללכת לשום מקום שיש בו אנשים שנוכחותם מיותרת כעת.
בכעס וכאב יצאתי בצעדים מדודים אל עבר הטירה השנייה, רגליי ממוענות אל עבר הבריכה.
הייתי זקוקה לטבול את עצמי במים.
רציתי פשוט לטבוע, בבגדים החדשים האלו.

פרק 13

אולי ג'ק יבוא לנחם אותי.
ואולי לא.
ואולי הוא יחבק אותי.
טוב, כנראה שלא.
פעם היה אכפת לו ממני...
טוב, זה היה פעם, וזה היה ממש קצת...
ועכשיו?

ישבתי על קצה אחד של גדות הבריכה, משכשכת את רגליי במימיה הקרירים.
קיפלתי את הג'ינס עד הברך, כדי שהוא לא יירטב, אחרת מה אני אגיד לרוקסן?
איך הג'ינס החדש שלי, שהיא השקיעה בו את רוב כספה נרטב בנסיבות
מסתוריות?...
לא רציתי להתמודד עמה.
לא רציתי לראות את אף אחד.
התקווה הבודדה ההיא שג'ק יבוא אליי, ינחם אותי, יעודד אותי, הלכה והתאדתה
עם כל רגע שחלף.
תפסיקי לרחם על עצמך. ציוותי לעצמי. לא קרה לך שום דבר.
'עכשיו קומי, מריה.' דרבן אותי הקול הקטן ששכן במוחי. 'לכי לחדר שלך, תשכחי
ממה שקרה, ותתחילי לעשות שיעורי בית'.
הקול הקטן ניצח. הוצאתי את רגליי הרטובות אל מחוץ למים, ניגבתי אותן במגבת
ונעלתי את נעליי.
'שום דרך לא יגבור עלי.' החלטתי. 'קדימה מריה, אל תתני לרגשות להפריע
לפעולות שהמוח שלך מבצע'.

שכבתי על המיטה והבטתי ברוקסן החרוצה שעשתה שיעורים בעודי מתבטלת ולא
עושה דבר. החשק לזוז עבר לי, ולא הסברתי לה מדוע איני עושה אותם.
"היום את ממש במצב רוח מרדני, הא?" אמרה לי כשסובבה את ראשה אליי,
מחייכת. "את לא מתכוונת לעשות שיעורי בית?"
"לא." אמרתי בקול חלול.
רוקסן הסתובבה בחזרה אל טונות השיעורים שנערמו על שולחנה, והפגינה
חריצות יתר, או לחלופין אדישות לכל מה שקורה לי.
אחרי שהרהרתי בליבי על מזג האוויר הגרוע ששרר בחוץ עצמתי את עיניי. באוזניי
שמעתי רק את קולות הסופה האימתנית שהתרחשה בחוץ, שורקת באימה אליי,
אומרת לי שדיי לשקר, דיי לרמות... היא קוראת לי לגלות את האמת, להיחשף...
ואני כהרגלי, לא מקשיבה, מנסה להתכסות מפניה, מנסה לברוח אל מתחת
לשמיכה... מסתרת מהאמת המרה.
"מריה?" פקחתי את עיני. ראיתי את פרצופו הממוזג של אנתוני מביט בי בדאגה.
כנראה נרדמתי.
התיישבתי בכבדות על המיטה, והבטתי סביב.
מחוץ לחלון היה חושך מוחלט, אך שמעתי היטב את קולות הסערה ממשיכים
לשאוג אליי בתוכחה.
היינו רק אני ואנתוני בחדר, לא רוקסן ולא מדיאן היו שם.

"אני בסדר." אמרתי בקול צרוד מעט והבטתי בו.
אנתוני התיישב על ידי על המיטה ואחז בידי.
"את אחרת." אמר לי בפסקנות. בהתחלה לא הבנתי למה הוא התכוון, אך אחרי
כמה שניות שבהם המוח שלי עבר תהליך של אתחול מחדש, הבנתי שזה בגלל
הבגדים.
"אני ורוקסן הלכנו לקניון היום." אמרתי בשמץ של חיוך, מנסה שלא לקשר את
האירוע הזה, לאירוע הבא שקרה, בחדרי הבנים...
"הברזת?" שאל.
"כן." אמרתי בפיהוק. "מה הבעיה?"
אנתוני לא הביט בי.
"אני... לא ידעתי איפה את... חיפשתי אותך כל ההפסקות. למה לא אמרת?" הוא
נשמע כועס ומרוגז.
נזכרתי בבוקר. בכלל לא חשבתי שאני צריכה ליידע את אנתוני על כל צעד שאני
עושה. מה זה משנה אם הלכתי לקניון? מה זה משנה אם לא התראינו בהפסקה?
ולמה הוא מתגעגע אליי כל כך? מה יש בי, שאין לאף אחת אחרת? למה דווקא
אני, ולא ג'יל, דיאנה או אליס?
שתקתי ולא אמרתי מילה.
ניסיתי להיראות מצטערת, אך לא הצטערתי על דבר מלבד מה שקרה בחדרו של
ג'ק.
"תמיד רציתי בגדים חדשים." אמרתי לו ברוגע. "אתה יודע, שזה הג'ינס הראשון
שלי?"
אנתוני לא דיבר.
"את הדאגת אותי מאוד." אמר.
"סליחה" מלמלתי כמעט בלי קול. "לא היית צריך לדאוג כל כך."
אנתוני הביט בי בעיניו המיוסרות.
"אני עברתי בכל הכיתות, הלכתי למנהלת, אף אחד לא ידע איפה את. חשבתי
שמתת כבר." אמר בקול עדין וכואב.
"סליחה..." אמרתי בקול רפה. לא עלה על דעתי לומר לו משהו אחר. לא הבנתי
למה הוא כל כך נלחץ? אז לא הייתי בבית הספר? מה, אני כבר לא חופשייה? אסור
לי להסתובב איפה שאני רוצה?
"מריה, אני רוצה להגיד לך משהו." אמר לי אנתוני בקול חלש, אך שמעתי אותו
היטב. עיניו הבהירות הביטו בעיניי השחורות במבט ישיר וחודרני מאיי פעם.
"אני אוהב אותך." אמר.
בטני התהפכה בכאב חד.
שמעתי את הגשם מטפטף על החלונות בחוזקה, את הרוח השואגת צוחקת עליי
במך צחוק של גורל, שמעתי את הטיפות מים שנטפו מהגג עד לאדמה... שמעתי
את ליבי דופק כמו קטר של רכבת ולא ידעתי מה להגיד.
השניות היו כה קצרות וכה ארוכות ועדיין לא אמרתי דבר.
האם יש לי, למריה, את הכוח לשקר את השקר הגדול מכל? האם יש לי את הכוח
לשקר במצח נחושה לאהבה? להגיד מילים שכאלה למרות שהן רק מילים חסרות
משמעות כלפיו? האם יש לי את הכוח להתמודד עם המצפון שלי?
האם יש בי רצון לנקום בג'ק?
ידעתי שכן. ידעתי לענות לפחות על השאלה האחרונה.
האם הלבבות שלנו שווים את ההקרבה כדי להכאיב ולו טיפה לג'ק השנוא?

ידעתי שלא. אך לא הייתה לי ברירה.
"את... " הוא נרעד. "לא... תגידי לי שום דבר?"
הרגשתי את המוח שלי מסובב בתוכו את גלגלי השיניים בקדחתנות.
'תחשבי... תחשבי... תחשבי...' האצתי את עצמי, אך מוחי היה ריק ממחשבות. רק
מילה אחת עמדה לי על קצה הלשון.
'לא'.

ולא יכולתי לומר אותה כעת.
מה אנתוני יחשוב, כשיגלה שאין לי אפילו טיפת רגש כלפיו, ובכל זאת שידלתי
אותו להיות חבר שלי? מה אנתוני יחשוב על כך שהתנשקנו בכל פגישה, וכל
נשיקה הייתה שקר מוחלט? מה הוא יחשוב, כשיבין שבאמת אני אוהבת מישהו
אחר...?
המחשבה הזאת הייתה בלתי נסבלת.
לא הגיע לאנתוני לסבול כל כך. לא הגיע לו אותי. הייתי כמו מעמסה נוספת לאדם
שלא חסרו לו דברים רעים בחיים.
"אני..." גרוני יבש.
ואז חיבקתי אותו. פשוט נפלתי עליו וחיבקתי אותו.
אולי זה היה "לא", ואולי זה היה "כן".
אנתוני חשב שזה היה "כן".
אנחה קטנה ובלתי נשמעת נפלטה מליבי.
אנתוני חיך באושר.
"מריה, מריה שלי..." הוא נשק לי בחזקה, ואני הרגשתי את שפתיו הטהורות
מנשקות את השפתיים הבודדות הללו, השפתיים החוטאות הללו, השפתיים
השקרניות הללו מעתה ועד עולם.

"את משוגעת?" צרחה רוקסן. כאשר אנתוני פרש לחדרו, ורק אני והיא היינו בחדר.
"שש... רוקסן." ניסיתי להרגיע אותה מעט.
היא הילכה ישר ובחזרה בצעדים ישרים כמו סביבון, בלי היכולת להירגע. מדי כמה
שניות היא הייתה צורחת כמה משפטים שדקרו את ליבי האפרפר, ואז שותקת, ואז
שוב צורחת, כשאני מנסה להשקיטה – לשווא – ואז שותקת.
"מה ששש? למה שיקרת לו, מריה?" היא צעקה, נעצרת להביט בי רק לשנייה
אחת, וממשיכה את סיבוביה הבלתי פוסקים.
מעולם לא ראיתי את רוקסן כה מרוגזת. מעולם לא ראיתי את רוקסן כל כך
מעוניינת לנתח את חיי האהבה, זאת אומרת, חיי השקרים שלי.
"רוקסן, כל הקומה שומעת..." מלמלתי בחרדה. לא רציתי שאוזניים לא רצויות
ישמעו את שיחתנו.
נראה היה לי שהתקוות להשאיר את השיחה הזאת, שקטה, סודית ורגועה, ירדו
לטמיון.
"לא אכפת לי!" היא נעצרה מול פני, מתנשפת. "את מכניסה את עצמך למעגל
קסום שאין ממנו יציאה!"
"לא אמרתי לו במפורשות, 'אנתוני אני אוהבת אותך', " ניסיתי להימלט מהאשמה.
רוקסן גיחכה במין גיחוך אפל שכזה.
"אבל גם לא אמרת לו, 'אני מצטערת הכל זה שקר גדול...' " היא התיישבה על
המיטה שלה, מנסה להירגע מעט.

"אני לא ידעתי מה לעשות." אמרתי בקול של ילדה קטנה, ילדה שלא יודעת לפתור בעיות, ילדה שרוצה שיחשבו בשבילה, שישקרו בשבילה, שיגידו במקומה את האמת.

"את לעולם לא תצאי מהתסבוכת הזאת." אמרה בטון טיפה יותר נמוך מטון הצעקה שלה.

אלמלא הכרתי את רוקסן, לא הייתי יכולה לנחש שמנערה כזאת עדינה ונשית יכולים לצאת כאלה באסים ודציבלים מחרישי אוזניים. אך אני הכרתי את רוקסן, היא הייתה יכולה לעשות הכל.

"אני יודעת." מלמלתי והשפלתי את מבטי. "אני לא אוהבת אותך, רוקסן... אני אוהבת את ג'ק."

דמעות ירדו מעיניי. דמעות האמת, דמעות שבכו על כל כך הרבה שקרים, דמעות של חרטה, טיפות המלח שהתחרטו כל כך על אי היכולת להחזיר את הזמן לאחור, על אי היכולת להימנע מהשקרים, הנשיקות הבלתי הרצויות, מהסתבכות הענק הזאת...

כאב לי בלב. רציתי למות.

בשבועות הבאים הרגשתי כאילו רק חצי מגופי נוכח בשיעורים, נוכח בהפסקות, נוכח בלילות... חציו השני נהיה עסוק בייסורי המצפון שתקפו אותי וסירבו לתת לי מנוחה.

זה התבטא בסיוטים בלילות, שוב ושוב מצאתי את עצמי חולמת על הריקוד של השנה החדשה עם ג'ק, שנהפך לאנתוני, וצחוקו של סיד מהדהד ברקע.

המוח שלי היה ספוג במחשבות חוטאות ובמעשים שלא האמנתי שאני אגיע אליהם.

אך כל השקרים שלי לא השתוו למעשיה של אולגה, שבאה אליי בערב מושלג אחד בתחילת פברואר, כדי לספר לי ש...

"מאחר לי המחזור." היא החלה למרר בבכי.

לא היה לה אכפת שאנחנו לא לבדנו בחדר, שרוקסן וגם מדיאן מקשיבות לכל מילה שלנו. היא פשוט נכנסה והחלה לשטוף את החדר במבול הדמעות שלה.

אולגה ישבה על המיטה לידי, הבטתי בה במבט המום, ולא זזתי ממקומי.

"מה?" אמרתי. היה נדמה לי שהחיים של המשפחה הזאת הופכים לסיוט עם כל רגע שחולף.

אולגה נראתה כאילו היא הולכת להתעלף. שיערה היה פרוע ועיניה אדומות ומודאגות. ידיה רעדו והיא לא הביטה בי, היא העדיפה להביט ברצפה.

"היה צריך להיות לי לפני 15 ימים..." היא אמרה בקול שקט. החוורת.

נזכרתי באותה שיחה לא כל כך תמימה שאולגה ניהלה איתי ברכבת, כאשר נסענו לבקר את המשפחה בבית. היא שאלה אותי מתי לדעתך היא "מוכנה" לקיום יחסי מין.

אף לא לרגע אחד לא חשבתי שהיא תעשה את זה. חשבתי שהיא סתם צוחקת, הרי היא בסך הכל ילדה קטנה. בת 13.

טוב, היא עוד מעט בת 14, אבל זה לא אומר שמותר לה לעשות הכל. זה לא אומר שהיא צריכה לזרוק את התמימות שלה, היופי הנשי הזה, את בתולין שלה, ככה

סתם.

"אולה..." התנשפתי. "את... עשית את זה עם רוד?"

אולגה השפילה את מבטה והחלה להתייפח בקול כמו תינוקת.
לא הייתי זקוקה לתשובה נוספת.
צמרמורת חלפה על גבי. רעדתי בעצמי.
לא חיבקתי אותה אפילו. לא הגיע לה. אני הזהרתי אותה.
"איפה הראש שלך? איפה הראש שלך?" צעקתי לפתע.
כל כך כעסתי עליה, על הילדותיות שלה, על חוסר האחריות שלה, על חוסר
הבגרות הזה שהיא הפגינה...
"מריה..." היא לחשה בקול צרוד. "אני לא חשבת ש..."
"את אף פעם לא חושבת!!!" צעקתי נואשות. "מה עשית, טיפשה שכמוך?"
והיא רק התייפחה, כמה מטרים לידי, לא הגנה על עצמה, לא צעקה עליי בחזרה,
לא טענה שאני טועה... רק התייפחה בשקט.
רוקסן התקרבה אל אולגה והתיישבה על קצה המיטה.
לא היה רגע ברור יותר בחיי עד כה, שהרגשתי כמו אימא של אולגה. לא אחותה
של אולגה, אלא אימא שלה. הרגשתי כאילו נכשלתי בלהגן על הבת שלי. נכשלתי
בלשמור עליה מכל רע, מכל חטא. אני נכשלתי.
"הכל יהיה בסדר, אולה..." רוקסן ליטפה את ראשה של אולגה.
אני לא יכולתי לגעת בה. לא רציתי להתקרב אליה.
מדיאן הביטה בכל המתרחש בדממה ולא דיברה. האווירה בחדר הייתה טעונה
מספיק מכדי לשמוע הערות נוספות.
"אנחנו נלך, נקנה את הבדיקה... הכל יהיה בסדר, את תראי..." הרגיעה אותה
רוקסן.
אני שתקתי, כל גופי רושף מכעס. התאפקתי בקושי רב מלפתוח את פי בצעקות
על הילדה הטיפשה הזאת. הילדה המטומטמת הזאת, ככה רציתי לומר לה. חסרת
האחריות הזאת.
לאחר זמן מה, אולגה הרימה את מבטה אליי, ומחתה את דמעותיה.
"את.. תספרי לאימא?" שאלה בקול מפוחד.
הבטתי בה. זה מה שהיא חשבה עליו? האם אני אספר לאימא או לא? היא לא
חשבה על התינוק? אם יש כזה, היא לא חשבה מה היא תעשה עם ילד בגיל 14?
היא לא חשבה שהיא זורקת את חייה לפח? היא לא חשבה על הפלה?
"לא." אמרתי בקול חלול, מנסה לסלק לשווא את עשרות השאלות שירחפו מעל
ראשי. "אבל את תספרי לרוד. ומיד."
היא הנהנה בשקט, ואז קמה והלכה לחדרה.
רוקסן הביטה בי ואני הבטתי בה.
ידעתי שרוקסן רואה את הכל דרך עיניים אחרות, דרך עיניים שסבלו סבל דומה
וצער. ידעתי שאני רואה זאת מנקודת מבט אחרת לחלוטין. אך מה עוד נשאר לי
לעשות? האם היה עליי להריע לכך, הידד, אולגה אולי בהריון? האם היה עליי
להגיד, זה בסדר, זאת לא טעות?
"אני חייבת לנשום אוויר צח." אמרתי לה.
"יורד שלג בחוץ" ציינה מדיאן ממיטתה.
"לא אכפת לי." אמרתי.

האוויר הקר שבחוץ היה כה טרי וכה מרגיע, אם כי כה מקפיא שלא הצלחתי
לחשוב בבהירות.

ישבתי על אחד הספסלים בחוץ, בחצר המושלגת, פתיתי שלג קטנים יורדים מן השמיים ונוחתים על שיערי ועל המעיל החדש שלי.
רציתי שהאוויר הקר יקפיא את הריאות שלי, יקפיא את הזמן, יקפיא את כל מה שקורה, את השקרים, וייתן פעם אחת רגע של אושר, רגע שבו אני לא אתחרט על שום דבר, רגע בו לא אשקר, לא אצעק, לא אכעס...
"מה את עושה פה בשלג?" נשמע קולו של ג'ק מאחורי.
היינו רק אני והוא בכל החצר המסנוורת מרוב שלג.
הבטתי בו.

כל כך רציתי שהוא יישב איתי, כל כך רציתי שהוא יחבק אותי, שיינחם אותי, שיגיד לי שיש פתרון למצב הזה, שיש דרך לפתור את כל הבעיות והדילמות שהפרידו בינינו, שהפרידו ביני לבין אולגה, ביני לבין המשפחה שלי.
ג'ק התיישב על ידי על הספסל והביט בי.
"את נראית מצוברחת." אמר לי בשקט.
הנהנתי בלי לומר דבר.

השתוקקתי למגע ידו. התפללתי שהוא יחזיק, ולו לרגע אחד, את היד שלי... עם המגע החמים שלו, המגע שמעניק בטחון ושלווה שאין כמותה...
אך הוא לא נגע בי. הוא רק הביט בי בעיניים לא מבינות.
"איך יוצאים מתסבוכת שאנחנו לבד יוצרים לעצמנו?" שאלתי אותו לפתע. ידעתי שלא יהיה לו שום מושג על מה אני מדברת, אך הייתי חייבת לשאול אותו.
ג'ק צחק ברכות.

"אם היה אפשר לצאת מתסבוכות כל כך בקלות, הן לא היו נקראות ככה..." אמר ואני פלטתי צחקוק חנוק גם אני.
אם רק אפשר היה לומר לו, ג'ק, אני אוהבת רק אותך, בבקשה תאהב אותי, אל תשנא אותי, בבקשה תהיה איתי, תחזק אותי, תנחם אותי, תקשיב לי, זה לא הרבה מה שאני מבקשת...
אם רק היה אפשר.

"על מה את חושבת?" שאל. עיניו החומות חדרו לעיניי השחורות ונברו בתוכן.
"סתם, שטויות." אמרתי והסטתי את מבטי. הוא לעולם לא יידע מה אני חושבת.
"אם היו אלה שטויות, לא היית כל כך עצובה. תספרי לי." אמר, ובאותו רגע דווקא **כן** הייתי מוכנה לספר לו הכל, בתנאי שהיה לו מספיק זמן להקשיב. היה זה בגלל האופן שבו הוא אמר את המילים הללו, או בגלל רכות תוכנו, הייתי מוכנה לשפוך את ליבי וצרותיי לפניו.

"אחותי כנראה בהריון." אמרתי. מסרבת לדבר על עצמי. מסרבת להאמין שאני מדברת בפתיחות כה רבה עם ג'ק, אותו אחד שטוען שאני מחליאה אותו, אותו אחד הפיל אותי מהסוס, אותו אחד שקרע את שפתיי בלהט ותשוקה באותו ערב בלתי נשכח...

ג'ק לא נראה המום כל כך מדבריי.
"זה... קשה. אבל אחותך תמיד נראתה כמו ההתגלמות של המרד..." אמר והביט בשלג.

"לא רציתי שזה יקרה לה בגיל 14." אמרתי בקול שקט, חוזרת לנושא השיחה. "אני לא שמרתי עליה מספיק."
ג'ק מחה בידו.

"את לא אשמה בשום דבר. תאמיני לי, אם באמת רוצים, אפשר לעשות הכל." הוא אמר. לא היה לי ספק שהיה צדק בדבריו. "היא תהיה בסדר..."

"כן... אני מאוד מקווה שזאת הזעקת שווא." אמרתי. התפללתי לאלוהים שזאת הזעקת שווא, שאלוהים רק משחק עם הרגשות שלנו, ובסופו של המשחק הכל יירגע.

"ואת תהיי בסדר?" שאל. הבטנו זה בזו ורציתי לבכות על כתפו. רציתי שהוא ילטף את פניי עד לרגע שבו אני אחשוב שאין בעיות בעולם. עד לרגע שבו כל החשק לבכות ייעלם כליל.

"אולי." אמרתי בקול שכמעט אינו נשמע.

הבטתי בג'ק.

לפתע שמתי לב שכמה פתיתי שלג נחים בצורה משעשעת על שיערו.

התחלתי לצחוק.

"מה, מה מצחיק?" הוא שאל.

"יש לך שלג על השיער!" צחקתי. בנסיבות אחרות זה לא היה מצחיק בכלל, אך דווקא עכשיו, השלג הסמיך הזה על ראשו של ג'ק הוא שהצחיק אותי.

ג'ק מחה את השלג משערו וצחק גם הוא.

"גם לך יש שלג על השיער... זה דווקא הולם אותך." אמר ולא מחה את השלג משיערי השחור. "כמו כתר..."

לפתע נהייתי מאוד מודעת לעובדה שאני וג'ק מדברים, מתקשרים, יושבים קרוב אחד לשני ודנים בעניינים חשובים מאין כמותם. שלג.

השפלתי את מבטי כדי שלא יראה כי אני מסמיקה. הרגשתי שכל צחוק עם ג'ק הופך אותי מאושרת לרגע. ורגע אחד היה מספיק בהחלט.

"אז... הכל בסדר עם אנתוני?" הוא שאל, והכתר הדמיוני שהוא עצמו יצר מעל לראשי התפוגג כלא היה.

ליבי נצרב.

למה הוא מדבר איתי עליו? למה הוא הורס את הרגע? למה הוא תמיד הורס את הכל?

"הכל נפלא." אמרתי בשמץ של קור. "למה אתה שואל?"

ג'ק משך בכתפיו באדישות.

"סתם, כי נראה לי שהוא בדיוק הטיפוס שלך, אתם ממש מתאימים." אמר ואותו מבט רך שפניו עטו לפני מספר בודד של רגעים, נעלם כלא היה.

ליבי רצה לצעוק, אך נשארתי שקטה. נשכתי את שפתי התחתונה כדי שאוכל להתאפק ולא לפרוץ בבכי.

שתקנו עוד כמה דקות, בהן הכל חזר להיות כמו פעם, חסר תקווה...

ואז ראיתי את אנתוני צועד לעברנו, מבטו מבולבל מעט לנוכח הצמד המוזר, מריה וג'ק.

כשאנתוני נעמד על יד הספסל, ג'ק אמר:

"קח אותה, אנתוני, בדיוק דיברנו על כמה שהיא התגעגעה אליך." אמר. וכשהוא התרחק יותר הוא אמר לו, "היא זקוקה לך."

רציתי לקום מהספסל ולצעוק, "לא! אני זקוקה לך, ג'ק! רק לך!"

אך הוא הסב את מבטו ממני, והלך לבדו בשביל המושלג אל עבר הטירה.

ביום למחרת, כאשר שבילים של שלג לבן נערמו בצידי השבילים בין הטירות, וקרני שמש בודדות הסתננו בין שכבות העבות של העננים מעל, צעדנו אני, רוקסן ואולגה, אל מחוץ לטירה.

אולגה נראתה חיוורת כאילו היא צועדת אל תוך המוות עצמו, רוקסן חיבקה אותה בזמן ההליכה ואני לא הבעתי שום הבעה. פחדתי.
לא הרביתי לצאת מן הפנימייה כדי לטייל במנהטן. כבר חצי שנה אני נמצאת במקום הזה ויצאתי ממנו רק פעמים בודדות, פעם אחת כדי לנסוע הביתה, אך אז לא התעמקתי בעיר עצמה אלא רק בתחנת הרכבת שלה, ובפעם השנייה שאני ורוקסן נסענו לקניון הגדול כדי לקנות בגדים. באף אחת מהפעמים הללו לא טיילתי בפארקים, או ראיתי מוזיאונים, לא ראיתי כמעט דבר.
הרחובות של מנהטן היו מושלגים וסואנים. הצפירות של המכוניות, שלא הגיעו עד הפנימייה, נשמעו כעת במלוא העוצמה. עוברי אורח הלכו על המדרכות הצפופות, פניהם חסרי הבעה.

צעדנו ברגל עד שהגענו לבית מרקחת. נכנסנו לתוכו, וכעבור כמה דקות אולה התלבטה איזו ערכה לבדיקת הריון היא צריכה לקנות. אני רק רציתי ללכת משם, מבחינתי זו הייתה הבושה הכי גדולה, שבנות בגיל שלנו עומדות ליד המדף הזה בחנות.

רוקסן נראתה יותר מבינה ממני בדברים הללו. היא לא נראתה לחוצה או דאוגה, אלא היא ניסתה להסיר את הדאגה מעיניה של אולגה, לפחות מעט.
לאחר שקנינו שתי ערכות של חברות שונות – רק ליתר בטחון, לדברי רוקסן – התחלנו לצעוד יחדיו בחזרה אל הפנימייה.
באמצע הרחוב הסואן, אולגה נעצרה לפתע, והשתהתה.
"מה קרה?" שאלתי אותה בחוסר הבנה.
התקרבו אל אולגה והבטנו בה.

"מריה, את זוכרת שכשהיינו קטנות אהבנו את העוגיות שהיו ממולאות בשוקולד וקדם וניל וקצת לימון?" שאלה בקול עצוב.
"כן?" לא הבנתי לאן היא מנסה להגיע.

אני זוכרת שאימא ואבא תמיד היו נוסעים למרכז כדי להביא לכולנו עוגיות, וכל בני המשפחה היו אוכלים כמה וכמה בתוספת תה או שוקו, תמיד כמהים לעוד עוגייה. העוגיות הללו היו התענוג הקטן שלנו, תענוג תמים מאין כמותו.
אולגה הצביעה אל עבר חלון ראוזה קטן בצידו השני של הכביש. על הזכוכית נכתב באותיות דפוס גדולות "קונדיטורייט מנהטן", ובאותיות קטנות יותר נכתב: "התענוג הקטן של היום."
בהיתי בה.

לרגע אחד חשבתי שהיא איבדה את דעתה לחלוטין, ואז פניי התרככו וחייכתי אליה במעט יותר הבנה.
"את חושבת שיש להם את אותם עוגיות?" שאלה בקול קטן, קול ששייך יותר לילדה קטנה מאשר לנערה שמתמודדת עם ערכה נגד הריון.
"בואי נראה." אמרתי וחצינו את הכביש אל עבר הקונדיטוריה הקטנה ונכנסנו פנימה.

נכנסו שלושתנו אל תוך החנות הקטנה שהכילה מספר בודד של שולחנות עגולים בפניה אחת, ובפינה האחרת עמד מדף ארוך עם מבחר של עוגות, עוגיות, ומטעמים למיניהם.

לאחר בירור קצר, הזמנו את העוגיות באולגה כל כך רצתה ביחד עם כוס תה כל אחת.

ישבנו שם, בשתיקת מה, לוגמות מספלי התה שלנו, נוגסות בעוגיות הממולאות שהגישו על שולחנו.

כן, כבר שכחתי את הטעם של אותה עוגייה. כבר שכחתי את אותו זיכרון שאולגה נשאה בליבה, על המשפחה המאוחדת. תמיד התפלאתי שאולה זוכרת את הימים המאושרים שלנו כמשפחה ומוקירה אותם, בתקווה, שאולי עוד ישובו, בתקווה שנחזור להיות משפחה כמו פעם.

"אולי אחרי היום, הכל ישתנה." אמרה אולגה בקול מטושטש. רוקסן ואני הבטנו בה.

היא נראתה שונה כעת, מחוץ להיות חיוורת.

כשאף אחת מאיתנו לא פצתה את פיה, היא המשיכה:

"אני לא אהיה יותר ילדה. אולי אני אהיה אימא. המחשבה הזאת מפחידה אותי ומרגשת אותי באותו הזמן. זה כמו העוגיות האלו, הן הדקות האחרונות של העונג, לפני שאני אגלה-"

"אולי את לא בהריון." ציינתי בקול חלוש. לא רציתי לעורר את סקרנותם של אורחי החנות. "את לא יודעת."

אולגה הביטה בי במבט של, את לא מבינה דבר בשום דבר מריה, תפסיקי לדבר עליי ככה.

אולי היא כן רצתה את הילד הזה, או הילדה, בגיל 13. עוד מעט 14. אולי היא רצתה את הסבל הזה, של ללדת ולהיות בודדה בעולם, בלי אב, בלי לימודים, בלי עבודה ובית, אך אני לא רציתי את זה בשבילה. אחרי שאכלנו ושתינו את התה עד הסוף, שילמנו למלצר ועזבנו את המקום.

"מה התוצאה, אולה?" קולי נשמע מהדהד בין קירות השירותים בקומה שלנו בפנימייה. היה כבר חושך כאשר הגענו חזרה, וכעת, אולגה ירדה באחד מתאי השירותים וסירבה לפתוח את הדלת.

מצאתי שאיני מסוגלת לחכות הרבה, וההמתנה הזאת, גרמה לי להרגיש עצבנית מאיי פעם.

הרגשתי שהכל ישתנה לא רק בשביל אולגה, אלא גם בשבילי, אם היא... נו... זה. זה נראה כמו חלום דמיוני, כמו אירוע טרגי שקורה בסופו של ספר, אך בשום אופן זה לא נראה כמו חלק משגרת החיים של נערה מתבגרת רגילה.

חיים עם תינוק בגיל הזה לא היו החיים שרציתי בשביל אחותי הקטנה, בשביל מי שהכנתי כל חיי לבית הספר, או לגן, מי ששיחקתי איתה בבובות וסירקתי את שיערה.

זה פשוט לא נראה נכון. שזה יקרה לה. זה לא נראה צודק.

"אולה? חמודה, תפתחי את הדלת." אמרה רוקסן ברכות. הדלת לא זזה.

אולגה המשיכה להיות נעולה בשירותים.

הילכתי בעצבנות בין התאים, מבקשת מאלוהים, בפעם האחרונה, שיעשה משהו בשביל אחותי, שיעשה שזהו רק חלום בלהות מרושע, שיעשה, שהיא לא הרה. "אולה, תגידי מה התוצאה." אמרתי בקול חלול. "זאת התוצאה. אין מה לעשות, היא כבר נקבעה."

רעד קטן חלף בגופי כאשר אולגה הועילה בטובה לפתוח את הדלת.

על פניה הייתה הבעה שלא הצלחתי לקרוא, הרי אף פעם לא ראיתי נשים בבדיקות הריון ואת התגובות שלהן.

"זה כן או לא?" שאלה רוקסן.

הגרון שלי התייבש.

אולגה הביטה בי לרגע, ואז ברוקסן, ואמרה:
"הזעקת שווא."

שמתי לב שנשמע בקולה טון עדין של אכזבה, אך לא היה לי אכפת, היא לא
בהריון זהו!

מיהרתי לחבק אותה ורוקסן צחקה בקול רם, וקולה הדהד בין הקירות.
תחושת הקלה מילאה את גופי עד תום והרגשתי שאבן קטנה הוסרה מליבי. יש עוד
צרה פחות להתמודד איתה. עוד צרה פחות לסחוב הלאה, להמשך הדרך.
יצאנו מחדר השירותים והלכנו במסדרון, צוחקות, מגחכות, מחייכות כאילו היה זה
היום המאושר ביותר בחיינו.

ליווינו את אולגה עד לחדרה, ואז נעצרנו.
"תגידי את האמת, את רצית להיות הרה?" שאלתי, לאחר שהעניין יצא מטווח
הסכנה.

אולגה לא הביטה בי, וחייכה.
"אולי. אבל ככה זה הכי טוב."

רוקסן הנהנה.

אולגה נכנסה לחדרה והותירה אותנו לבדנו.

סוף סוף הצלחתי לנשום לרווחה.

"דאגת?" שאלה רוקסן כשהלכנו בחזרה לחדר.

"זה היה כמו גיהינום." הודיתי בפניה כשנשכבתי על המיטה שלי בחדרי.

הרגשתי שזה סימן טוב, אולי דברים עכשיו יהיו אחרת, אולי הכל יתחיל להשתפר.
הבטתי בשידה שלי, מיטתי, פתק קטן הונח עליה, שלא ראיתיו קודם לכן.

פתחתי אותו והבטתי בכתב הלא מוכר.

"תחכי לי על אותו הספסל שבו היית מלכת השלג."

זה כל מה שהיה כתוב שם.

לחיי הוורידו והרגשתי את הדם שזורם בתוך הורידים שבגופי. ידעתי מיד במי
מדובר. ידעתי מיד שעליי להגיע לשם בהקדם האפשרי.

לבושה במעיל חורף לבן וג'ינס בצבע כחול כהה, צעדתי בהתרגשות אל אותו
הספסל. כל הדרך שירדתי במדרגות, התפללתי שהוא עדיין יהיה שם, התפללתי
שהוא לא חזר לחדרו, שהוא חיכה לי שם.

ליבי פעם מהר יותר ככל שהתקרבתי אל יעד הפגישה.

על מה ג'ק רוצה לדבר? למה ג'ק הזמין אותי לשבת על הספסל בלילה באמצע
השבילים המושלגים?

כשהלכתי לבדי בשבילים המושלגים אל עבר אותו ספסל, ראיתי דמות שחורה
קטנה מביטה בי מרחוק.

דקירה בבטן.

ליבי דהר לקראתו כאשר התיישבתי על הספסל.

ג'ק הביט בי וחייך. נראה שהוא ישב שם הרבה זמן לבדו, כי עקבות השלג היחידות
היו שלו.

לרגע לא יכולתי לומר מילה.

המחשבה שג'ק, הזמין אותי, לשבת איתו, מילאה אותי בעונג שלא יכולתי לתאר לו
גם רציתי.

ולא רציתי. רציתי פשוט להמשיך לשמוח על אותה ההרגשה שמילאה אותי בכל
רגע שחשבתי עליו, בכל רגע שאמרו את שמו, בכל רגע שבו ראיתי אותו...

"אחותך בסדר?" שאל.

אה, ליבי הקטן פלט אנחה. הוא הזמין אותי בכדי לדבר על אחותי.
"כן, בסוף היא לא בהריון." אמרתי בתחושה קלה של אכזבה. "עשינו את הבדיקה מוקדם יותר היום."

אפילו בחשכה יכולתי לראות את עיניו החומות בוחנות כל מילימטר זעיר על פניי. את השפתיים שלי, את אפי הקטן, כל תו ותו, כאילו אני איזשהו סוג של מפה שצריכים לפענח. הרגשתי צמרמורת קלילה.
ג'ק חיך.

היינו רק אני וג'ק, כמו באותו אחר הצהריים בשלג, כשפתייתי השלג נחו בצורה כה מצחיקה על שערו.

הכל היה כה שלוו מסביבנו, כאילו התעטפנו בבועה של רוגע שהקיפה רק את שנינו, בועה שלא נותנת לבעיות ולצרות להיכנס, בועה שבה יכולנו להיות קצת לבד, לפחות לכמה רגעים.

ישבנו בדממה והבטנו בשלג זמן מה.

"למה באת לפנימייה, מריה?" שאל אותי בקול שקט ורך.
משכתי בכתפיי לפני שעניתי.

"המצב בבית היה לא טוב. יש לי חמישה אחים חוץ ממני... ההורים שלי היו חייבים לוותר על שתיים..." אמרתי ושמץ של מרירות נבע מקולי.

"איזה מן הורים מוותרים על הילדים שלהם?" שאל ג'ק את אותה השאלה שצפה במוחי באותו רגע. "אני לא יכול להבין אנשים כאלה."

"כשאיין מה לאכול, כשאיין מה ללבוש חוץ ממה שפעם לבשתי אז..." קולי נשבר, בליבי חולפים זיכרונות לא נעימים שרציתי להדחיק עד שלא אוכל להיזכר בהם. הזיכרונות שבהם אנשים הגיעו לסף דלתנו ותרמו לנו שקיות של קמח, שקיות של סוכר, ספגטי... הזיכרונות שבהם תמיד הוכרחתי ללבוש את בגדיה המכוערים והרחבים של ג'זל...

"אני מניח שיותר טוב לך פה, נכון?" שאל והביט בעיניי.

טוב לי יותר פה, איתך... חשבתי בלי להסיט את מבטי ממנו. רק בפעמים שהיינו לבד, -והיו אלה פעמים בודדות - יכולתי להביט בג'ק בהרגשה חסרת אשמה.

כאשר אנשים אחרים הקיפו אותנו, הרגשתי אשמה על כך שעניי שטות לכיוון העיניים שלו, מחפשות אחרי מבטו, מחפשות לראות את נשמתו...

הרגשתי אשמה על כך. אשמה על זה שלא חיפשתי ככה אף פעם את עיניו של אנתוני, אשמה על כך שבכלל חשבתי על בן אחר, בזמן שיש לי חבר...

אשמה על כך שהיו לי עיניים בוגדניות, מחשבות בוגדניות, נשמה בוגדנית.
"אצלי אף פעם לא היה רעב בבית, אף פעם לא הרגשתי שחסרים לי דברים

מוחשיים." אמר ג'ק. הוא נעצר.

הפעם הוא לא הביט בי.

אם רק היד שלי הייתה נוגעת בכתף שלו, הייתי יכולה להרגיש את מה שהוא מרגיש, מהנגיעה של אצבעותיי על כתפו דרך מעילו...

אצבעותיי נשאר על הברכיים שלי, לא זזת לשום מקום. לא הייתי מסוגלת לגעת בו. גם ככה הרגשתי אשמה מספיק על זה שישבנו לבד, בחושך, בשלג על ספסל.

"מה כן היה חסר לך?" שאלתי בקול הכי עדין שהצלחתי לגייס.

"אימא שלי." הוא סינן, כאילו פחד לבטא את המילים הללו בקול, כאילו היו מילים גסות שרצה למנוע ממני. "היא אף פעם לא הייתה שם בשבילי."

בלעתי את רוקי.

"היא הייתה בעבודה? עסוקה?" ניסיתי להוציא מקולי את תחושת הרעד שעבר בי.
ג'ק לא הביט בי, הוא הביט בשלג כמהופנט.
"לא."

"היא עזבה כשהיית קטן?"
"לא."

שתקתי לרגע.

שתקנו שנינו.

"היא מתה מסרטן, מריה." הוא לחש בלחישה עצורה. "כשהייתי בן שבע."
דמעות נקוו מסביב לעיני.

לא הייתי מוכנה להתפרצות רגשית שכזאת, לא מציד, וכמובן שלא מצד ג'ק.
ממתי הוא מספר לי על חייו האישיים? ממתי יש לו את האומץ והיכולת לבטוח בי
כל כך? למה דווקא בי? למה דווקא עכשיו?
"היום בדיוק לפני תשע שנים היא מתה." לחש. הוא לא בכה. קולו לא רעד.
למעשה היה קולו יבש וקר, יבש וכואב.

כואב יותר מכל הדמעות שיכולות להישפך, כואב יותר מכל הצעקות שליבו יכול
להשמיע, כואב כי הוא שתק, כואב כמו המוות עצמו.

ואני הייתי שם, הרגשתי את הכאב שלו, מנסה להשתתף בצער, כהרגלי לא
יודעת מה לומר, לא יודעת איך לנחם, מרגישה רע על כך, מרגישה חסרת תועלת,
מרגישה שאין ביכולתי לעזור לאדם שאני הכי אוהבת בעולם, לאדם שאני הכי
מעריצה. לאהוב שלי...

בסופו של דבר הנחתי יד רועדת על כתפו.
ג'ק לא זז.

ליטפתי בעדינות באצבעותיי את כתפו.

רציתי כל כך לחבק אותו, כמעט למחוץ אותו בחיבוק שלי, רק שיידע שאני שם
בשבילו, רק כדי שיידע שהוא יכול לסמוך עליי בהכל.

"אני אחזתי ביד שלה... אחרי שהיא מ-מתה... דיברתי אליה." הוא נרעד. "סיפרתי
לה שאני רוצה שהיא תבריא, כי אני מאמין באלוהים... חשבתי שהיא חיה, חשבתי
שהיא שומעת... אני הייתי בן שבע... ואף אחד לא אמר לי, ואף אחד לא סיפר לי
שהיא כבר... שהיא כבר..."

"אני כל כך מצטערת." בכיתי גם אני.

היו אלה רגעים בודדים של כאב שנמשכו נצח שלם... נצח שלם של דמעות וצער,
של אובדן ובוגדנות החיים... האימה של הילד הקטן, הילד שאחז ביד של אימו,
כשהיא כבר לא הייתה שם, והוא עדיין לא ידע... והוא עדיין האמין.

ליבי נדם כמעט. הלוואי והוא נדם באמת. היה זה כואב מדי, אפילו בשבילי. לא
יכולתי לדמיין מה ג'ק בוודאי מרגיש.

איך לא ראיתי את העצב הזה בעיניו קודם לכן? איך לא ראיתי את האנושיות שבו?
את הצער ששוכן בנשמתו? את החלק החסר הזה בחייו...
לפתע ג'ק פנה אליי והביט בי.

"אבל למה את בוכה, טיפשונית? את לא אשמה." אמר, ראיתי שגם הוא בכה. קודם
לכן, החושך שמסביבנו לא אפשר לי לפגוש במבטו.

לא יכולתי לענות וניסיתי למחות את הדמעות שהציפו אותי.

בכינו שנינו, אבל היה חיוך מזדהה קטן על הפנים שלנו, היה זה שילוב של צער
ותקווה מחדשת, הייתה זו התקווה לחיים מצד שנינו.

"לא רציתי להעציב אותך." אמר.

עדיין לא יכולתי לענות. הרגשתי את הדמעות זולגות במורד גרוני, מלוחות ומדגדות בו זמנית... כואבות ואוהבת בו זמנית...

השלג החל להפשיר לקראת סוף פברואר, במקומו שלוליות בוציות כיסו את השבילים ואת המדשאות. הלימודים המשיכו כהרגלם, המורים החלו לדרבן את התלמידים להתאמץ יותר, לקראת המבחנים שיבואו בסוף שנה, רוקסן התעלמה מריק, ריק התעלם מרוקסן, אני ייחלתי לפגישה עם ג'ק, הפגישה לא באה, השקרים המשיכו לטוות את עצמם סביבי, ועד מהרה הרגשתי תחושה של חנק, תחושה שהאוויר אינו מגיע לריאותיי, והשקרים המשיכו לזרום בלי הפסקה.

פרק 14

כאשר הלכתי לבדי באחד המסדרונות הקרירים של הטירה השנייה, שמעתי קול קורא אליי. ליבי נפעם.

הסתובבתי אחורנית, וגיליתי את ריק יושב באחת הכיתות הריקות, לגמרי לבדו. מה הוא עשה שם לבד? למה הוא קרא לי?

נכנסתי אל הכיתה, מתיישבת בזהירות על כיסא מולו. היה נדמה לי שהוא רוצה לדבר איתי על רוקסן. למעשה הייתי בטוחה בכך.

רק מהמבט שעל פניו, ידעתי שעוברים עליו ימים קשים. ידעתי שכואב לו, יכולתי להזדהות במידת מה עם כאבו, גם אני ידעתי מה זה להרגיש כל כך קרוב לאהבה שלך, אך עם זאת, כל כך רחוק, בלי היכולת להיות ביחד....

"אתה בסדר?" לא הייתי צריכה תשובה לשאלה הזאת. ריק לא היה בסדר בכלל. עיגולים שחורים הצטיירו מתחת לעיניו, לפתע הגיחה למוחי המחשבה, שכבר מזמן לא ראיתי את ריק אוכל בקפיטריה. האם הוא גם הפסיק לאכול?

קיוויתי שלא.

ריק חיך אליי חיוך קלוש.

"רוקסן מרגישה טוב?" שאל אותי בדאגה.

"לא ממש." עניתי בכנות. "כואב לה מאוד."

"היא מבינה את החומר בפיזיקה? אני יודע שפיזיקה מאוד קשה לה... תעזרי לה בבקשה, אם את יכולה, היא יותר מדיי גאה מכדי לבקש עזרה, אבל אני יודע שקשה לה..." ביקש ממני.

הבטתי בו בהבנה.

ריק לא ביקש לחזור לרוקסן. ריק לא ביקש שתחזור לדבר איתו, שתחזור להסתכל עליו... הוא רק ביקש לדעת שהיא בסדר, שהיא בריאה, שלמה, שהולך לה בלימודים.

הדאגה שלו חיממה את ליבי.

'איזה בחור טוב את מפסידה, רוקסן...' חשבתי בליבי והשבתי לריק חיוך עצוב. אילו רק יכולתי לומר לו מה שקרה לרוקסן... אילו רק יכולתי להגיד לו שהוא לא אשם בשום דבר, שהיו אלה אירועי החיים שהובילו את רוקסן להיפגע כל כך מהמין הגברי, ולהירתע ממגע עם כל בן שקיים.

זאת לא הייתה אשמתי, כמובן, היא לא הייתה אשמה בשום דבר שקרה לה. היא סגרה את עצמה כלפי העולם, מעולם לא נתנה לאף אחד לאהוב אותה, מעולם לא נתנה לאף אחד לראות את רגשותיה...

"אל תדאג, שתינו לומדות ביחד לפיזיקה..." אמרתי. "חבל כל כך שאתם לא מדברים..."

ריק לא הביט בי, אלא בחלונות שמשמאלו.

"הכל אבד לו... ומי יודע למה?" שאל ספק אותי, ספק את עצמו.

הרגשתי גלי צמרמורת קלילים חולפים במורד גבי.

רציתי כל כך להגיד לו, היא אוהבת אותך, ריק! היא באמת אוהבת אותך! בדיוק כמו שאתה אוהב אותה!

אך לא יכולתי.

האם זה עושה אותי חברה טובה? האם זה עושה אותי חברה רעה?

אני גורמת סבל עצום לריק, כל עוד אני שומרת את הבטחתי לרוקסן. אך אם אספר לריק, רוקסן לא תדבר איתי יותר... אילו רק הייתה דרך שרוקסן וריק יהיו ביחד. אילו רק הייתה דרך שאני וג'ק נהיה ביחד. "מה יש במקום הזה, שלא נותן לאנשים להיות מאושרים אחד עם השני?" אמרתי לפתע. ריק חזר להביט בי בעיניו המיוגעות: "טונות של בעיות שאי אפשר לפתור." "צודק."

"האם זה חסר תועלת לדבר איתך על ריק?" שאלתי את רוקסן בשיעור התעמלות. היינו בחוץ, במגרש הקטן שליד המדשאות, כשריח של חורף חולף ואביב מתקרב מתגנב לנחירינו. היה זה המעבר בין העונות שאותו לא אהבתי. המדרכות הרטובות, הלחות, הפרחים שעוד לא פרחו, הבלבול הזה בין אילו בגדים ללבוש, האם עדיין קר או כבר חמים?... "את יכולה לנסות לדבר. לא מבטיחה שאקשיב לך." אמרה רוקסן בקרירות. ידעתי שהיא משתוקקת לשמוע ולו מילה אחת על ריק, למרות שהיא לא תודה בכך. זרקתי לעברה את הכדור. שיחקנו מסירות, אני והיא. "הוא שאל אם את מסתדרת בפזיקה." אמרתי, מנסה לשמור על אחידות קולי, מושיטה את ידי כדי לקבל את הכדור שרוקסן זורקת לעברי. "ומה עוד?" היא שאלה. החזקתי את הכדור בידי. "הוא שאל אם את מרגישה טוב...?" אמרתי והבטתי בה. יכולתי להישבע שעוד כמה דקות היא תבכה. כל גופה רעד לרוח הקרירה. "הוא... לא שאל למה אני לא מדברת איתו?" "לא." עניתי בפשטות. "הוא לא שאל למה אני לא רוצה שנהיה ידידים שוב?" "לא, רוקסן." אמרתי וזרקתי לעברה את הכדור. "אז הוא בכלל לא רוצה להיות איתי." קבעה בחיפזון כאשר מסרה לי את הכדור. פלטתי נחרה של חוסר אמון. רוקסן עיוורת מאיי פעם. רוקסן מתרצת לעצמה תירוצים כדי למנוע מעצמה להיות מאושרת. רוקסן צריכה להיות מאושרת, בשביל עצמה, בשבילי. "להיות איתך, לדבר איתך, להביט בך, זה הדבר שהוא הכי רוצה בעולם." אמרתי והנחתי את הכדור על הרצפה הקרה. נגמר השיעור.

ביום שלישי, נפוצה השמועה שלריק יש חברה חדשה. הייתה זו איזו ג'ני אחת, מכיתה ט'. היא הייתה בלונדינית עם עיניים ירוקות, נמוכה בגובהה, אך הפרצוף שלה עדיין נראה בעיניי כדומה לציפור. ג'ני הייתה חיקוי עלוב ביותר של רוקסן. ג'ני לא התקרבה לרמת היופי של רוקסן. לרמת החוכמה של רוקסן. אבל ריק התנחם בזה, ריק התנחם בחיקוי. הכרתי את ההרגשה שלו. ידעתי בדיוק מה עובר בראשו. הכאב הוא גדול מדיי מכדי להתמודד לבד. הכאב גדול כל כך שצריך לשקר, להעמיד פנים שנמצאים עם אדם בגלל אהבה, להעמיד פנים שיש רק אמת בקשר,

להעמיד פנים שהלב לא נמצא במקום אחר, חושב על בן אדם אחר, נושם בזכותו של בן אדם אחר. וריק נשבר.

רוקסן נשברה אחריו.

"למה יש לו חברה?" היא בכתה.

היה זה אמצע הלילה, גם אני וגם מדיאן היינו ערות. אני ישבתי על מיטתה של רוקסן, ומדיאן החזיקה בידיה קופסא שרוקסן שלפה מתוכה טישו כל כמה דקות. "אני לא מבינה! איזה בן אדם שקרן! אם הוא כל כך רוצה להיות איתי, איך הוא נמצא עם מישהי אחרת? איך, תסבירו לי!"

"הוא באמת אוהב אותך..." ניסיתי להסביר, אך רוקסן מיד קטעה אותי בזעזוע:

"אוהב אותי? בן אדם שאוהב נהיה חבר של מישהי אחרת?"

"הוא אף פעם לא היה חבר שלך... הייתם ידידים"- ניסיתי לומר.

"אז למה הוא רצה לנשק אותי?" היא התפרצה.

אי אפשר היה לדבר איתה.

רוקסן רצתה לדבר, רצתה לשאול את דעתנו, אך ברגע שפתחנו את הפה כדי לענות לה, היא המשיכה בשלה, בוכה, מנגבת את דמעותיה, מקנחת את אפה. רציתי לומר לה, 'את גרמת לזה', אך אי אפשר היה להאשים אותה בשום דבר. זאת לא הייתה זכותי לשפוט אותה. רק אלוהים שופט בני אדם, לא מריה האפורה והבוגדנית.

"הוא רוצה שתקנאי"- התחילה לומר מדיאן.

"הוא רוצה לנקום בי! הוא רוצה שיכאב לי ואני אמות!" היא צעקה.

"שש... עכשיו ג'יל ודיאנה יתעוררו וישמעו אותך!" לחשתי לה.

"למי אכפת? שג'ני הזאת תשמע גם! שכל העולם ישמע!" בחיים לא ראיתי את

רוקסן כל כך נסערת בכעסה, בצערה, בקנאתה.

הקנאה שבתוכה התפרצה החוצה כמו מפלצת שיוצאת מתוך תחפושת של

נסיכה... אך לא הזדעזעתי. לא פחדתי ממנה.

הכרתי היטב את הקנאה, את השנאה, את הכאב. אלה היו הרגשות הקבועים

שהרגשתי בכל יום. זאת הייתה הצעקה השקטה שלי שלא בכיתי עליה, ולא

הבעתי אותה בשום אופן. שתקתי לעצמי. כואבת. בוכה בלב. עיניי יבשות.

רוקסן השתתקה לרגע, וכולנו שתקנו.

לא ידעתי מה אמור לקרות עכשיו. אך משהו היה אמור לקרות. הייתי בטוחה בזה.

כל הזמן הזה, היחסים המתוחים בין רוקסן וריק הגבירו את המתח ביניהם...

נראה שצריך להגיע השלב של ה"פיצוץ".

"אהובה שלי, את אוהבת אותי?" שאל אנתוני באחר הצהריים של היום למחרת.

היינו בחדר שלו, ישבנו על המיטה. הכל היה כל כך שקט מסביבנו, כל נשימה

נשמעה מבעד לדממה הזאת.

"כן." אמרתי באדישות מוחלטת.

אנתוני נראה מאושר. עיניו זהרו.

"אני רוצה שתגידי לי את זה. אני תמיד אומר לך שאני אוהב אותך, אבל את עדיין

לא אמרת לי את זה."

נשימה אחת עמוקה... או שהייתה זו אנחה?

"אני אוהבת אותך," ג'ק.

"אני אוהב אותך, מריה שלי." אנתוני נישק אותי.

וכל אותו זמן חשבתי על שפתיו של ג'ק, ריחו של ג'ק, מגעו של ג'ק.
ג'ק החל להטריף אותי. הוא החל להוציא אותי מדעתי. תשוקתי אליו בערה כמו
לפיד בלתי ניתן לכיבוי. וגם, לא רציתי לכבותו.
בערב, מצאתי פתק קטן מונח על השידה.
היה כתוב שם, "בואי לארווה."
לארווה? מה יש לעשות שם?
למי אכפת? אני אלך לכל מקום שג'ק יגיד.
התלבשתי וצעדתי לשם, מסתכלת לצדדים לפעמים, כדי לראות שאף אחד לא
עוקב אחריי, והולכת בחיור מאושר שלא יכול להסתיר את עצמו, לארווה.

אפילו לפני שהגעתי לארווה, הריח היה לא נעים. אך זה לא הפריע לי במיוחד,
נכנסתי פנימה, וגיליתי שבקומה השנייה, בעליית הגג שכולה הייתה מכוסה בקש
ישב ג'ק.
הוא חיך אליי.

בלי להסס מיהרתי לטפס על הסולם כדי לעלות לעליית הגג, ליבי מעט ומגביר
את פעימותיו באותו הזמן.
ליבי הצורב, ליבי הדוקר, בטני המבעבעת.
או, התשוקה...

התיישבתי על יד ג'ק על שמיכה כחולה, והרגשתי את ליבי נרעד בהתרגשות. כעת
לא הרגשתי את הריח של הארווה, לא את הריח של הסוסים, ולא את הריח של
הקש. הייתי כולי עסוקה בלהריח את ג'ק, בלהביט בג'ק, להתענג על המבט
שבעיניו.

"מפריע לך הריח?" שאל.

"לא, זה בסדר." אמרתי.

הוא נשכב על גבו, ואני נשכבתי לצידו, בלי חרטות, בלי מחשבות, ליבי נתון לכל
מה שיבקש.

הבטנו כמה דקות בתקרה המקומרת, העשויה בעץ, בלי לומר מילה.

"מה את חושבת על גורל, מריה?" שאל אותי.

אהבתי את הדרך שבה ביטא את השם שלי. השם שלי נשמע כה חשוב וכה מיוחד
לאחר שבקע מפיו של ג'ק. הוא שם דגש על השם שלי, הוא שם דגש עליי...

"אני מאמינה בגורל. אני חושבת שמה שצריך לקרות, יקרה." אמרתי. רק חבל

שמה שאני רוצה לא קורה כל כך הרבה פעמים, חשבתי בליבי.

"אני דווקא חושב שאין דבר כזה גורל." אמר בפשטות והביט בי.

הבטתי בו.

"איך לא? אתה לא חושב שיש דברים מסוימים שהיו חייבים לקרות בדרך זו או

אחרת?" שאלתי במידת מה של הפתעה.

"אני חושב שבן אדם עושה החלטות, ואז קורא לזה גורל ושמח שהוא בדרך

הנכונה." הוא צחקק. "אם היה גורל אז הכל היה שונה."

"מה היה שונה?" הסתקרנתי לשמוע מה רצה ג'ק שיקרה. רציתי לדעת מה היו

הציפיות שלו מהחיים.

"אז אימא שלי הייתה חייה... אז לא הייתי עושה החלטות שגויות בחיים שלי." אמר

ברצינות.

"אילו החלטות שגויות עשית? אנחנו בני 16 בסך הכל!" אמרתי.

"ההתנהגות שלי הייתה ילדותית כל כך הרבה פעמים. להיות עם בנות שאני לא אוהב, לנשק בנות שאני לא אוהב, לצחוק על דברים שלא מצחיקים, לעשות דברים רק כי אחרים מצפים ממך לעשות אותם, לא כי אתה רוצה... כל כך הרבה טעויות." אמר.

"ושקרים." הוספתי, בקול חלוש. "אל תחשוב שאתה היחיד שעושה את הטעויות האלה. אומנם לא צחקתי על דברים שלא מצחיקים, ובכלל אני לא מרבה לצחוק, אבל כולם עושים דברים שהם לא רוצים, ואפילו יוצאים עם אנשים שהם לא רוצים."

"את לא רוצה להיות עם אנתוני?" שאל ג'ק.
מה זאת השאלה הזאת? ליבי קיפץ לו בעצבנות בתוך חזי. ממתי עברנו לדבר עליי?
"למה אתה שואל אותי את זה?" שאלתי בזהירות ולא הבטתי בו. "הוא חבר שלי..."
"כי אם היה דבר כזה גורל, אז אני ואת היינו ביחד, ובכל רגע שקיים, אני הייתי זה שמנשק אותך, ואני הייתי זה שזוכה לישון איתך ולחבק אותך, ולפנק אותך..."
צמרמורת החלה לתקוף אותי וסירבה לחלוף.

מה הוא אומר? על מה הוא מדבר?

האם זה עוד חלום?

מה אני שומעת?

מה אני עושה?

האם קפאתי במקום?

כן. כנראה שקפאתי.

המחשבות שלי עצרו מלכת.

הלב שלי כמעט עצר מלכת.

"ג'ק..." הייתי מופתעת, ושמחה, וכועסת, ועצובה, ומבולבלת, והכל באותו זמן.
לא הבטתי בו. לעיניי לא היה את הכוח להביט בו. או שלא הבטתי בו, כי אם הייתי מסתכלת עליו, הוא היה מבין שענייני, ליבי ונשמתי אומרות בדיוק אותו הדבר. הן אומרות את הכל רק עם המבט.

למה הוא אומר לי דברים כאלה? למה הוא אומר לי את המילים הללו שגורמות ללב שלי לרטוט? למה הוא אומר לי אותם כשיש לי חבר? למה הוא מזמין אותי לדבר איתו לבדו?

אצבעו נגעה בעדינות על הלחי שלי. הייתה לו אצבע חמימה. הרגשתי את כל הגוף שלי מתרכז בנקודה שבה ג'ק נגע בלחי שלי, כל שאר הגוף שלי הרגיש קר וזנוח, גוף שזקוק לאהבה, לב שזקוק לאהבה, לב שזקוק כל כך לג'ק..."
"אני-"

"ש..." הוא שם את האצבע שלו על השפתיים שלי בעדינות.
רציתי את השפתיים שלו. רציתי את האצבעות שלו על הפנים שלי, רציתי את הלב שלו צמוד ללב שלי...

רציתי למות.

כי כבר הייתי מאושרת.

הספיק לי.

האצבע שלו שרטטה מפה בלתי נראית על פניי, ועל מצחי, ועל עיניי העצומות לרגע, ואפילו על צווארי...

ואני לא התנגדתי, למרות שהסיטואציה הזאת נגדה את כל חוקי הטבע וההיגיון יחדיו, לא חשבתי יותר מדי, פשוט נסחפתי, כמו שאהבתי לעשות.
"אולי זה באמת לא גורל." אמר, ולפתע לא הרגשתי יותר את אצבעו.

ניסיתי להרגיע את נשמתי בשקט, כדי שג'ק לא יבין כמה אני מתרגשת...
למה זה עבר כל כך מהר?
למה הוא הפסיק?
שכבנו על השמיכה, באסם, מעל הקש, עוד כמה דקות, ועדיין לא יכולתי להריח את ריח הסוסים, ואת ריח הארווה.
הרגשות שלי נסתמו. הלב שלי נאטם כמעט, לכל דבר חוץ מג'ק.
"אפשר לחבק אותך, מריה?" שאל.
הנהנתי.
הוא חיבק אותי עם הזרועות החמימות שלו, והרגשתי את החזה שלו נעים ורך...
הלוואי והייתי יכולה להקשיב לפעימות ליבו. האם גם ליבו דופק מהר יותר עכשיו כמו הלב שלי? האם הוא מתרגש כמוני?
האצבעות שלו ליטפו את גבי בעדינות אלוהית, ברכות אלוהית, במגע ידיו של ג'ק. עצמתי את עיניי, וככה שכבנו באסם, מחובקים.
לא רציתי ללכת משם. לא רציתי לעזוב את החיבוק. רציתי להקפיא את התמונה הזאת לנצח.
התמונה שבה הייתי מאושרת, תמונה חד פעמית בחיים שלי, אבל כל כך מוערכת, אלוהים... כמה שהיא מוערכת...

חזרתי לחדר לקראת כיבוי אורות. השעה הייתה עשר בערב, ידעתי שכעת כל התלמידים – לפחות הממושמעים – מתכוננים לישון.
נכנסתי לחדרי, מאושרת, מרחפת באוויר, ליבי מלא באדרנלין, ליבי מלא בג'ק, נשמתי פורחת, למרות השקרים, למרות הכל, האושר היה זה שהציף אותי, לא ייסורי המצפון.
ושם הוא ישב.
אנתוני.

רוקסן ומדיאן שתיהן היו מתחת לשמיכותיהן במיטות שלהן, מכוסות כמעט עד לצוואר, מסתכלות בסיטואציה שנוצרה כאשר כף רגלי דרכה בתוך החדר.
"אנתוני!" אמרתי בלחישה שנוטשת את ההתרגשות שלה, כמו מצנח שאבדה לו הרוח לפתע.
מה הוא עשה שם? למה הוא ישב בחדר שלי?
התקרבותי בזהירות אל המיטה שלי, נזהרת שלא להביט לא ברוקסן ולא במדיאן שעיניהן הסקרניות נברו בגבי כעת.
"מריה..." הוא אמר, לא בטון שמח במיוחד.
התיישבתי על המיטה לידו.
הוא לא נישק אותי.
אפילו לא בלחי.
"איפה היית?" שאל בטון קריר. לא הכרתי בו את הטון הזה. הטון הזה הפחיד אותי. אנתוני תמיד היה שמח, רגוע, שלוו, וכעת הוא נראה על סף התפרצות של זעם.
"ב... טיילתי קצת..." אמרתי מנסה לגרום לקול שלי להפסיק לרעוד, ללא הצלחה. עיניו רשפו מכעס.
הסטתי את מבטי ממנו.
"ומה זה הריח הזה?" הוא שאל לפתע.
'אוי לא... הלך עליי...' חשבתי בחוסר אונים.
"היית באסם?" שאל.

הוא היה מצליח טוב בתפקיד של חקירות במשטרה.
לא היה טעם לשקר לו. אחרת איך הייתי מסבירה את הריח שנדף ממני, למרות
שלא יכולתי להריח אותו כמעט מרוב עיוורון חושים?
"כן." אמרתי בטון מתנצל.
ביקשתי מאלוהים שרוקסן ומדיאן ייעלמו משם, כדי שיספיקו להסתכל עליי בדרך
הזאת...
אבל זה הגיע לי.
ידעתי את זה. בוגדת בחבר שלי, מחבקת מישהו אחר, הגיע לי שאנתוני יכעס,
הגיע לי שהוא אפילו ירביץ לי.
לא פחדתי ממכות. ידעתי שאם הן מגיעות לי, אני אסבול אותן, אני אשתוק, אני
לא אבכה.
אך אנתוני לא רצה להרביץ לי. הוא פשוט כעס. והכעס שלו גרם לברכיים שלי
לרעוד.
"מה עשית שם, מריה? את יודעת שחיפשתי אותך בכל בית הספר, כל הערב! כל-
הערב!" הוא אמר.
אוי לא...
האם קבעתי להיפגש עם אנתוני בערב הזה?
האם קבעתי איתו?
אני לא זוכרת...
לא זכרתי גם אז...
הפתק ההוא מחק לי את כל הזיכרון...
הפתק ההוא מחק לי את המוח, כנראה.
"רציתי לראות את... הסוסים." אמרתי.
אנתוני פלט נחרה.
"אבל את לא אוהבת את הסוסים... אז מה עשית שם?"
לא ענית.
אנתוני שתק.
האם ככה מתנהג אדם שאוהב אותך?
כנראה שכן. הייתה לו את כל הזכות לכעוס.
מה יקרה אם הוא יגלה את השקר האמיתי שקיים בקשר שלנו? כמה גדול יהיה
כעסו אז?
לא רציתי לגלות.
"רציתי להיות קצת לבד." אמרתי לבסוף.
אנתוני לא הביט בי עדיין.
עיני פגשו את עיניה של רוקסן.
היא כמעט דיברה אליי במבטה:
'תסיימי את הקשר הזה, מריה... יש לך את ההזדמנות, עכשיו. תספרי לו את
האמת, תאזרי אומץ... תגידי לו את מי את אוהבת באמת...'
אין לי את האומץ.
אני פחדנית, ובורה, ופחדת כל כך מהתגובה של אנתוני, וכל כך לא רוצה לפגוע
בו, כי הוא בן אדם כל כך טוב, ולא מגיע לו שיעשו לו את מה שעשיתי לו... אז
לפחות מגיע לו שנהיה ביחד, שאני לא אפגע בו, הרי הוא אוהב אותי...
אני לא רוצה לשבור לו את הלב.

'את לא רוצה לשבור את השקרים שיצרת.' אמר לי קול קטן במוחי. 'אחר כך יהיה מאוחר מדי, ראי הוזהרת...' הקול המשיך להטיף לי. ייחלתי לכך שכל הקולות הקיימים במוחי, כולל המצפון, היו נעלמים, לפחות לערב הזה.

אנתוני הביט בי, וניסה לחייך. מבטו התרכך מעט. "אה... סליחה... שכעסתי עליך כל כך... פשוט... כבר השתגעתי מדאגה... יש לך את היכולת הזאת להיעלם לי, שאיני יכול למצוא אותך, ואני משתגע! אני יודע שלא קבענו להיפגש היום... אבל מכיוון שהיום אנחנו חודשיים חברים, אז רציתי שנהיה ביחד קצת-"

והוא המשיך לדבר. והפסקתי להקשיב. איך יכולתי לשכוח שאנחנו חודשיים ביחד היום? האחד במרץ. איך שכחתי זאת? היום הראשון של השנה.

היום שאחרי הנשיקה הראשונה שלי בחיים. לא עם אנתוני,

אלא עם ג'ק.

"אני זאת שצריכה לבקש סליחה." מלמלתי. ועוד איך, על כל כך הרבה דברים אני צריכה לבקש ממך סליחה...

"לא, לא!" הוא מיהר לחבק אותי. "אני מקווה שלא נבהלת ממני ומכעס שלי! הכל נובע מהדאגה שלי אלייך! אני לא מסוגל לאבד אותך! המחשבה שאת נעלמת מדי פעם, זה כאילו אני מאבד אותך כל פעם מחדש! זאת הרגשה איומה!" צמרמורת חלפה בגופי.

למה נכנסתי? מה עשיתי? אלוהים...

"את סולחת לי, מריה שלי, על זה שכעסתי כל כך?" הוא שאל, קולו רך ונעים כרגיל.

"כן." לא הבטתי בו.

לא יכולתי להאמין עד כמה אני בן אדם רע. בן אדם מרושע. בן אדם חסר לב. אגואיסטית, שקרנית, בוגדנית, וטיפשה. יותר מכל טיפשה.

"אני אתן לך לישון, אהובה שלי, נתראה בבוקר, טוב?" הוא רכן מעליי ונתן לי נשיקה על שפתיי.

"לילה טוב." אמרתי וניסיתי לחייך.

לא הצלחתי.

אנתוני יצא מהחדר, ואני הלכתי להחליף את הבגדים לכותונת לילה שרוקסן קנתה לי, בצבע לבן עם תחרה שחורה בשרווליה, ואז חזרתי לחדר, כיביתי את המנורה הקטנה שמעל השידה שלי, ונשכבתי על המיטה.

כאשר ראשי מופנה כלפי הכרית, בעודי שוכבת על הבטן, רציתי לצעוק. לצעוק עד צאת הנשמה.

אבל במקום זאת – כמה אופייני לי – פרצתי בבכי אילם.

מדיאן נרדמה. רוקסן עדיין לא ישנה. היא חיכתה שאני אבוא לרגלי מיטתה, כדי לדבר איתה על מה שקרה, כדי להתייעץ איתה. אך לא קמתי אליה.

המשכתי לבכות, וכאשר התעוררתי בבוקר למחרת, לחיי היו דביקות ומלוחות.

השיעור הראשון באותו יום, השני במרץ, היה השיעור בספרות. ישבתי בכיתה, מביטה בגבו של ג'ק בחולמנות, נזכרת בכל אירועי אתמול בערב, כולל השיבה לחדר, ופגישה עם אנתוני.

לפני שהגעתי לפנימייה הזאת לא ידעתי איך לשקר. לפני שהגעתי לפנימייה הזאת, לא ידעתי איך לבגוד. לא ידעתי איך לשנוא, איך לאהוב... לא הכרתי את ג'ק.

ולפניו... הכל היה אחרת. וכאשר הכרתיו, הכל השתנה במאה שמונים מעלות... לפתע ראיתי את אנתוני נכנס לכיתה, ובידיו זר ענק של בלונים בכל הצבעים, בצורות של לבבות, בלונים קטנים בתוך בלונים גדולים, על חלק מהם כתוב "אני אוהב אותך", על חלק מהם יש פרצוף מחייך.

"זה על אתמול, על החודשיים שלנו ביחד..." לחש לי. הוא רכן מעליי, ונישק אותי, באמצע הכיתה. הרגשתי כאילו אכלתי כפיות שלמות של מלח. ידעתי שג'ק צופה בנו. ידעתי שלג'ק כואב. לפחות ככה הוא אמר להרגיש, אחרי אתמול...

קיוויתי שהנשיקה תסתיים, אך היא המשיכה, והמשיכה, וכאשר היא הסתיימה, המורה כבר הייתה בכיתה:

"מריה, אפשר לסיים את הטקס הזה אחרי השיעור שלי?" ידעתי שהיא לא הייתה מרוצה ממני.

אנתוני השאיר לי את הבלונים, וקשרתי אותם באי נוחות מסביב למשענת של הכיסא, וניסיתי לא לבלוט בכיתה. הרגשתי את הבושה מדגדגת בבטני, לחיי האדימו, וככה הם היו כל השיעור. ג'ק אפילו לא הביט בי. אפילו לא בחלקיק מבט. גבו נותר אדיש, כועס אולי, אכזרי ואיתן. זה הגיע לי.

אך כל כך לא רציתי בהתעלמות מצידו. הייתי זקוקה לכל שנייה שחווינו יחדיו ביחד, לבדנו... בכל שנייה כזאת נשמתי אוויר צח לריאותיי, נשמתי אוויר אמיתי, הייתי אני האמיתית, הכנה, המאושרת... ואותם בלונים בצורת לבבות לא רצו להתפוצץ, בדיוק כמו הקשר שלי עם אנתוני.

בהפסקה הלכתי לשים את הבלונים בחדר, כשג'יל, שבדיוק יצאה מהחדר, צחקקה:

"מריה, מריה... לענות בחור אחד זה לא מספיק לך, אז את מענה שניים?" "לא מבינה על מה את מדברת." אמרתי בטון סתמי, נכנסתי לחדר והשארתי את הבלונים לרחף על התקרה.

בדרך לטירה השנייה, ראיתי את ריק הולך מחובק עם מישהי נמוכה ושיערה בלונדיני.

הם דיברו ביניהם, והנערה צחקקה בטון צווחני שכזה, וריק רק הנהן לעברה. הלכתי לידם, ונתתי לריק מבט רב משמעות.

הוא, התקרב אליי עם חברתו, ואמר:

"מריה, תכירי את חברה שלי, ג'ני." אמר וניסה להישמע מחויך. הנהנתי ולא אמרתי דבר.

"בדיוק סיפרתי לה בדיחה, על נערה אחת שפחדה להתנשק... היא חשבה שזה הדבר הכי מפחיד בעולם-"

"איזו טיפשה." הוסיפה ג'ני כמו הד.

"אז היא התחמקה והתחמקה מהבחור, ולבסוף היא נשארה לבדה, עם עשרות אלפי חתולים..."

"שחורים." אמרה ג'ני וגיחכה.
פניי עטו הבעה מרוגזת.
"אתה אידיוט, אתה!" אמרתי בזעם. "אין לך אפילו טיפה של שכל כדי להבין מה
קרה שם!"
ואז הלכתי מהם במהירות, משאירה את הזוג ה"מאוהב" לבדו, מקללת את שניהם
בליבי.
ריק הגזים.
הוא הלך על חבל דק. רציתי לתת לו סתירה רק על המילים שהוא אמר.
הוא באמת לא הבין שום דבר? האם הוא רק עשה את עצמו מטומטם או שהוא היה
כזה?
מסכנה רוקסן... מסכנה רוקסן...
לא העזתי לספר לה את מה שריק אמר לי. קיוויתי שלא יהיה לו את האומץ לגשת
אליה, ולהגיד לה בדיוק את אותו הדבר בעצמו.
אם זה יקרה, אני בהחלט ארביץ לו, החלטתי. הוא עוד יצטער על היום שבו הוא
נולד...

פרק 15

חודש חלף. האוויר מסביבנו החל להתחמם. נפתחה הבריכה. התחלתי ללבוש חולצות קצרות. היינו ביחד עם אנתוני שלושה חודשים. ריק היה עם ג'ני כבר חודש שלם. ורק רוקסן הייתה לבדה, ורק ג'ק היה לבדו, מתעלם ממני, כרגיל. מאז אותה התקרית עם הבלונים הוא לא דיבר איתי. הוא לא הביט לעברי, הוא לא חיך אליי, ולא זכיתי אפילו לחלקיק מבט...

אותו חיבוק חמים, אותה אווירה ששררה בארווה, אותה אצבע ששרטטה את דרכה על פניי ועל שפתיי...

הכל נשכח.

הכל כאילו לא היה.

ג'ק התנהג כאילו לא הייתי בכיתה הזאת. כאילו הוא מעולם לא הכיר מישהי בשם

מריה, או אפילו יותר גרוע מזה, כאילו מתתי.

ובאמת הרגשתי שאני גוססת.

הלב שלי גסס, הנשמה שלי דאבה, לחלקיק שנייה עם ג'ק, לרסיס של מבט...

לא יכולתי לסבול את ההתעלמות מצידו, את האדישות שבהתנהגותו, את החוסר

אונים שלו...

בלילות חדלתי לחלום סיוטים. חלמתי רק על ג'ק.

בחלומות שלי הוא היה צועד איתי יד ביד, בשדה הירוק עם הפרחים הכתומים שנעו

לאיטם עם משב הרוח האביבית... היינו הולכים על שפת האוקיינוס, מדברים,

משפריצים זה על זו מים, משחקים ב"תופסת"... אני וג'ק שוכבים זה לצד זה על

שמיכה במדשאות... מביטים בכוכבים, מתנשקים עד אובדן נשימה.

אלו היו החלומות הגרועים ביותר. החלומות שמהם התעוררתי כמעט מייללת מרוב

אובדן, מרוב צער, מרוב התשוקה שלא גוועה.

למה לא יכולתי לשכוח את ג'ק? להניח לו לנפשו? שיניח לי לנפשי?

למה הייתי חייבת לייסר אותו? לייסר את עצמי? בשקרים, בכזב, בבגידות...

אך ככל שניסיתי לא לחשוב עליו, חשבתי עליו יותר ויותר...

מה הוא עושה, על מה הוא חושב, מה הוא חולם בלילות, עם מי הוא מדבר, מה

הוא אוכל, כמה הוא קיבל במבחן, האם הוא מטייל במדשאות, ליד הארווה, בטירה

השנייה...

החיים שלי חדלו להיות החיים של מריה. אלה היו חיים רדופי ג'ק.

אנתוני גם הוא החל לשים לב לאובססיה שאחזה בי. הוא אומנם לא הבין על מה

מדובר, אך הוא שאל אותי שאלות:

"את בסדר מריה? את נראית עצובה? הכל בסדר איתנו... למה את עצובה כל כך?"

"את מרגישה טוב, מריה? יש לך חום? אולי את חולה?"

"יש לך מצב רוח רע, מריה? היה יום קשה? מבחן קשה?"

ואחרי שאלות כאלה, הייתי הולכת לשירותים, רוכנת מעל האסלה ומקיאה.

מקיאה עד שלא נותר לי מה להקיא.

מקיאה בתקווה שאני אקיא את נשמתי ואמות, בתוך תא השירותים, ולא אצטרך

לסבול זאת עוד.

התחלתי לאכול פחות.

לא מצאתי שום עניין באוכל. הוא לא היה טעים, הוא לא היה אכיל... הרגשתי

כאילו אני לועסת צמיגים בפה, כאשר אכלתי אותו. ומיד הייתי הולכת להקיא.

ידעתי שג'ק יעזוב בסוף השנה.

ומה אז? ומה יהיה איתי אז?
האם הסיוט הזה יפסיק? האם חלום הבלהות יגיע לקיצו?
האם אוכל לשכוח את דמותו... את דיבורו... את מבטו...?
רוקסן לא נראתה יותר טוב ממני.
היא אומנם לא הפסיקה לאכול, אבל היא נראתה חיוורת כמו סדין, וסירבה לדבר
על בנים, סירבה לדבר כמעט על הכל. לא עניין אותה שום דבר.
וגם אותי, האמת.
שכבתי על המיטה, בערב אחד, ואנתוני ישב לצידי.
"אהובה שלי, רוצה לשחק בקלפים?" הוא שאל.
"לא רוצה." אמרתי. לא היה לי שום חשק לשחק, לשמוח, לחייך...
"רוצה לטייל במדשאות בחוץ?"
"לא ממש..." אמרתי.
"ומה לגביי שחייה בבריכה?"
"לא מתחשק לי..."
אנתוני הביט בי.
"ומה בדבר נשיקה ממני?" שאל.
"טוב." ניסיתי לשדל את עצמי.
שפתיו נגעו בשפתיי ונישקו אותי בעדינות שלא התסיסה את רסיסי נשימתי. למה
לא יכולתי להימשך לאנתוני? למה הוא לא עורר בי את אותו האדרנלין שעורר בי
ג'ק? למה הוא היה כה פסיבי ביחסים שלנו, הנשיקות שלו היו משעממות, ארוכות,
ואפילו דיי דביקות...
את רעה. מריה. אמרתי לעצמי.
כן אני רעה.
אני יודעת.

ביום חמישי אחרי זה, היה לשכבת כיתות י' "יום בריכה".
כל כיתות י' מצאו את עצמם בתוך הבריכה הפתוחה, מחוץ לטירות, משפריצים זה
על זה מים, קופצים מהמקפצות, נהנים...
אני ורוקסן לבשנו בגדי ים, וסקרנו את עצמנו מול המראה.
רוקסן הייתה יפיפיה בכל דבר שהיא לבשה, הגוף שלה היה גוף של דוגמנית, לא
כמו הגוף שלי...
"מריה, העצמות של הגב בולטות לך דרך הבטן... רזית!" אמרה לי רוקסן.
"כן..." אמרתי מביטה בבואה שלי, ונגעלת מהגוף שלי, מהפנים שלי, מהשיער
השחור...
"אני מקווה שאת לא הפסקת לאכול." אמרה לי, כשלבשנו חלוקים וביחד עם תיק
של מגבות התקדמנו אל עבר הבריכה.
"לא... אני אוכלת." אמרתי לה. לפעמים אני אוכלת ולא מקיאה. ולפעמים כן.
עיניי סקרו את האנשים המרובים בבגדי הים... רציתי לראות רק פרצוף אחד.
ידעתי שאנתוני לא יהיה בבריכה, יש לו שיעורים, יש לו עוד מעט מבחני בגרות...
זו הייתה ההזדמנות שלי להביט בג'ק בשקט, בלי שיפריעו לי, בלי שאני ארגיש
אשמה במשהו, כאילו פשעתי.
והנה הוא היה...
הוא שחה בתוך המים, עם הזרועות השריריות והמושלמות שלו... בחיים לא ראיתי
אותו בלי חולצה.

הוא נראה כל כך...
לפתע הוא הבחין בי, ונופף אליי בידו, כדי שאני אתקרב.
בלי לחשוב פעמיים, קפצתי אל תוך הבריכה, מפלסת את דרכי לג'ק, כאילו אני
הנערה שלו, החברה שלו, האהובה שלו...
מתעלמת מהעובדה שהוא לא הביט בי ולו לרגע אחד כל החודש הזה. מתעלמת
מהעובדה שלא אמר לי ולו מילה אחת כל החודש הזה, מתעלמת מהכל, רק כדי
להרגיש את העונג הצרוף על כך שביקש ממני להתקרב אליו.
נעמדנו באמצע הבריכה. המים הגיעו לי עד לצוואר, לג'ק הם הגיעו עד לחזה...
הוא היה כל כך...
אפילו אין לי מילה על כך.
וכמובן, בתור שוויצר גדול ומנופח כמוהו, הוא ידע את ההשפעה האדירה שיש
לגופו השרירי על בנות, ההשפעה הגדולה שיש לו עליי.
אך כאשר התקרבתי אליו, המים הקרירים מלטפים את כל גופי, הוא רק חיך, חיך
תמים שכזה, לא חיך של שוויצר, אלא חיך של בן אדם שמכיר אותך הרבה זמן,
ושמח לראותך.
ובכן, זה באמת נראה שלא התראינו הרבה זמן – למרות שהיינו באותה כיתה,
באותו חדר אוכל, באותן מדשאות...
הרגשתי כאילו חיינו בנפרד יותר מדי זמן.
"מה נשמע, מריה?" הוא שאל, עדיין מחיך.
"הכל טוב, ומה איתך?" שאלתי.
נראה לי שזאת הייתה הפעם הראשונה שנשמתי דרך ראותי בחודש הזה, אוויר צח.
"אני... מצטער על כך שיש פה יותר מדיי אנשים בתוך הבריכה, אחרת הייתי
מתחרה איתך בשחייה." אמר.
"איתי?" הופתעתי והובכתי בבת אחת. "אני לא שחינית כמוך...".
"אל תשקרי לי, מריושקה..." הוא אמר.
האדמתי כולי.
אף אחד, בכל חיי לא קרא לי אף פעם "מריושקה". המשפחה שלי לא הכירה את
המושג "שמות חיבה".
"את מופתעת שקראתי לך ככה?" הוא שאל, מצחקק.
מובכת. אם לשפוט על פי צבע הפנים החיוורות שלי שנהפך לורוד לוהט, אז מובכת
בהחלט.
"קדימה, קדימה, תתעלל בשם שלי," שיתפתי איתו פעולה. "אותך אי אפשר לכנות
בשמות חיבה, את פשוט ג'ק."
"צודקת. שם בעל שתי אותיות. כזה פשוט אני." הוא צחק.
אני חייכתי, חושבת, למה לעזאזל המים לא מקררים את פניי הרותחות?!
"איך אתה מסתדר בלימודים?" שאלתי כאשר פילסנו את דרכנו בין התלמידים
בבגדי הים למעקה.
"בפיזיקה מעולה, במתמטיקה מעולה, בספרות גרוע, בהיסטוריה אני פשוט
אסון..." אמר.
"ואו, אני בדיוק ההפך..." חייכתי. למרות שזה לא היה נעים במיוחד לקבל את הציון
המינימאלי "23" בפיזיקה. זה אפילו לא היה מצחיק.
"כמה קיבלת בפיזיקה?" הוא שאל.
"לא... אל תשאל אותי את זה. אתה תחשוב שאני כזאת טיפשה." אמרתי בלי
להתכוון.

יופי, מריה, עכשיו הוא יידע שחשוב לך מה הוא יחשוב עלייך... אוף.
"אני לא אחשוב ככה, מבטיח." הוא אמר ברצינות. "כמה קיבלת?"
"אתה לא תצחק עליי?" שלאתי בהתגוננות.
"לא." אמר.

"אפילו לא תחייך?" שאלתי.

"אבל אני תמיד מחייך..."

"ג'ק!"

"טוב, טוב, תגידי..."

"23."

שתיקה.

הוא חייך.

"אמרתי לך לא לחייך!" אמרתי, מנסה להימנע מחיוך בעצמי.

הידיעה שגרמתי לג'ק לחייך, אחרי כל כך הרבה זמן שלא ראיתי את עיניו, את שפתיו, את עיניו... עשתה אותי מאושרת, באמצע הברכה, כשילדים קופצים מהמקפצה אל תוך המים ומשפריצים מים לכל עבר, הייתי מאושרת.
"כמה אתה קיבלת בהיסטוריה?"

"עכשיו את תחשבי שאני טיפש..." הוא התחמק.

"אל תתחמק ממני! אני אמרתי לך את הציון שלי..." אמרתי בחיוך.

הרגשתי כל כך הרבה הקלה כאשר דיברנו.

הרגשתי כאילו ג'ק מנשים את ריאותיי עם כל מילה שבקעה מפיו, הוא מרפא באיטיות את הפצע ההוא, שנקרא הלב שלי... כולו חבוט, שבור לרסיסים, פגוע...

לב שפגוע משקרים, בגידות, ואדישות...

אלוהים, כמה אדישות ג'ק יכול להפגין.

100 אחוזים של אדישות מצידו.

200 אחוזים של כאב בשבילי. ועוד איזה כאב. נשבר לי הלב בכל פעם מחדש.

אך כעת לא חשבתי על העצב שלי, על הכאב שלי...

הייתי עסוקה בלדבר עם האהוב שלי, האהוב שבחיים לא יהיה איתי, בחיים לא אוכל להגיד "ג'ק שלי...", זה היה הכינוי המועדף עליי, שאותו בחיים לא אוכל להגיד בקול רם.

"קיבלתי 44. אני פשוט לא מסוגל לשבת ולהתרכז בכל החומר הזה. כל כך הרבה מלחמות, תאריכים... למה אנחנו צריכים אותם? אני מרגיש שזה בזבוז זמן מוחלט." אמר.

"אבל אני אוהבת היסטוריה..." אמרתי, כמעט בהתנצלות. "זה לא כזה משעמם,

אם אתה מתייחס לזה כסיפור..."

"סיפור כדי להירדם," הוא צחקק.

"ואני לא מבינה למה אנחנו צריכים ללמוד פיזיקה, או מתמטיקה..." אמרתי.

"כדי לדעת איך היקום עובד." הוא אמר בחוכמה. "זה הדבר הכי מעניין בעולם..."

"אני ואתה שני הפכים, ג'ק." אמרתי.

ג'ק חייך.

חייכתי גם אני.

את החיוך האמיתי שלי, החיוך הרחב והיפה שלי, החיוך שתמיד רציתי לחשוף ולא חשפתי כמעט אף פעם.

"תחייכי יותר, מריה... החיוך שלך פשוט מקסים." הוא החמיא לי.

התחלתי להסמיק שוב, ולא רציתי שזה יקרה.

"בוא נשחה לצד השני של הבריכה, נראה שיש פחות אנשים בבריכה עכשיו."
"אוקי," הוא הסכים.

לא הספקתי למצמץ פעמיים, וכבר הוא היה בדרכו למעקה בקצה השני של הבריכה.

ידיו ורגליו נעים במיומנות במים, תוך דקות ספורות הוא היה בצד השני. כאשר אני הגעתי לצד השני, מתנשפת מעט, מנסה לשחות מהר יותר, רק כדי לא להביך את הגאווה העצמית שלי, שלא יראה שבנות חלשות יותר מבנים, רוקסן קראה לי מחוץ למים:

"מריה, תצאי מהמים! עוד עשר דקות יש הפסקה! אנתוני יבוא לראות אותך, שכחת?"

שכחתי.

לעזאזל.

הייתי חייבת להיפרד מג'ק. כל כך לא רציתי. כמעט ולא יכולתי. אבל יצאתי מהמים, מציצה בעיניו החומות והבוהקות לעוד כמה שניות בודדות של אושר, ומסתובבת ממנו, מסתובבת מהחיים האמיתיים שלי, וחוזרת במהירות לחיי השקר, חיי המסכות והצביעות.

"מריה שלי, את נהנית בבריכה?" שאל אנתוני.

הוא נראה עייף. היו לו עיגולים שחורים מתחת לעיניים, הוא נראה כאילו הוא לא ישן כבר כמה שבועות.

"מבחני הבגרות האלה מעיקים עליי... במיוחד המבחן בהיסטוריה." אמר לי.

לא התכוונתי להציע לו את העזרה שלי.

אז תגידו שאני אגואיסטית, אבל לא יכולתי.

דעתי הייתה מוסחת כל הזמן, לא יכולתי להתרכז במשהו כמו היסטוריה ליד אנתוני. כל הזמן חשבתי על ג'ק.

"גם לך יש מבחנים עוד מעט, התחלת להתכונן?"

"לא." לא היה לי את החשק. הייתי עצלנית כל כך. האמת שגם הייתי עייפה רוב הזמן אחרי הלימודים.

"את צריכה עזרה?" הוא שאל.

"לא, זה בסדר אנתוני, יש לך מספיק מבחנים ללמוד אליהם גם בלי לעזור לי..." אמרתי.

האמת שקצת נמאס לי לבלות זמן בחברתו של אנתוני.

לפעמים הוא היה עקשן יותר מדיי, לפעמים הוא היה משעמם, ולא רבנו כמעט על שום דבר... וכשרבנו, זה היה מפחיד.

"מריה, אני רוצה לדבר איתך על משהו..." הוא אמר בטון מתבייש מעט.

"מה קרה?" שאלתי אותו, בלי לייחס חשיבות לטון המתייבש שלו.

התרחקנו קצת מהבריכה, וכבר לא יכולתי לראות את ג'ק בשדה ראייתי. חבל.

"אני... רוצה שנקדם את היחסים שלנו... אנחנו כבר שלושה חודשים ביחד ו... אם את מבינה למה אני מתכוון." הוא אמר. הוא היה אדום מאוד.

אני לא הייתי אדומה כלל, למרות שהבנתי למה הוא מתכוון.

הוא רוצה את זה.

כמו כל הבנים.

ובאמת תהיתי מתי הוא ישאל אותי את זה...

לא התכוונתי להסכים.
"מריה?" הוא שאל בחשש.
"הבנתי מה אתה אומר, אנתוני." אמרתי בריחוק מסוים. הרגשתי שאנחנו מרוחקים
זה מזה, בעשרות אלפי קילומטרים.
"אז... את מסכימה?" הוא שאל.
זה היה כל כך קל בשבילו.
יותר מדי קל בשבילו.
כל כך לא רומנטי.
כל כך כפוי.
כל כך לא ג'ק.
לא ענית.
מה יכולתי לענות על שאלה כזאת?
גם לי היו גבולות מסוימים – על חלקם כמובן עברתי, אבל יש דברים שאני לא
מוכנה לתת... לבן אדם הלא נכון – לא התכוונתי להסכים.
"בבקשה מריה, את מסכימה?" הוא חזר על שאלתו.
הוא לא ישבור אותי.
"אני לא חושבת שזה בסדר, אנתוני." אמרתי בקול שקט.
"מה לא בסדר בזה?" הוא שאל.
ראיתי ניצוצות של כעס מתחילים להתלקח בעיניו. אנתוני שנא כשלא הסכמתי
איתו. אנתוני שנא כשחשבתי שהוא טועה. מבחינתו, הוא תמיד היה צודק, בכל דבר
שהוא אמר, חשב או עשה.
"אנחנו... רק שלושה חודשיים ביחד. זה לא מספיק." דיברתי בקול חלוש ולא
בטוח. הוא היה כל כך מפחיד כאשר הוא כעס.
"שלושה חודשים ביחד זה לא מספיק? כמה את רוצה שאני אחכה לך?!" הוא היה
גס רוח.
גס רוח ומגעיל.
כמעט ירקתי עליו.
וחבל שלא עשיתי זאת.
"אני לא מוכנה." קבעתי, ביתר אומץ, אם כי קולי רעד.
"מתי תהיי מוכנה, בעוד שנה? בגיל 70?" הוא ממש כעס.
נראה לי ששמעו אותו בריכה.
נראה לי שג'ק שמע אותו גם.
קיוויתי בליבי שג'ק שמע אותו צועק עליי בדרך הזאת, קיוויתי בליבי שג'ק ימנע מכל
זה להתרחש.
"אני-"
"את אוהבת אותי, מריה?" זה לא היה אותו טון נחמד שבו אנתוני דיבר אליי תמיד.
היה זה טון אחר, טון שתלטני, טון אלים ואגרסיבי!
"כ-כך..." רעדתי.
נהיה לי עור ברוז מתחת לחלוק, למרות שהשמש קדחה מעל ראשו.
"אני אוהב אותך, את אוהבת אותי, אין למה לחכות!" הוא צעק.
קיוויתי שחצי מהתלמידים בבגדי הים יסתכלו לכיוון אחר.
גופי הדקיק רעד.
בעיניי נקוו דמעות.

תפסיקו להסתכל עליי, תספיקו להסתכל בכיוון הזה, תפנו בחזרה לבריכה שלכם... תשחו... תקפצו... אל תסתכלו עליי, בבקשה...
היה זה הצלצול שהציל אותי, כמה דקות לאחר מכן, כאשר אנתוני בעט בדשא בזעם כאשר הלך אל עבר הטירה השנייה.
נותרתי לעמוד לידי על הדשא, חצי שכבה לוטשת בי מבטים רכלנים, מבטים שנואים, מבטים צבועים...
וכל כך רציתי להיעלם משם...
וכל כך רציתי את החיבוק של ג'ק.
והחיבוק של ג'ק לא בא, באו רוקסן ומדיאן.

"הוא מטורף." אמרה רוקסן כאשר הלכנו לחדר, שלושתנו, רוקסן, מדיאן ואני. עדיין רעדתי במקצת, אך נרגעתי כאשר נשמע הצלצול, ואנתוני הלך לכיוון הטירה הקטנה, ונעלם מהשטח.
"הוא סוטה מין." קבעה מדיאן בזעזוע.
לא אמרתי שום דבר.
זאת הייתה אשמתי.

אני גרמתי לכל שרשרת האירועים האיומה הזאת להתרחש...
"זאת אשמתי, בנות." אמרתי בקול דקיק שכמעט ואינו נשמע. "אני גרמתי לכך."
"שטויות. מריה. את לא יודעת על מה את מדברת. כל הבנים הם סוטי מין, כמו שמדיאן אומרת. הדבר היחיד שהם רוצים זה סקס, כמו ריק, למשל." אמרה רוקסן ולא הביטה באף אחת מאיתנו.

לא רציתי לדבר על ריק כדי לא לפתח שיחה שבה רוקסן תתחיל לבכות, או לצעוק, או להתעלם מקיומי רק כי אני נוגדת את הדעה שלה.
רוקסן יכולה להיות מאוד עקשנית לפעמים. היא מאמינה שרק היא צודקת. ומי שלא מסכים איתה, בהכרח טועה.

"תגידי לו לא." אמרה מדיאן. "את לא תעשי את זה רק כי הוא רוצה, נכון?"
"נ-נכון..." אמרתי בקול קטן.

האמת שלא הייתי כל כך בטוחה בכוח שיש לי כלפי אנתוני.
אני מרגישה כה חלשה כאשר הוא מתחיל לכהוס, כאשר הוא מתחיל לצעוק.
"אתן חושבות שג'ק שמע את הצעקות של אנתוני?" שאלתי אותן כשהתקרבו לחדר.

"את ממש מאוהבת בו, הא?" חייכה מדיאן.
"את לא יודעת עד כמה היא מאוהבת בו," אמרה רוקסן. "עד טירוף! תראי כמה היא הרזתה בגללו..."

"זה לא היה בשביל-"
עמדנו היכנס לחדר, ומדיאן פתחה את הדלת.
"להרזות ככה בשביל-"
ושם הוא היה.

חיכה לי.
עמד שם, כה חזק, בעל ביטחון עצמי, מבט של דאגה חולף על פניו.
רוקסן ומדיאן בלמו את צעדיהם כמעט מיד.
"נשאיר אתכם לבד..." חייכה מדיאן בערמומיות וסגרה מאחורי את הדלת.
היינו בחדר, רק אני וג'ק.

הייתי בחלוק שלי. ג'ק היה לבוש בבגד ים שלו, ובחולצה קצרה לבנה שחשפה חלק מזרועותיו...

"הכל בסדר, ג'ק?" הייתי חסרת נשימה.

המחשבה שג'ק בחדר שלי... עוררה בי אדרנלין מסוים, אדרנלין של משהו אסור, משהו כל כך רצוי...

תשוקה.

"תשמעי לי טוב. תני לי להגיד את כל מה שיש לי להגיד ורק אז תגיבי, טוב?" הוא אמר בחיפזון.

"טוב..." אמרתי בלחש. לא היה לי את הקול להתווכח. וגם לא רציתי.

"תשמעי... אני שמעתי את כל מה שהיה שם, הצעקות של המפגר הזה ליד הבריכה. רק שתדעי, שאסור לו לכפות עלייך שום דבר! אני יודע היטב שאת לא רוצה את זה, אז בבקשה ממך, מריה, אל תעשי דברים שאת לא רוצה, לא משנה מי יגיד לך את זה. הדבר הזה, שהוא רוצה, אין... אין לו שום זכות לבקש ממך. את יותר מדיי טובה בשבילו. בחור הגון צריך לחכות לחברה שלו, לא לדרוש... ואני יודע שאת מרבה לציית להוראות של אחרים, אז בבקשה ממך, אל תעשי את זה. את מבינה? את יותר מדיי טובה בשביל כל אחד בפנימייה הזאת... את לא כמו אחותך, שכמעט נכנסה להריון בגיל 13, את הגונה, את חכמה מדיי בשבילו... יש לך לב יותר מדי טוב-"

"ג'ק..." ניסיתי לקטוע אותו.

הדאגה שלו כמעט המיסה את ליבי הקטן.

אהובי, אני רק שלך... רציתי להגיד לו. אני שייכת רק לך, אפילו אם אתה לא יודע, אפילו אם אתה לא רוצה או אוהב אותי... אני רק שלך. לתמיד.

"אני לא מתכוונת לעשות שום דבר עם אנתוני." אמרתי כאשר הוא הפסיק לדבר. הוא הביט בי וחיך.

"ידעתי שלא," אמר באנחת מה, כאילו אותו נאום מודאג כלל לא בוצע.

"ואני לא כל כך חכמה, וטובת לב, והגונה כמו שאמרת... אבל אני לא עושה שום דבר." אמרתי.

הוא חיך בהקלה.

"כל כך נבהלתי כאשר הוא צעק עלייך בדרך הזאת. הוא עושה זאת הרבה?"

"לא." אמרתי. לא רציתי לספר לג'ק על ההתפרצות הרגעית שלו לפני כחודש, אחרי שאני וג'ק בלינו את הערב באסם, מדברים, מתחבקים...

"את משקרת." הוא קבע. "אני יודע שכן. טיפוסים כאלה הם לא בשבילך." צחקתי.

"אז איזה טיפוסים הם בשבילי, תגיד לי, ג'ק, איזה?" אמרתי בעוקצנות.

לא באמת הייתי זקוקה לתשובה לשאלה הזאת.

"לא טיפוסים כמו אנתוני זה בטוח..." אמר בקול שקט ולא הביט בי.

"טיפוסים כמוך?" המשכתי להציק לו, או בשפה האמיתית, לפלרטט איתו. ג'ק חיך.

"מריה מריה... כמה את אוהבת לעשות לי את זה... את והשאלות שלך..." אמר.

"אל תתחמק ממני. אם אתה כל כך מתמצא בטיפוסים שמתאימים לי, אדון פסיכולוג, איזה טיפוס מתאים לי הכי?" כבר צחקתי.

אבל ג'ק לא צחק.

"אני."

חדלתי לצחוק.

השתחררה דממה איומה בחדר. דממה שאף אחד מאיתנו לא העז להפר. הרגשתי כאילו נאמר בחדר הזה סוד אפל כלשהו, סוד נורא... לב שחושף את עצמו... שנינו ידענו שזאת האמת. שנינו ידענו שלא נוכל לממש את האמת הזאת, ניאלץ לחיות בשקר. ניאלץ לחיות בכזב. אחרי הכל, זה לא היה גורל. "אני עוזב בסוף השנה." הוא אמר. ליבי נמחץ.

"אתה לא חייב לעזוב." מצאתי את עצמי אומרת. "אתה יכול להישאר..." בשבילי, רציתי להוסיף כל כך, ולא הוספתי. "אבא שלי כבר תכנן הכל... הוא כבר קנה כרטיסים ללוס אנג'לס. אני לא יכול להרוס לו את התוכניות." אמר ג'ק. נראה היה שהוא מצטער מאוד על כך שהחליט לעזוב כעת. שתקתי.

אבל אני לא רוצה שתיסע הרחק מכאן, ג'ק, הרחק ממני. אני לא אוכל לסבול זאת. אני לא אוכל לנשום. אני לא אוכל לישון בלילות. אני לא אוכל לאכול – אני גם ככה לא אוכלת הרבה. אני לא אוכל לחיות.

"את יודעת, שחלמתי עלייך?" הוא חיך. "באמת?" הופתעתי מהגילוי הזה של ג'ק. הוא חלם עליי. הוא חשב עליי. הוא **חלם** עליי!!! לא יכולתי להגיד לו שחלמתי עליו כל לילה ולילה, כל שנייה ביום שיכולתי, חלמתי עליו בהקיץ... "זה היה מוזר... הלכנו בשדות כאלה של פרחים כתומים."

פני קפאו. "מה קרה?" הוא שאל. אין ברירה. אני חייבת לספר לו. "חלמתי בדיוק את אותו הדבר... לפני כמה זמן." אמרתי, קולי מזועזע. האם ייתכן שהחלומות שלי מדלגים למוחו של ג'ק ומקרינים את עצמם כמו על מסך קולנוע בראשו? האם זה ייתכן שנחלום את אותו חלום? האם כל החלומות שלי מוצאים את עצמם מוקרנים במוחו של ג'ק בזה אחר זה? לילה אחרי לילה? אם כן, אז ג'ק לא סיפר... אז ג'ק לא אמר... ג'ק חיך. "זה רק מצדיק את תיאורית הטיפוסים שלי.. האם איי פעם חלמת על אנתוני?" לא ענית.

אנתוני לא דיבר איתי במשך כמה ימים רצופים. שמחתי על כך מאוד, על ההפסקה הזאת ממנו, היכולת לנשום, היכולת לנוח. הקאתי הרבה פחות כאשר אנתוני לא היה בסביבה. הבעיה היא, שאנתוני כמעט תמיד **היה** בסביבה, נו, חוץ מעכשיו. הנחתי שהוא כועס, על זה שלא הסכמתי לשכב איתו. הנחתי שהוא רותח מזעם.

אז שיכעס.

שיתפוצץ מזעם.

לא אכפת לי.

הג'ינסיים היו גדולים עליי. נראה לי שירדתי במידה. ביקשתי מרוקסן שתביא לי חגורה. לא יכולתי ללכת יותר, בלי שהג'ינס ייפול ממני.

"את מטורפת. תפסיקי להרזות!" אמרה רוקסן בטון של ציווי.

"אם רק יכולתי..." סיננתי מבעד לשפתיי. רוקסן לא שמעה אותי, היא הייתה עסוקה מאוד בכתיבת סיכום בהיסטוריה, לקראת המבחן המסכם.

"רוקסן, את לא רוצה לדעת מה ג'ק אמר לי כשהיינו לבד בחדר לפני כמה ימים?" שאלתי.

היה לי את הדחף הבלתי נשלט הזה, לספר לה מה קרה. אולי זאת תכונה ששייכת לכלל נשים, רכילויות, זה בעצם תחביב, אבל זה היה כייף!

אפשר לנתח כל מצב, מכל זווית אפשרית, מכל חוות דעה, מכל נקודת מבט... אפשר לדבר על אותו אירוע חודש שלם ועדיין ליהנות מהדיבורים עליו... ומה יותר

מהנה מאשר לדבר על בנים?

"מה הוא אמר?" היא הפנתה את ראשה אליי וחדלה לסכם.

"הוא ממש פחד שאני אעשה את זה עם אנתוני. הוא אמר שאני הגונה מדי, וחכמה מדי בשבילו, ושהוא לא הטיפוס בשבילי." אמרתי בנשימה אחת.

"כולם רואים את האמת, חוץ ממך, מריה." היא חייכה. "זה ברור כשמש שהוא אוהב אותך. את צריכה להיות שמחה שאוהבים אותך ככה."

לא יכולתי שלא לפרוס את החיוך הרחב שלי, החיוך המהפנט שלי, כלפי חוץ.

"הוא אמר שהוא הטיפוס שלי... הוא אמר... ש..." לא יכולתי להמשיך.

לא יכולתי לספר לרוקסן שג'ק אמר, שאם אנתוני לא היה איתי, הוא היה זה שמחבק אותי, מנשק אותי, וישן איתי באותה מיטה...

כמה רציתי שזה יקרה... לשכב בזרועותיו החמימות של ג'ק, ללחוש דברים חמודים באוזנו, לצחקק בלחש, לנשק אותו כמו שצריך, את עיניו, את פיו, את צווארו, אפילו את החזה השרירי שלו...

"לפני חצי שנה, הייתי אומרת שג'ק הוא לא הטיפוס שלך... את עדינה, יפה, חכמה, שנונה... הוא סתם סנוב מנופח וגס רוח... והוא הפיל אותך מהסוס!...

אבל... עכשיו אני מבינה שהוא בדיוק הטיפוס שלך.. אתם מתאימים כל כך אחד לשני... הוא בכלל לא סנוב כמו שהוא רוצה שיראו אותו... הוא החצי השני שלך."

הלב שלי דקר בי בחיוב.

רוקסן צדקה.

"כמו שריק, הוא החצי השני שלך." הוספתי באומץ. קיוויתי שרוקסן לא תהרוג אותי.

"לי אין חצי שני, מריה... אני חטאתי." אמרה ברצינות גמורה, וחזרה לסיכומים שלה, בלי שהייתה לי את היכולת למחות על דבריה.

שכבתי על המיטה, עוצמת את עיניי, מדמיינת את פניו של ג'ק מחייכות אליי, את החיוך האמיתי והטהור שלו...

לא רציתי להתעסק בשיעורים. לא יכולתי להתעסק בשיעורים. לא הצלחתי להתרכז בשום דבר אחר חוץ מג'ק.

ג'ק, ג'ק ג'ק...

החצי השני שלי.

ההפך שלי,

החצי המשלים אותי...
כל כך שונה ממני וכל כך מתאים לי...
לפתע הדלת נפתחה וג'יל עמדה בפתח.
גם רוקסן וגם אני בהינו בה.
ג'יל אף פעם לא נכנסה לחדרינו. אף פעם לא היינו חברות. היינו, ההפך הגמור
מחברות.
"יש לך טלפון בהנהלה, מריה. אמרו לי שזה דחוף."

"מריה?" זו הייתה ג'יל. היא נשמעה לחוצה.
ליבי נפעם.
"מה קרה?" שאלתי אותה.
ג'יל אף פעם לא התקשרה אליי במשך שהותי בפנימייה. אם היא התקשרה
עכשיו, כנראה קרה משהו חמור...
חוץ מזה? ממתי ג'יל גרה בבית?
קיוויתי שלא קרה שום דבר לאבא, או לסאם, או לבראון או דוויד... כל כך קיוויתי
שהם בסדר...
"את ואולגה תאספו את הדברים שלכן מדי ובואו לפה מהר." היא קבעה בטון
סמכותי וחפוז.
"מה קרה? תגידי לי." כמעט פקדתי עליה.
"אימא בבית חולים."
טרקתי את השפופרת במהירות ובהלם.
מה?
אימא?
האם זה נכון מה ששמעתי?
האם זה עוד אחד מהחלומות הללו שאוהבים להלחיץ אותי, להפחיד אותי, לענות
אותי?
לא הייתי צריכה לצבוט את עצמי כדי לדעת שכל זה אמיתי.
הלכתי הכי מהר שיכולתי בחזרה לטירה, בחזרה לחדרים, כשהגעתי לחדרה של
אולגה, רגליי כאבו, הייתי עייפה.
דפקתי על דלתה של אולגה במהירות.
כעבור שניות בודדות היא פתחה את הדלת.
"מה קרה לך, השתגעת?" היא כמעט צעקה עליי.
"אין לי זמן לצעקות שלך, אולגה! תארזי את הדברים שלך." אמרתי בעצבנות.
"מה קרה?" אולגה החוירה מעט. "מה קרה, מריה?"
"אימא בבית חולים. אנחנו נוסעות עליה ברכבת של הלילה."
נראה היה שאולגה התחילה לרעוד.
"מה קרה לה? קרה לה משהו רציני? מי אמר לך?" היא רעדה. "את משקרת!"
"ג'יל אמרה. קדימה אולגה, אין לנו זמן." אמרתי, כמעט חסרת נשימה.
הויכוחים האלו התחילו לעייף אותי.
אולגה סגרה את הדלת של חדרה, ואני המשכתי ללכת עד לחדר שלי.
הוצאתי את המזוודה שלי ובלי לחשוב דחפתי לתוכה כמה בגדים שהיו לי בארון
במהירות.
המוח שלי לא היה מסוגל לחשוב, עם זאת, פעלתי מהר כאילו מישהו הצמיד
אקדח לראשי הכריח אותי להזדרז.

"מה קרה, מריה?" נלחצה רוקסן.
"אימא שלי בבית חולים." אמרתי וגרוני יבש. זה היה כמו חלום בלהות מסוג שעוד
לא חוויתי.
המציאות.
לא האמנתי שזה קורה.
מה קרה לה? האם זה חמור?
הייתי בטוחה שבפעם הזאת היא לא באמת מעמידה פנים שמשהו קרה לה...
הפעם זה רציני...
אך עד כמה רציני?
לא היה לי את הזמן לחשוב על כך. ידעתי שהמחשבות והניחושים שלי לא יובילו
אותי לתשובה.
"להגיד לאנתוני שנסעת אליה?" שאלה.
"לא." התנשפתי כאשר סגרתי את הרוכסנים של המזוודה. "אל תגידי לאף אחד.
רק לפולינה. שלא תדאג. אני לא רוצה שידברו עליי."
רוקסן הוציאה מהשידה שלה כמה שטרות של מאה דולרים ותחבה אותם בידי.
"לא." אמרתי ודחפתי את השטרות ממני. "אני לא יכולה לקחת אותם ממך."
"איך תיסעי לשם, עקשנית אחת?" אמרה.
והיא צדקה.
לא היה לי את הכסף לנסיעה של לילה לשתיים ברכבת אקספרס.
לקחתי את הכסף.
"אני אחזיר לך. מבטיחה." אמרתי כאשר יצאתי מהחדר.
כל כך הצטערתי שאין לי טלפון נייד. זה היה חוסך כל כך הרבה דאגה, כל כך
הרבה לחץ...
סאם המסכנה... מה היא חושבת על אימא עכשיו... מה דויד ובראון חושבים?
ואבא המסכן...
ואולה, שכל כל אוהבת את אימא...
ואני...
מה איתי?
כאב לי.
הרגשתי בחילה ורציתי להקיא.
השארתי את המזוודה לרגע, מחוץ לחדר, הלכתי לשירותים והקאתי.

פרק 16

הלילה הזה היה קריר. אולגה ואני ישבנו על אחד הספסלים המתכתיים של תחנת הרכבת של מנהטן. לא היו הרבה נוסעים שחיכו לרכבת בשעות המאוחרות הללו... קניתי לנו כרטיס לרכבת האקספרס של הלילה, ומה שנותר לנו היה לחכות חצי שעה עד שניסע.

אולגה רעדה כל הזמן הזה.

"תפסיקי לרעוד, אולה, הכל יסתדר." אמרתי בטון חלול.

לא ידעתי עד כמה הכל יסתדר, לא ידעתי עד כמה הכל יהיה בסדר... לא יכולתי להיות אחראית על מצבה של אימא... הרגשתי חיוורת ואשמה על כך שמעולם לא התקשרתי לשאול אותה מה שלומה... האם זה משהו שקרה לה בפתאומיות, או שזאת הייתה מחלה ממושכת? האם עושים לה ניתוח? האם נלחמים על חייה? אלוהים.

הלב שלי הרגיש קפוא מאיי פעם. הרגשתי את פעימותיו, כמו נטיפים של קרח פועמים רק בקושי, כל פעימה צורבת, כל פעימה פוצעת.

זאת אימא שלי שם, הרחק מפה, בבית החולים.

אימא שלי יכולה להילחם על חייה ברגע הזה. ואני יושבת פה. על ספסל ממתכת, אומרת לאולגה לא לרעוד. אומרת לה שהכל יסתדר.

איזו מין אנוכית אני?

איך אני יכולה להיות כזאת אדישה לאימא שלי? לבשר מבשרי? אבל אני לא אדישה.

וגם לי קר.

ואני לא רועדת. אני לא רועדת.

"אולינקה, בבקשה... " ריככתי את קולי.

"לא... זה לא פייר! למה זה קרה לה?" היא בכתה. דמעותיה המלוחות נפלו על עורי החשוף, כאשר חיבקתי אותה. הרגשתי את גופה הרזה של אולגה מתכווץ כאשר התייפחה על כתפיי.

שום דבר לא פייר אולגה, הגיע הזמן שתלמדי, רציתי לומר לה.

אך הרגשתי שאיני מסוגלת לנחם אותה, כמו שאיני מסוגלת לנחם את עצמי. והיא המשיכה לבכות, והיא המשיכה לרעוד. ושום דבר לא עזר.

לא רציתי לחשוב על הגרוע מכל.

רציתי להימנע מכך.

כעסתי על עצמי.

הרגשתי בחילה איומה.

הרגשתי שאני בת איומה.

הרכבת הגיעה לתחנה.

לאט לאט, צעדנו בין התאים שברכבת, עד שהגענו לתא שלנו.

הייתי חייבת להתיישב, כי הרגשתי עייפה אחרי שהלכתי כל כך הרבה זמן על הרגליים. הרגשתי שלא אכלתי ימים.

היה זה תא עם שתי מיטות קומתיים פנויות.

אולגה צנחה על המיטה בקומה הראשונה, ואני צנחתי על המיטה לידה, והבטתי בה.

היא כמו ילדה קטנה... בוכה, מתייפחת...

ריחמתי עליה כל כך.

היא כל כך זקוקה לאימא שלה, כל כך זקוקה לתמיכה שלה, מי יתמוך בא אם...?
לא.

תפסיקי לחשוב על זה.

את לא תחשבי על זה.

הדחקה, הדחקה, הדחקה...

הכל יסתדר.

עצמתי את עיניי. פקחתי אותן.

הרכבת החלה לנוע באיטיות על המסילה. הרגשתי את הקצב של התנועה שלה
והוא הבחיל אותי, דנדד אותי, הרגיז אותי... כמו קצב של פעימות ליבה של אימא...
כמו קצב החיים...

אולגה הפסיקה לבכות.

היא שכבה על המיטה בעיניים עצומות בלי לזוז.

פחדתי שהיא תתעלף ואני לא אדע מה לעשות איתה.

אני אפילו לא יודעת איך מנשימים בן אדם...

הבטתי בחלון.

העצים, השדות החשוכים, הירח... כל כך שלוו. כל כך רגוע. כל כך מטריף את
הדעת.

איך הטבע יכול להישאר כל כך רגוע כאשר אימא בבית חולים?

חשבתי על כל האנשים שקראו את הספרים שלה, את הספרים שאימא כתבה

בכזאת מיומנות, בכזה כישרון...

היו לה מיליוני מעריצים מסביב לעולם, תרגמו את הספרים שלה להרבה שפות...
אימא הייתה על גג העולם.

מה יהיה עם אותם המעריצים, אותם מעריצים נאמנים שמחכים לספרה של אימא,
שכבר לא יוצא שנים על גבי שנים?

מה הם יחשבו... אם...

טיפשה.

על מי אני חושבת?

על המעריצים שלה?

מה יהיה עם המשפחה?

מה יהיה עם סאם?

מה יהיה עם אבא?

עם אולגה, ג'יזל, בראון ודויד?

למי אכפת מהמעריצים...

תפסיקי לחשוב על כך, מריה...

תדחיקי.

אל תחשבי על הגרוע מכל.

אל תחשבי על המוות.

השעה הייתה שעת בוקר מוקדמת, כאשר הרכבת פנתה בסיבוב חד, והעירה אותי
משנתי הטרופה.

בלילה חלמתי שסאם צועקת עליי על כך שלא קניתי לה מחדד, ואימא אומרת
שזה בסדר, שזאת סאם שנמצאת בבית חולים, ולא היא... ואם מריה, בבקשה,

יכולה לקנות לסאם מחדד, כי זה הדבר היחיד שסאם החולה רוצה לפני שהיא...
היה זה חלום מבעית.

שמחתי שהתעוררתי ממנו.
לרגע שכחתי איפה התעוררתי.
הייתי מופתעת לגלות שאני לא בחדר של הבנות, שאני לא מביטה בתקרה הלבנה,
אלא במיטה הפנויה שמעל לראשי.
ואז זה פגע בי.
הכל בגלל אימא. אימא בבית חולים.
אולגה עדיין ישנה.
לפחות ככה היא נראתה רגועה יותר. לפחות ככה היא לא רעדה, כשכל גופה אינו
מסוגל להכיל את גודל הטראומה.
פיהקתי, ואז נשמעה דפיקה קטנה על דלת התא.
הייתה זו גברת בעלת שיער חום מתולתל עם עגלת כיבוד.
"רוצה משהו, חמודה?" היא שאלה.
"כן." אמרתי בערפול חושים.
האמת שלא רציתי דבר.
"תה? קפה? עוגיות?" האישה הזקנה המשיכה לחייך.
ייחלתי לכך שתפסיק. מי מסוגל לחייך בזמן שכזה?
"תה. פעמיים בבקשה." אמרתי בקול חדגוני.
הזקנה מזגה תה לשתי כוסות, ואני שילמתי לה מהכסף של רוקסן.
כאשר היא הלכה, התברר שהתה היה בלי סוכר.
שתיתי ממנו קצת והפסקתי.
ראיתי לפי הגבעות הירוקות והשטוחות, שאנחנו מתקרבים.
פחדתי.
לא רציתי להגיע עדיין.
עדיין לא התמודדתי עם האמת של עצמי.
לא הייתי מוכנה.

"הגענו, אולה. תתעוררי." אמרתי לה.
אולגה פקחה את עיניה באי חשק והביטה בי במבט מאשים, כאילו אני הייתי
האשמה בכל מה שקרה.
"תשתי תה." אמרתי לה והצבעתי על כוס התה שעמדה על השולחן הקטן בין
המיטות. התה שלה כבר התקרר, אבל היא הייתה חייבת לשתות משהו.
היא התיישבה ופיהקה, ואז לגמה לגימה מהתה, ופרצופה התעוות קלות.
"איזה תה מגעיל! אין סוכר! והוא קר! מריה, מאיפה הבאת את התה הזה?"
"אין זמן לדיבורים. בואי." אמרתי לה בנוקשות.
הוצאתי את המזוודות שלנו ממתחת למיטה, והובלתי אותה החוצה, אל תחנת
הרכבת.
האוויר הקריר של המקום המוכר הזה הכה בי.
היה משהו כה מלנכולי בעיר הזאת, באווירה הזאת, בקביעות של המקום הזה...
שום דבר לא השתנה פה במשך שנים רבות...
לרגע היה נדמה לי שחזרתי עם אולגה, לביקור בחג מולד... מה היה ההבדל?
העיר הזאת לא השתנתה אף פעם. רק האנשים בה התחלפו מיד פעם...
חיים חדשים שנוצרו, חיים ישנים שאבדו...
ואימא בבית חולים.
זה מה שהיה שונה כעת.

הלכנו כמה רחובות, עד שהגענו לתחנת מוניות.
התיישבנו בתוך המונית, ונסענו ברחבי העיר כדי להגיע לבית החולים.
קיוויתי שלא מאוחר מדי.
קיוויתי שאימא תהיה כבר בבית. בריאה, וכשאני אבוא, היא תגיד לי בטון הרגיל
שלה, 'מריה, תסתדרי את הבית,' או 'מריה, תבשלי לנו משהו'.
ואני אני אשמח.
אני אשמח לעשות זאת.
אני אשמח לעשות בשבילה הכל, רק בתנאי שהיא כבר יצאה מהמקום המקולל
הזה.

ומה אם כבר מאוחר מדי?
הרגשתי שהלב שלי שוקל טון. בקושי יכולתי לנשום.
שילמתי לנהג מונית, ויצאנו אל מול הבניין הלבן והקר של בית החולים.
הייתי לחוצה כמו פקעת של עצבים.
אולגה רעדה שוב, הרבה יותר גרוע מאתמול בערב.
תהיתי אם גם עליי להתחיל לרעוד.
רציתי להקיא שוב... הרגשתי את הקיא עולה במורד לגרוני.
הגענו לדלפק של הקבלה.
המזכירה הביטה בפניי החיוורים באדישות מוחלטת. לא הייתי הפרצוף המפוחד
הראשון שהיא ראתה. למעשה היא ראתה פרצופים כאלה במשך הרבה שנים. הם
כבר הפסיקו להדאיג אותה. הם הפסיקו לרגש אותה.
"כך? ילדה?" אמרה לעברי בקול ציפורי.
קדימה, מריה, תתעשתי לרגע.
"גברת רונלדס מאושפזת אצלכם?" שאלתי בקול שלא נשמע כמו הקול שלי.
"באיזו מחלקה?" אמרה המזכירה בקול משועמם.
"לא יודעת... את לא יכולה לבדוק?"
היא הזעיפה את פניה לרגע.
"שנייה." אמרה בקול חלול והקלידה משהו על המקלדת והביטה במסך.
"חדר 402. קומה 5."
"תודה." נראה לי שאמרתי.
באיטיות הלכנו עד למעלית.
אולגה נצמדה אל קיר המעלית והביטה ברצפה.
לא היה לי את הכוח הנפשי לעודד אותה.
יצאנו מהמעלית בקומה של מסדרונות לבנים, ומנורות לבנות, ואחים ואחיות
שלבשו מדים לבנים... הכל נראה כל כך לבן...
כל כך מרגיז.
כל כך לא מרגיע.
שוטטנו בין החדרים בעיוורון חושים.
...388
קיוויתי שזאת טעות ואימא בכלל בבית...
...390
אבל הפקידה אמרה שהיא פה... זאת לא טעות...
...392
אז לפחות שזה לא משהו רציני...
...394

אלוהים...

...396

שהחשק הזה להקיא יעבור...

...398

ואם היא חסרת הכרה?

...400

אני לא יכולה לנשום...

.402

לא היה לי את האומץ לפתוח את החדר.

ידעתי שאימא נמצאת שם. ידעתי שהיא חולה, רק לא ידעתי במה.

רק המראה של אימא, בכותונת לבנה, על מיטת בית חולים לבנה, העביר בי

הרגשה מוזרה של חוסר טבעיות.

זה לא איך המצב צריך להיות...

היא לא אמורה להיות בבית חולים.

אימא אף פעם לא חולה בכלום.

אימא הייתה זו שתמיד ריפתה אותנו ממחלות...

דחפה לתוך הפיות שלנו תרופות אנטיביוטיות, תה חם, לימון, סירופים...

אף פעם היא לא הייתה חולה.

שנאתי את הבית חולים הזה.

שנאתי רופאים.

שנאתי את היום הזה.

לחצתי על הידית בלית ברירה, ופתחתי את הדלת.

אימא שכבה על המיטה הלבנה.

היא הייתה חיוורת מאוד, כאילו הדם אזל מפניה, היא לא חייכה, היא רק הביטה

בנו, במבט חצי חיי, במבט חצי נושם.

שקית של עירוי דם הייתה מחוברת לידה, מכונה לספירת פעימות לב הייתה

בצידה השני של המיטה, והשמיעה צלילים מצמררים ושרטטה שרטוטים מפחידים

על המסך.

בידה השנייה היא החזיקה מטפחת לבנה.

גיזל ואבא ישבו על הכיסאות מפלסטיק שהיו שם מסביב למיטתה. הם שתקו

כאשר הביטו בי ובאולגה נכנסות לחדר.

"אימא... מה קרה לך??" התקדמתי לקראתה.

היא רק הביטה בי ולא ענתה. ולא אמרה דבר.

"אבא, מה יש לאימא?" אולגה התייפחה. "תגידו לי כבר! למה אתם שותקים

ככה?"

הבטתי באימא.

היא הביטה בי.

לא אמרנו דבר אחת לשנייה.

אימא השתעלה.

היא קרבה את המטפחת הלבנה אל פיה. ראיתי שאחת מקצותיה אדומה.

"יש לך... שחפת." יבבתי בפחד.

"כן." היא אמרה בקול חלוש. הקול שלה נשמע זר ושונה לגמרי ממה שזכרתי אותו.

אולגה צנחה על אחד מכיסאות הפלסטיק ליד אבא וכבשה את פניה בידיה.

אני המשכתי לעמוד ליד אימא באומץ, שותקת, ליבי קורס מבפנים.
ידעתי מה זה שחפת.
שחפת הורגת.

שחפת מוציאה את כל הדם מתוך הגוף כלפי החוצה...
"איפה כל השאר?" לחשתי. הרגשתי כאילו נאטמו לי כל מיתרי הקול.
"בבית הספר. לא טוב להם להיות פה." היה זה אבא שדיבר.
היה לו קול של בן אדם שבור. בן אדם שחיוו הסתיימו לפתע, בן אדם שאין לו עוד
שום שביב של תקווה...
והוא אהב אותה כל כך.
גיזל מחתה את דמעוניה.
היא לא דיברה בכלל.

"אימא, למה לא סיפרת לנו קודם שיש לך שחפת?" שאלתי.
"לא... רציתי להדאיג אתכם... אבא תמיד ידע. וגיזל. המחלה שמרה על יציבות ולא
התגברה במשך כל כך הרבה שנים... ועכשיו..." היא זרקה את המפית ואבא נתן
לה מפית חדשה, נקייה מדם, והיא החזיקה אותה בידיה.
הרגשתי את הריח של הדם המקריש של המטפחת... הרגשתי את הריח של
המחלה משוטט בינינו... בוחר את מי לקחת הלאה, בוחר את מי הוא רוצה
להשמיד, להכחיד...

"היא סירבה להתאשפז." אמר אבא מבין הדמעות שלו. "היית יותר מדוי עקשנית..."
אימא הביטה באבא.

"ידענו שהיא תיקח אותי, זה היה פשוט עניין של זמן..." אמרה אימא בקול צרוד.
אולגה התייפחה בקול רם.

אימא אפילו לא הביטה בה. ואני לא הבנתי למה.
היא שוב השתעלה.

ושוב אותו הדם על המטפחת.

אבא הביא לה מטפחת חדשה, נקייה.

התרחקתי מהמיטה, ונעמדתי על יד הקיר.

הרגשתי חלושה, עמומה וכואבת.

"ומה... יקרה... עכשיו?" שאלתי בקול רועד.

אף אחד לא ענה.

יצאתי מהחדר והלכתי משם הכי מהר שיכולתי.

רגליי רועדות תחתי, ליבי שואג, ראשי מסוחרר... הייתי חייבת להקיא.

הגעתי עד לשירותים, רכנתי מעל האסלה והקאתי.

ואז בכיתי.

ובכיתי.

ולא רציתי לצאת מהתא.

רציתי להקיא שוב.

לא היה לי את מה להקיא.

רציתי למות.

רציתי למות כל כך.

מה אתה עושה, אלוהים?

מה אתה עושה לה? מה אתה עושה למשפחה שלנו?

לא...

זאת אימא שלי...
אימא.
כמה זמן היא הסתירה מאיתנו את המחלה שלה?
כמה זמן היא הסתירה ממני את השחפת המזוינת הזאת?
כמה?
ובכיתי... ובכיתי...
והבכי לא נפסק...
ורציתי לבכות עד שאגיע לגבול.
לגבול של החיים והמוות.
זה היה סיוט...
איזה מין סיוט זה?
למה זה מגיע לה?
למה???
למה?????
הרגשתי כאילו הוציאו לי את הלב מבית החזה ורמסו אותו...
"למה???" בכיתי. "אלוהים..."
לא יכולתי להאמין למה שקרה לאימא.
לא יכולתי להאמין שזהו.
היא הגיעה לסיום החיים שלה.
שיבוא רגע, והיא כבר לא תהיה שם...
יהיו רק זיכרונות של אימא, לא אימא אמיתית...

מה יעשו האחים שלי?
מה יהיה עם אבא?
לאאא...
אני לא יכולה...
דיי...

שהכל יפסיק...
אני לא יכולה...

ולא יכולתי לקום משם. הריח של האסלה, הריח של הצחנה של הקיא שלי עומד
בנחיריי, האובדן...
הרגשתי אשמה על האופן שבו התייחסתי אליה תמיד.
הייתה מין שנאה בינינו תמיד.
למה לא יכולתי לאהוב אותה?
למה אף פעם, אף פעם לא אמרתי לה שאני אוהבת אותה?
מה מנע ממני?
ועכשיו היא לא תהיה יותר...
ממש עוד מעט..

והיא לא תדע זאת בחיים?
היא לא תספיק לשמוע שאני אוהבת אותה..

והיא תמות בידיעה שאני בת נוראה, שאני בת ששונאת את אימא שלה... ולא יהיה
לה אכפת למות, כי יש לה בת ששונאת אותה, ואז היא תחשוב זה באשמתה, שהיא
אימא גרועה..
והיא לא אימא גרועה!
היא אימא חולה.
היא בודדה. היא עצובה. כואב לה.

איך לא ראיתי את הכאב הזה כל החיים?
איך אפילו פעם אחת לא שאלתי אותה אם כואב לה?
תמיד הנחתי שהיא מעמידה פני חולה כי היא לא רוצה לנקות את הבית.
משתעלת, אומרת שכואב לה הראש, אומרת שהיא עייפה, כואב לה הגב...
וכל זה היה אמת.
ואני לא האמנתי.
ואני אמרתי שהיא שקרנית.
אמרתי לה שאני לא מאמינה לה.
והיא לא הגיבה.
תמיד הייתה בחדר שלה, עם הספר שלא הצליח... הספר שלא נכתב...
איך יכולתי להיות טיפשה כל כך?
איך לא שמתי לב?

הרגשתי את הדמעות על הברכיים שלי, נופלות הישר מהלחי על ברכיי...
זה לא קורה...
תדחיקי, מריה, תדחיקי...
זה לא באמת קורה,
את חולמת...
זה סיוט...
את בבית הספר...
תדחיקי הכל...
תקיא...
תקיא את כל הכאב והאשמה שלך...
את לא יכולה להקיא את המצפון הכואב שלך גם הוא...
תקיא ותראי איזה בת גרועה את.
תקיא ותראי איזה בת חסרת לב את.
תקיא את כל החיים שלך החוצה.
זה לא משנה...
את עדיין תהיי אשמה בהכל.

הייתה זו ג'זל שהוציאה אותי מתא השירותים.
"מה את עושה שם?" היא דרשה לדעת.
בחוסר כוחות, פתחתי את המנעול של הדלת, ובקושי החזקתי את גבי יישר, כמעט
נפלתי.
"בואי הביתה, מריה...!" היא אמרה לי. "אני לוקחת את אולה הביתה, וגם אותך.
תראי באיזה מצב את."
לא יכולתי לקום.

"אני רוצה למות." אמרתי לה, בשקט... או שהיה זה בקול? "אני מרגישה ריקה מחיים..."
"תפסיקי את זה." אמרה ג'יזל בקול מבוהל. היא בחיים לא ראתה אותי במצב הזה.
"את רוצה שיאשפזו גם אותך?"
לא יכולתי לקום.
הרגליים שלי סירבו לזוז. סירבו לנוע. הידיים שלי נחו לצידי ולא נעו.
ג'יזל משכה אותי כלפי מעלה, בקושי רב היא העמידה אותי על הרגליים.
החזקתי בדלת התא כדי לא ליפול.

"היא הולכת ל..?" לחשתי לה כשהיא הוציאה אותי מהשירותים אל המסדרון.
"דיי... מריה... כולנו יודעים מה יקרה לה... עכשיו תמחי את הדמעות האלה, ובשם אלוהים, תעמיד ישר, תהיי חזקה, ותגידי לה שלום, תגידי לה שאת הולכת לישון."
היא משכה אותי לכיוון החדר.
"לא. אני אשאר. שאבא ילך לישון. הוא זקוק לזה." אמרתי ברעד כאשר נכנסתי לחדר.
אימא ישנה.
המכשיר של פעימות הלב עדיין פעם.
אבא ישב והחזיק את עיניו פקוחות אך ורק בקושי.
"אבא, אני אשאר איתה הלילה הזה... אני אהיה בסדר. תלך לישון קצת." אמרתי.
הוא לא התנגד.
התיישבתי על הכיסא הפלסטיק.
כולם עזבו.
נשארתי רק אני ואימא, שישנה.
אימא, שהייתה חולה...
אימא, שגססה...
ואני, שהמצפון שלי צרב בי,
ואני, שהלב שלי קפא כמעט,
ואני, שלא יכולתי לעצום עין, למרות שרציתי לעצום את עיניי לתמיד.

בשעות הצהריים המאוחרות הגיעה אחות, בדקה לחץ דם וחום, רשמה כמה דברים בדו"ח שלה, ויצאה החוצה, בלי לחייך.
ישבתי שם ובהיתי באימא.
למעשה בהיתי בכל הזיכרונות שלנו ביחד...
אותה תמונה מהעיתון, שאולגה שמרה עליה בכל ליבה, הופיעה מולי כל הזמן.
האם כבר אז, אימא הייתה חולה? האם כבר אז אמרו לה שיש לה שחפת?
למה לעזאזל היא לא טיפלה בה?
למה לעזאזל היא רצתה לגסוס באיטיות?
האם היא לא רצתה לחיות?
משפחת אפשר להירפא, כשהיא בשלבים המוקדמים שלה, את זה ידעתי... אך כעת...
היה מאוחר מדיי.
הזמן של אימא היה אבוד.
האם אפשר להחזיר את הזמן לאחור? לבצע החלטות שונות ממה שעשינו?
הלוואי והיה אפשר.

אם היה רק שעון של זמן... הכל היה אחרת. הכל היה שונה...
כל כך הרבה טעויות שנעשו בחיים, כל כך הרבה שטויות שאומרים לאנשים, בלי להתייחס, מקבלות משמעות כאשר הבן אדם כבר לא נמצא... ורק אז מבינים...
שלשטויות שאמרנו הייתה משמעות... לא היינו צריכים לדבר שטויות מההתחלה.
ואימא ישנה..
אימא ישנה את כל הזמן שנותר לה לחיות, לא פקחה את עיניה עד שעה מאוחרת
בלילה...
"מריה?" היא אמרה בקול חלוש.
קפצתי למשמע קולה.
"בואי לפה." היא אמרה בטון המצווה שלה, אך הפעם בלי כוחות בכלל.
התקרבתי אליה, למרות שלא רציתי. פחדתי.
פחדתי שהמכשיר יתחיל לצפצף פחות... שהשרטוטים על המסך יפסיקו לנוע
במהירות בקווים חדים למעלה ולמטה... פחדתי מהסוף של אימא.
פחדתי.
לא יכולתי לעקל את זה.
בכיתי.
החזקתי את ידה, החלפתי לה את המטפחת, ובכיתי, ולא חדלתי לבכות.
"אל תבכי, מריה." היא לחשה לי. "הכל יהיה בסדר..."
איך היא יכולה להגיד דבר כזה? איך היא יכולה להיות כזאת רגועה, כזאת נינוחה,
משלימה עם גורלה, בעודה גוססת על המיטה בבית החולים, בידיעה מוחלטת
ששום דבר לא יכולה להציל אותה... אפילו לא אלוהים.
"מה יהיה איתנו בלעדיך, אימא?" בכיתי. הרגשתי כל כך רע. רגליי רעדו כל כך
חזק.
"את חזקה, מריה..." היא חייכה חלושות, ואז השתעלה לתוך המטפחת שלה
באופן פראי.
החלפתי לה את המטפחת לחדשה, ואת המטפחת המוכתמת זרקתי לפח קטן
בשירותים שהיו בתוך החדר.
"אימא... למה לא אמרת לי על המחלה שלך?" בכיתי.
הרגשתי כאילו חותכים לי את צינור הנשימה.
"לא רצית לדעת. היית תמימה כל כך..." אמרה. היה משהו אימהי בטון שלה.
אימהי ועצוב. עצוב ומפחיד. "תביאי לי את הדלי הקטן מתחת למיטה."
הבאתי לה את הדלי הקטן.
היא הקיאה לתוכו.
דם, ונוזל צהוב, וריח מאוד לא נעים שרר בחדר כעת.
הלכתי לשירותיו ושפכתי את תוך הדלי אל תוך האסלה בלי להסתכל לשם, הכי
מהר שיכולתי.
מילאתי מים חדשים בדלי וכשהבאתי אותו לאימא, היא נרדמה.
הנחתי את הדלי מתחת למיטה, והתיישבתי על הכיסא.
לא יכולתי לעצום את עיניי כל הלילה.
שמתי לב שהיא הייתה כל כך רזה. רזה מאוד, דקיקה כמעט כמוני. זה היה מחליא
לראות אותה ככה.
בחיים לא דמיינתי שזה מה שיקרה.
רציתי להקיא גם אני, אך לא רציתי להעיר אותה משנתה.
והמכשיר פעם בצליל פועם ונפסק, פועם ונפסק...

חשבתני על ג'ק.
הוא סיפר לי שאימו מתה כשהוא היה בן שבע. הוא החזיק בידה כשהיא כבר
נפטרה, ואף אחד לא סיפר לו שהיא לא נושמת.
זה היה סיפור מזעזע.
הוא הרגיש גרוע.
האם אני ארגיש כמוהו, כשזה יקרה לאימא שלי?...
האם אני אוכל לעמוד על הרגליים שלי?
איך אוכל להמשיך לחיות ככה?
איך המשפחה תישאר מלוכדת אחרי אסון שכזה?
אבא חזר בבוקר למחרת, והביא איתו את סאם, בראון ודויד.
בראון ודויד אמרו לי שלום אדיש, וסאם התקרבה אליי וחיבקה אותי.
חיבקתי אותה בחזרה.
כל כך התגעגעתי אליה.
סאם לחשה לי באוזנה:
"כשאימא תמות... את תהיי אימא שלי."
נחרדתי.
הבטתי בה.
"סאם, מה את אומרת? אימא תהיה בסדר." אמרתי בטון חלוש.
סאם הנידה בראשה לשלילה.
"אל תגדי שקרים, מריה. אני יודעת דברים." ואז היא התקרבה אל המיטה של
אימא, שאליה היא הגיעה בקושי ולא הביטה בי יותר.
"מה שלומך הבוקר?" שאל אבא את אימא.
"אני בסדר." היא אמרה חלושות וחייכה אל ילדיה הקטנים שעמדו על יד המיטה.
אבא התקרב אליי.
"מריה, את רוצה ללכת לישון? אולגה וג'יזל בבית." אמר לי.
"לא, אבא. אני לא רוצה לישון." אמרתי לו. "תדאג עכשיו לאימא, לא לי."
אבא הנהן, וחזר להביט באשתו החולה.
הם אהבו אחד את השני כמעט כל החיים שלהם, הם בילו יחדיו. מה הייתה
ההרגשה של אבא שלי, שעמד לאבד את אשתו? שעמד לאבד את הדבר הכי יקר
בחיים שלו?
האם הוא פחד?
האם הוא ציפה לכך שזה יקרה?
לא ידעתי.
"מריה, תקני לי עוגייה." ביקשה סאם.
"אני רוצה דונאט!" אמר בראון.
"גם אני רוצה דונאט!" צעק דויד.
"בואו, אני אקח אתכם." אמרתי, מניחה למחשבות שלי להיעלם לעת עתה...
להדחיק... להדחיק... להדחיק...
הלכנו ביחד עד למעלית, הרגשתי עייפה וחסרת מרץ, כאילו אזלו לי המצבורים.
הגענו עד לקפיטריה שבקומה הראשונה, קנינו את העוגיות, לעצמי לא קניתי דבר,
ואז הייתי חייבת להתיישב. הרגליים שלי דרשו ממני.
לא הרגשתי רעבה מזה הרבה ימים.
אולי גם לי יש שחפת?

אולי נדבקתי מאימא?

לא...

הרעב עזב אותי לפני הרבה זמן, הרבה לפני שבאתי לפה.
הילדים אכלו את העוגיות שלהם במהירות, ואמרו לי, שג'יזל ואולגה לא יודעות
להכין ארוחת ערב, והם שוב הזמינו פיצה.

"נמאס לנו מפיצה." אמר דוויד.

"פיצה זה מגעיל." אמרה סאם, אחרי שסיימה לאכול את העוגייה שהיא כל כך
רצתה.

"בואו נחזור לאימא." אמרתי.

פחדתי להשאיר את אימא לבד.

פחדתי שיקרה מה שצריך לקרות ואני לא אהיה שם..

פחדתי שאני כן אהיה שם...

פחדתי מכל רגע שחלף...

זה היה יכול להיות הרגע האחרון של אימא.

הרגע האחרון של הנשימה שלה.

והחיים שלי.

פרק 17

אמרו לנו לשים מסכות כאשר שהינו בחדרה של אימא. נאסר עלינו להישאר בלילה, שעות הביקור היו מ-12 בצהריים עד 6 בערב, רק בן אדם אחד יכול היה לשהות באותו חדר איתה בזמן ביקור, ולאחר מכן, היינו צריכים ללכת הביתה, ולהשאיר אותה לבדה.

"אני לא רוצה להשאיר את אימא לבדה." אמרתי.

הייתי מוכנה לשכב על מיטה ליד אימא, שיאשפזו גם אותי, רק כדי שאוכל להיות איתה כל הזמן.

"אלה הם ההוראות של הרופא. הוא גם אמר שכולנו צריכים להיבדק נגד שחפת, לכן כולנו הולכים כעת למרפאה." אמר אבא, באחד הבקרים.

כל המשפחה הענקית שלנו השתרכה אל עבר חדר האחות באותה קומה. עשו לכולנו בדיקות דם.

הרגשתי סחרחורת לאחר מכן. לא יכולתי לעמוד על הרגליים וצנחתי על הכיסא שהיה מאחוריי.

"תביאו לה מים!" אמר אבא בחיפזון.

"היא בסדר." פסקה ג'יזל ולא הלכה להביא לי מים.

ראשי הסתובב במעגלים.

"אני אביא למריה לשתות," אמרה אולגה, והלכה עד לברזייה, מילאה כוס במים קרים, והושיטה לי אותם.

שתייתי אותם, מרגישה את הגוף שלי דוחה אותם החוצה... אומר, 'מריה, אני לא רוצה את המים האלה... אני לא רוצה אוכל... תתרכזי באימא שלך, לא בעצמך עכשיו... את תאכלי אחר כך...'

אחר כך, הוכרחתי ללכת הביתה.

צנחתי על המיטה בחדר הישן שלי, אותו חדר שביקרתי בו לפני מספר חודשים, וסירבתי לזוז.

סירבתי לנקות.

הייתי כל כך עייפה. כל שריר בגוף של דאב, כל שריר בגוף שלי צרח מרוב כאב. תפסיקי לזוז... אמרו לי השרירים, אנחנו עייפים, אנחנו חלשים... תפסיקי לזוז. ולא זוּתִי.

שכבתי בלי ניע במשך הרבה זמן.

המחשבות מטיילות בראשי, ואני מדחיקה אותן, ודמעות זולגות מעיניי כאשר אני מדמיינת את המצב אחרי ש... ואני מדחיקה הכל שוב... ושוב בוכה...

אולגה שוכבת בחדרה של אימא.

שוכבת על המיטה שלה, בוכה על המיטה שלה, הכריות סופגות את דמעותיה... ג'יזל מעמידה פנים שהיא קוראת עיתון... מאחורי העיתון זולג מפל של דמעות... בראון, סאם ודויד בבית הספר...

ואבא...

אבא בבית חולים.

הוא מסרב ללכת.

הוא יושב בחדר ההמתנה, אפילו שלא נותנים לו להיכנס. הוא לא יכול להשאיר אותה לבדה. הוא לא יכול לתת לה לסבול לבד. הוא תמיד היה שם בשבילה, וכעת, הוא נמצא שם יותר מתמיד.

צלצול של טלפון נשמע.

לא קמתי כדי לענות.
הוא המשיך לצלצל.
עוד צלצול, ועוד צלצול... ועוד אחד...
ואז הוא הפסיק, ולא צלצל יותר.

היום הרביעי בבית. היום הרביעי לגסיסתה של אימא.
עלה בדעתי ללכת לחדרה, לקחת את אחד הספרים שלה, ולנסות לקרוא אותם.
אולי פשוט לא ניסיתי מספיק חזק? אולי לא התאמצתי מספיק כדי להראות לה
שאני אוהבת אותה?
רציתי לבוא אליה, אחר הצהריים, ולהגיד לה, "אימא, קראתי את הספר שלך.
אהבתי אותו כל כך... את כזאת מוכשרת בכתיבה... את יודעת, שאני כותבת
סיפורים בצרפתית? הצרפתית שלי לא כל כך טובה, אבל אני אוהבת לכתוב
בצרפתית..."
אולגה ישנה במיטתה, בבגדים של היום הקודם.
היא לא זזה ממיטתה של אימא. היא לא דיברה עם אף אחד, היא לא בכתה בקול.
כאשר נכנסתי לחדר, הוצאתי במהירות את אחד מספריה של אימא, והלכתי
לחדר.
"עלים של סתיו." זה היה שמו של הספר.
מעולם לא פתחתי אותו. מעולם לא קראתי מילה מהספר הזה.
הכריכה נראתה יפה. היה עליה ציור של עלי סתיו בצבעים צהובים וחוף ים...
השם "ג'ואנה רונלדס" היה טבוע באותיות מחוברות על הספר.
פתחתי את הספר והתחלתי לקרוא.

"לימים אני זוכרת את היום ההוא, היום הקסום ביותר בכל 24 שנות חיי הקצרות,
המשעממות, חסרות המתח, חסרות ההרפתקאות. ואולי בגלל כל זה, זכרתי את
היום ההוא יותר מכל. ה-24 באוקטובר. היה זה ה-תאריך בשבילי.
הוא צעד בצידו השני של הכביש... בחור נאה, בשנות העשרים או השלושים לחיו,
לבוש בג'ינס ו'קט שחור, שיערו חום כהה...
לא יודעת למה, אך דווקא בו הבחנתי. דווקא בו הבחנתי מכל אותם עוברי אורח
שצעדו באותו רחוב...
אחרי הכל, תמיד ישבתי על ספסל, צופה בעוברים ושבים, ואף אחד לא תפס את
תשומת ליבי כמו הבחור המסתורי הזה, עד עכשיו. ואני הייתי יושבת על הספסל
הזה הרבה מאוד זמן, בהיותי ציירת..."

סגרתי את הספר.
למה באמת לא פתחתי את הספר שלה אף פעם?
לא היה לי את החשק? לא היה לי את הרצון?
התביישתי בעצמי.
התביישתי בעצם קיומי הבת של אימא שלי. הבת שמעולם לא קראה את ספריה.
הבת שמעולם לא העריכה את אימה על כל מעלותיה הטובים.
למה הייתי כזאת אנוכית? למה הייתי כל כך רעה כלפיה?
הנחתי את הספר על הכרית לידי והנחתי את ראשי על הכרית, מנסה לא לחשוב
מחשבות אסורות, מנסה לא לחשוב בכלל.
ולא מצליחה.

האם בן אדם יכול בכלל לא לחשוב על כלום?
מי יודע...

עצמתי את עיניי.
מימד שלם בחייה של אימא נעלם ממני, כאשר לא קראתי את הספרים שלה.
לא באמת הכרתי אותה. לא הכרתי את הבן האדם הזה שבה, הבן אדם היצירתי
שבה, הבן אדם הרגיש...
הרגשתי מרומה.
התביישתי בעצמי.
הטלפון צלצל.
לא ניגשתי כדי לענות.
והוא צלצל... והוא צלצל...
ואף אחד לא ענה, כאילו היה זה בית של חירשים, עד שצליליו של המכשיר
המקולל גוועו.

שכחתי מהי ההרגשה של הרעב. לא הרגשתי רעבה יותר, הבטן שלי חדלה
מלהשמיע צלילים של יצורים קטנים ששואגים, וקולותיה נדמו, כאילו אותם יצורים
מתו או איבדו את קולם לפתע.
זה לא היה מזר, בהתחשב במצב שהיינו בו כולנו, שלא ארצה לאכול.
לא ראיתי את אולגה אוכלת, או את ג'יזל, למרות שיכולתי להישבע שהיה ריח של
תפוז חזק בבית.
טוב, כנראה שג'יזל כן אכלה. עלייה דווקא אני לא מתפלאת.
נשמעה דפיקה בדלת.
בחוטר חשק הלכתי לפתוח.
אולי היה זה אבא, שהתעייף מלשבת בבית החולים בחדר ההמתנה, ורוצה שנחליף
אותו? אני אהיה מוכנה להחליף אותו. גם ככה אין לי מה לעשות.
אך לא, זה לא היה אבא בכלל.
אלה היו רוד וקאל, שבאו ביחד.
"מה?" הצלחתי להגיד.
"אל תהיי כל כך מופתעת, מריה," אמר קאל בחיוך הרגיל שלו, כאילו נפגשנו רק
אתמול. "כשגרים באותה שכונה כל החיים, מכירים את כולם."
הנהנתי.
רוד נכנס אחרי קאל.
"היא בחדר של אימא." סיננתי לעברו.
הוא הנהן.
קאל הלך אחריי.
לא היה לי מושג מה הוא עושה פה.
בעצם כן היה לי מושג: הוא בא לנחם אותי לפני שהמוות ידפוק על דלת ביתנו.
הוא בא להגיד, "מריה, לא נורא, מוות קורה לכולם, כולנו נמות מתישהו." הוא
והפילוסופיות חיים שלו.
אך לא ידעתי למה הוא בא. בפעם הקודמת שראיתי אותו, הוא יצא מחדרי
בסערה, לא משלים עם העובדה שאני לא רוצה להיות חברה שלו, לא משלים עם
העובדה שליבי שייך למישהו אחר.
לג'ק.

הובלתי את קאל לחדר. לא יודעת למה לצפות הפעם. עייפה מכדי לנחש למה לצפות הפעם.

צנחתי על המיטה, והוא התיישב על המיטה הפנויה של אולגה, והביט בי. "כמה זמן היא כבר בבית חולים?" הוא שאל.

"מי יודע?" אמרתי בלחש. "איבדתי את תחושת הזמן..." "את בטח מרגישה רע." אמר.

לא טרחתי לענות אפילו.

רציתי שג'ק יבוא לחבק אותי. רציתי לבכות בזרועותיו של ג'ק. רציתי את החיוך המנחם שלו, את הדאגה המרובה שלו לשלומי, את החמימות שבקולו, בעיניו... אך לא היה זה ג'ק שבא, היה זה קאל.

"מה לעשות, מריה... דברים קורים..."

"אנשים מתים כל הזמן." השלמתי בקול קודר. "ידעתי שזה מה שאתה הולך להגיד."

הוא חיך.

"מה אני יכול לעשות כדי לנחם אותך?" הוא שאל. בהתחלה לא הגבתי.

לא העזתי לבכות לידו. זה היה טיפשי.

רציתי להגיד לו שלא מגיע לי להיות מנוחמת. לא מגיע לי שירחמו עליי. מגיע לי לשכב על מיטת החולים הזאת, מגיע לי להיות חולת שחפת, לא לאימא שלי, אלא לי.

"תחזיר את הבריאות לאימא שלי. תחזיר לי את השכל. תחזיר אחורה את הזמן." אמרתי בקול מתכתי.

"אם הייתי אלוהים, הייתי עושה זאת בשמחה." הוא מלמל. "אם הייתי אלוהים, הייתי משנה כל כך הרבה דברים..."

לא הבטתי בו.

"אתה יכול ללכת בבקשה, קאל?" שמעתי את קולי אומר, או שהיה זה מלמול? "אני לא מרגישה טוב."

"אני מביין." הוא אמר, ניגש אליי, נשק לי בלחי קלות, והלך. אחרי שהוא הלך, הגעתי עד לשירותים, והקאתי.

ביום החמישי לשהותנו בבית, עמדתי בתא הלבן של אימא, מסכה לבנה על פניי, מביטה בחולשה שעל פניה, בידיה הרזות, בעצמות הבולטות לעין, בשיעול הפראי שתקף אותה כל כמה דקות...

"קראתי את הספר שלך קצת." אמרתי בקול חלוש. הרגשתי עייפה כל כך. אימא רק הנהנה.

"סליחה שלא קראתי את הספרים שלך קודם." אמרתי ברעד. "סליחה, אימא." "זה בסדר." היא לחשה בקול צרוד. "הכל יהיה בסדר..."

וככה בערך עברו הביקורים שלי בחדרה.

לא אמרנו הרבה אחת לשנייה. כמעט ולא הבטנו אחת בשנייה, אני מבושה, אימא מהמחלה, שתקנו, ושתקנו...

ואימא השתעלה.

ואימא הקיאה.

ואימא גססה על מיטת בית החולים הלבנה המסנוורת, בחלוקה הלבן המסנוור, ועורה של אימא לבן וחיוור...

ביום הארבע עשר לביקור אצל אימא, היא לא חדלה להשתעל.
ביום העשרים לביקור, הרגשתי את רגליי קורסות, ישבתי הרבה זמן על הכיסא ליד
המיטה, לא מסוגלת ללכת, לא מסוגלת לזוז.

לא יודעת איך עברו הימים הללו...

איבדתי את תחושת הזמן, איבדתי את תחושת התאריכים, את תחושת החיים.
הימים באו והלכו, והיה נדמה כאילו זה יום אחד ארוך במיוחד, שמסרב להסתיים,
השמש שמסרבת לשקוע, הירח שמסרב להופיע, ואימא שנאבקת על חייה, ולא
חיה, ולא מתה... אלא באמצע.

כעבור חודש שהותי בבית, מצבה של אימא החמירה.

אולגה תמיד באה לבית החולים בתמיכתו של רוד. הוא חיבק אותה, ניחם אותה,
ליטף את פניה, והיא בכתה בזרועותיו...

ואני חשבתי איפה ג'ק שלי... איפה ג'ק שיבוא וינחם אותי... שיחזיק בי כדי שאני
לא אפול... שירפא אותי מהמחלה שנקראת עייפות, וחרדה, ואדישות, ואשמה...
יותר מכל מהאשמה.

וג'ק לא בא.

וג'ק לא שם לב שאני לא שם. כמו בכל הפעמים שהוא לא שם לב אליי בכיתה...
אלא שהפעם באמת לא הייתי שם.

האם הוא היה כל כך אדיש אליי שלא היה לו אכפת לאן נעלמתי?
ואפילו אנתוני...

האם שתיקתו של אנתוני אומרת שהוא נפרד ממני? האם היא אומרת שהוא ממשיך
לכעוס? האם היא אומרת שהוא עבר הלאה?
קיוויתי שכן.

ועם זאת, ליבי הרגיש צביטה קטנה של כאב, שהבן אדם שהיה חבר שלי, לא
נמצא פה לידי, לא מנחם אותי, לא מחזיק בידי...
יש לו בגרויות.

כמובן.

הוא חיי בשביל הבגרויות. הוא חיי בשביל ללכת ללמוד בבית ספר לרפואה.
למי אכפת ממריה?

המקצוע היחיד שהוא רוצה ללמוד זה אנטומיה. תורת גוף האדם.
הוא רצה ללמוד את המקצוע הזה עליי..

והוא לא הצליח.

אז הוא עבר למישהי אחרת.

מישהי שגם היא, תרצה ללכת לבית ספר לרפואה. מישהי, שתאהב את שיעור
אנטומיה.

באחד הבקרים, אבא בא הביתה מוקדם.

זה היה מוזר בעיניי. אבא אף פעם לא בא בבקרים הביתה. הוא תמיד נשאר עם
אימא, כי בדיוק החל זמן הביקורים...

"מה קרה?" מיד שאלתי אותו בחרדה. "מה עם אימא?"

אבא לא טרח להביט בי.

לא טרח לענות לי.

לא טרח לספר את הידיעה.

ידעתי הכל לבד.

דמעות אילמות חצו את לחיי.

"מתי?" הצלחתי להגיד בין הדמעות שכעת טיפסו על צווארי בלי הפסקה.
"לפנות בוקר." הוא מלמל וכבש את פניו בידיו.
אולגה החיוורת דידתה מהחדר של האם, והביטה בנו בזעזוע.
"לא!!!" היא צרחה וחזרה לחדרה של אימא.
ראיתי את ג'יזל מתקרבת אלינו וידיה רועדות.
"צריך... לסדר את ההלוויה." אמר אבא בקול שבור.
והדבר היחיד שעלה בראשי, הוא שלא הספקתי להגיד לה שלום... שלא הספקתי
להתנצל מספיק פעמים, שלא הספקתי להגיד לה שאני אוהבת אותה בכל אחת
מהפעמים שביקרתי אותה, כי חשבתי שתהיה עוד פעם לבקר, ועוד פעם, ועוד
פעם... ולא אזרתי אומץ באף אחת מהפעמים הללו... וכעת היה מאוחר מדי... כעת
כבר אי אפשר... כעת כבר אימא לא שם... אימא...
אימא...
זה לא באמת קרה...
זה סיוט שלא קורה...
זה חלום בלהות...
אימא שוכבת על המיטה, מחר אני אראה אותה...
עכשיו אני אתעורר ואגלה שהשעה היא שלוש לפנות בוקר, ואבא בבית חולים,
ואימא נושמת..
ואימא חייה.
אני לא יכולה להאמין..
להדחיק,
להדחיק,
להדחיק...
אלוהים!?!
זה לא באמת קרה נכון?
אלוהים....
אלוהים...

פרק 18

הכל נראה מטושטש בעיניי.
הדרך לבית הקברות, השבילים הירוקים בבית הקברות, פניהם של סאם, דויד
ובראון, ואולגה שרעדה כל הזמן, וג'יזל שלא אמרה דבר, ואבא שנראה על הסף,
הארון של אימא, כשאימא שוכבת בתוכו, פניה נגלים לעין, פנים חיוורות, חסרות
צבע, מתות...
אולי הכל היה מטושטש בעיניי כי עיניי דמעו כל הזמן ולא יכולתי להפסיק. רגליי
רעדו מתחתיי, בטני התהפכה ללא הרף, הרגשתי את הדחף העז להקיא... להקיא
את מה?
לא נשאר בי דבר...
שלל של אנשים לבושי שחורים ליוו אותנו. הכל היה שחור מסביבי. שחור
ומטושטש.
הכאב שבקע מחזי היה בלתי נסבל. צריבה נוראית שכזאת, כאילו הלב שלי נאבק
כדי להמשיך לנשום, נשימה אחר נשימה... לינוק את האוויר שלא נכנס אל
הריאות...
והנה הכומר אומר את דבריו...
איני שומעת אותו. איני שומעת דבר. אני אילמת.
ורק היא שוכבת שם...
דוממת.
סאם אומרת לי משהו.
אני לא מבינה מה היא אומרת. אני לא שומעת. אני אפילו לא מסוגלת לראות אותה
כמו שצריך... הכל מטושטש...
איפה הקיא שאני כל כך רוצה להקיא? למה לא נשאר לי מה להקיא? איפה
הרגשת הבחילה שתמיד תקפה אותי עקב חוסר תזונה?
אני מרגישה את האדמה מתנגשת בברכיי.
אין לי כוח. אני באפיסת כוחות.
בוכה.
בוכה.
מתייפחת, בלי הכוח לנשום עוד נשימה...
אימא...
אלוהים...
איך כל זה קרה?
משהו בעולם הזה השתבש... משהו בעולם הזה חייב היה להשתבש... זה לא מה
שהיה צריך לקרות... אימא הייתה צריכה לחיות עוד הרבה זמן... אימא לא הייתה
צריכה לחלות...
איזה מין אלוהים הורג אימא לשישה ילדים? איזה מין אלוהים משאיר את הילדים
יתומים מאימא? איזה מין אלוהים זה?
זה אלוהים זה בכלל?
האם בכלל יש אלוהים...?
הכומר מסיים לדבר...
הם סוגרים את דלת הארון באיטיות...

ג'יזל מחבקת את אבא הבוכה, אולגה מחובקת על ידי רוד, היא אדומה מרוב בכי...
בראון ודויד המומים... לא מסוגלים להבין את המוות. לא מסוגלים להבין שאימא
לא תהיה יותר...
ואיך הם כן יבינו?
אני לבד לא מבינה...
והרגשת הקיא מהטלת בי...
אין לי מה להקיא! עזבו אותי בשקט! אני רוצה לצרוח...
השדים שלי רוצים להרוג אותי ביחד איתה, כדי ששימו אותנו באותו ארון, כדי
שלא נבזבז כסף על ארון נוסף...
ואז, אני אזכה להגיד לאימא את שלוש המילים שלא זכיתי לומר לה... אני אזכה
להגיד לה עד כמה אני מתביישת בעצמי על הבת הרעה שהייתי, הבת האנוכית,
הבת הלא מתחשבת, הבת האיומה שהייתי... ושתינו נעלה לגן עדן... ואני אצפה
בעולם החיים... אולי, מתחרטת טיפה, אבל שמחה, שסוף סוף זה נגמר.
והכל מטושטש.
הדרך חזרה מהארון, דרך הגנים, נראית כמו מערבולת של צבעים חסרי תכלית,
מערבולת של בחילה, של כאב ראש... וכאב בלתי נגמר בחזה...
הלוואי והכל יגמר.
הלוואי...

הישיבה על המזרנים הנמוכים נראתה נצחית ולא מציאותית.
כאילו בכל רגע ציפיתי שאימא תיכנס הביתה, ותגיד שהכול היה רק בדיחה, היא
בסדר, היה זה רק סיוט שמוחי המעוות המציא.
כעת הבנתי, שמוחי לא יכול היה לייצר את הסיוטים הזוועתיים ביותר, אך המציאות
יכלה לייצר עשרות סיוטיים שכאלה בכוחות עצמה, לא מתחשבת באף אחד.
לא יכולתי להתקרב לחדר של אימא.
או שעליי לומר, החדר של אימא לשעבר?
החדר המקולל הזה...
לא יכולתי להגיד את שמה בקול, לא יכולתי לדבר עליה, על הזיכרונות ממנה, לא
יכולתי לעשות כמעט דבר חוץ מלשבת על אותו המזרון, ראשה של סאם מונח על
ברכיי.
היא ישנה, הקטנה.
היא אינה יכולה לעמוד בסבל הזה.
דוויד ובראון גם הם נראים שונים כעת. כל כך שקטים ומכונסים בעצמם, כאילו זה
פשע אם יפצו את פיהם...
אף אחד לא רצה לשבור את הדממה.
אף אחד לא רצה להיות הראשון שמתחיל את תהליך ההתמודדות.
ליטפתי את שיערה הבלונדיני של סאם בעדינות, מהרהרת במה שהקטנה אמרה
לי...
"עכשיו את תהיי אימא שלנו..."
ומה באמת יקרה עכשיו?
האם יש חיים אחרי מוות של אדם קרוב?
האם אפשר לחיות, לצחוק, לנשום בלי להרגיש אשמה?
לא נראה לי.
כל השכונה באה לבקר אותנו במשך השבעה.

כולם אמרו, "זה יעבור..."
"הכל עוד יסתדר, בעזרת השם..."
"אתם חזקים, אתם תשרדו ביחד כמשפחה..."
מילים ריקות וחסרות מתוכן. מילים חסרות מרגש והבנה אמיתית של המצב.
הנשמה שלי החלל גוססת, הכאב היה בלתי נסבל בחזי.
חור שנפער בתוך חזי החל לשאוב את כל האנרגיה והשמחה שאיי פעם הציפו אותי...
ידעתי שבאיזושהי דרך מעוותת, זה הגיע לי.
כל זה.
מותה של אימא היה הסימן.
כעת אני אשלם על כל החטאים שחטאתי, אני אשלם על כל הנקמות שרציתי לנקום...
כעת הגורל נוקם בי את נקמתו.

הוא הגיע באחר צהריים אחד בו שכבתי על מיטתי, מחזיקה באלבום תמונות בעל כריכה חומה צהבהבה.

היה זה אלבום של אושר, אלבום של אשליות מרוחקות, אלבום שבו אימא חייכה אליי מתוכו, פניה קורנות מאושר, שיערה השחור קלוע בצמות והיא מחזיקה בידיה את סאם הקטנה...

לא היה זכר לשום מחלה מקוללת אז, היא נראתה בריאה ולחיה סמוקות, לא היה שום סימן לגורלה האכזרי שיקטוף אותה שנים ספורות אחרי כך.

הרמתי את עיניי והבחנתי בו עומד וצופה בי בדממה בעיניים החומות שלו. לא העזתי לומר דבר. כמעט ולא העזתי לנשום.

הוא המשיך לעמוד שם, בלי לדעת אם להיכנס לחדרי או להישאר היכן שהוא עומד. הוא הרגיש לא נוח, ראיתי את זה לפי הבעת פניו.

ג'ק לבש חולצה לבנה חלקה ומכנס שחור והחזיק את ידיו מאחורי גבו. "תיכנס." אמרתי בלחש.

נדמה לי שרווח לו.

הוא התיישב על המיטה שלי על ידי והביט בי בחמלה.

סגרתי את אלבום התמונות ולא העזתי לפגוש את עיניו שכל כך חיפשו את מבטי.

רציתי להגיד לו כל כך הרבה דברים, רציתי לגעת בעורו, רציתי לבכות על כתפו ולא יכולתי כעת. לא הייתי מסוגלת. הרגשתי שמוחי ריק ממחשבות ופעולות, הזיכרון שלי נמחק, ורק ליבי הממהר לפעום העיד על כך שעדיין נשמתי, העיד על כך שעדיין אהבתי בכל ליבי את ג'ק.

"אני יכול לחבק אותך, מריה?" הוא שאל בשקט.

משכתי בכתפיי.

כמעט שכחתי את קולו. היה נדמה לי ששנים כבר לא התראינו, היה נדמה לי שעבר נצח שלם מאז שעזבתי את הפנימייה.

הוא חיבק אותי. הרגשתי רק קלות את החמימות שבקעה מעורו, למרות שהוא חיבק אותי חזק, בחיבוק הבטוח שהיה שייך רק לג'ק, בחיבוק המגן שלו.

עצמתי את עיניי והנחתי את ראשי על כתפו. לא יכולתי לדבר כמה זמן, ושמחתי על כך שג'ק לא מפסיק להחזיק בי, שמחתי על כך שהוא לא שאל אותי אם אני "בסדר".

כאשר נפרדנו מהחיבוק, הצלחתי להוציא מפי:

"מה אתה עושה פה?"

ג'ק חייך חיוך עצוב מעט.

"באתי לראות אותך, מריה." אמר. "את חייבת לחזור איתי לבית הספר."

"אני לא רוצה, ג'ק. בשביל מה לי לחזור לשם?"

"בבקשה מריה, תקשיבי לי, זה חשוב, נשאר ימים בודדים עד לסיום הלימודים. תבואי לקחת לפחות את התעודה שלך ושל אחותך..." הוא ביקש.

"אין לי עניין בתעודה. לא עשיתי מבחני סוף שנה." אמרתי. "ג'ק, אין לי את הרצון לזוז לשום מקום. אני מרגישה רע."

רציתי לבכות אך עיניי יבשו מהדמעות שהזלתי מדי לילה. הרגשתי שליבי סדוק ופניי חיוורות, הייתי רזה כמו שלד.

"אני יודע, מריה, אני יודע. את חייבת לתת לי לעזור לך, מריה שלי, בבקשה תקשיבי לי, אני רוצה לעזור לך כל עוד אני יכול." הוא שב לחבק אותי, והפעם דמעות מילאו את עיניי והרטיבו את חולצתו.
"את רוצה להרטיב לי את החולצה כדי שאני אוריד אותה?" חייך אליי.
"תפסיק להחמיא לעצמך ג'ק!" צחקתי.
"אני מכיר אותך, תחמנית קטנה!" אמר ונשק לי בלחי.
לחיי הוורידו מעונג.
מיהרתי להתרחק ממנו וקמתי ממיטתי.
"בסדר, אני אסע איתך לבית הספר. תן לי להתארגן. אבל אל תחשוב שזה בגלל שאני רוצה. זה בגלל התעודה." אמרתי.
הוא הנהן בחיך.
"אני גאה בך." סינן לי מבין שפתיו לפני שיצא מהחדר.

אמרתי לאבא ולאולגה שאני אחזור תוך מספר ימים והבטחתי לאולגה שאני אביא את התעודה שלה. היא גם ככה לא רצתה לנסוע לבית הספר. היא הרבתה לשבת בחוץ ולהיות לבדה, ושנאה כשהפריעו לה.
סאם הייתה בבית הספר, כמוה דוויד ובראון, לא יכולתי להיפרד מהם, אך אמרתי לאבא שיגייד להם שאני אחזור בקרוב.
"אל תעשי שטויות, בתי." אמר לי אבא.
"אני אהיה בסדר, אבא." אמרתי לו ונשקתי למצחו. "אני לא נוסעת כדי ליהנות, אני נוסעת כדי לקחת את התעודה. זה הכל."
הוא הנהן.

הגענו עד לתחנת הרכבת ושמש קיצית קדחה מעל לראשנו. ג'ק החזיק בידו את התיק השחור שלו ואת התיק שלי, שלתוכו זרקתי כמה בגדים אקראיים בלי חשיבות.
"תשבי על הספסל, מריה, אני אקנה את הכרטיסים." אמר לי והניח את שתי התיקים על ידי.
הנהנתי.

אם הייתה זו פעם אחרת, יום אחר, זמן אחר, הייתי מאושרת עד לאובדן חושים על כך שג'ק בא לביתי. הייתי קופצת עליו ואומרת לו שאני אוהבת אותו ושתמיד אהבתי, הייתי מנשקת אותו בכל הכוח, לא הייתי יכולה לעזוב אותו לרגע.
הבטתי בו, בעודו עומד עם גבו עליי במרחק כמה מטרים, מחכה לשלם עבור הכרטיסים.

אף פעם שום דבר לא הסתדר בשבילי ובשביל ג'ק, כאילו אחרי הכל, לא נועדנו להיות ביחד. הגורל תמיד צחק לנו בפרצוף, הגורל תמיד דרך לנו על הפצעים, החיים שלנו היו מרירים ומתוקים בבת אחת, אף פעם לא יכלו להיות רק מתוקים.
כעבור כמה דקות, הוא חזר, האהוב שלי, וחייך חיוך רחב ומאושר.
חייכתי לעברו חיוך קלוש, היחיד שהצלחתי לגייס, ובליבי רציתי רק לבכות, לצעוק על חוסר הצדק שלפיו היקום הזה פועל.
הוא כאילו ניחש את מחשבותיי.
"אל תהיי עצובה. כל דבר עובר בחיים" אמר.
כן, כל דבר עובר, ג'ק. גם אתה. חשבתי באומללות.

עוד מעט גם "תקופת ג'ק" תסתיים, ברגע שהוא ייסע עם אביו ללוס אנג'לס. הוא לא חושב שאני זוכרת, אבל הזיכרון הזה צורב בי מהרגע ששמעתי שהוא מתכוון לעזוב, באותו יום שבו התגנבתי לאולם והקשבתי לשיחה שבינו לבין אביו. עלינו לרכבת אקספרס, ולהפתעתי היינו לבדנו בחדר עם שני מיטות רגילות לשני צידי התא. היה זה תא של המחלקה הראשונה, תא שאף פעם לא הרשתי לעצמי לנסוע בתוכו.

ג'ק הניח את התיקים מתחת למיטתו, ונשכב עליה. התיישבתי על המיטה שלי ולא ידעתי מה לומר.

"תודה." זה כל מה שהצלחתי להגיד.

"שטויות, מריושקה. זה עוד כלום ממה שאני מסוגל לעשות." אמר וחיך בערמומיות.

"למה אתה מחיך ככה? מה אתה מתכנן?" שאלתי ונשכבתי על המיטה שלי שהייתה נוחה מאוד באופן לא מפתיע.

"סתם, סתם." אמר והעדיף לשמור את סודותיו לעצמו.

בצהריים הלכנו לאכול בתא המסעדה של הרכבת, שהיה מורכב ממספר רב של שולחנות עגולים עם מפות כחולות ווילונות פרחוניים על החלונות.

ג'ק הזמין בשבילי כבש, למרות כל מחאותיי. לעצמו הוא לקח סטייק בשר עסיסי והמון צ'יפס.

"את חייבת לאכול. את רזה מאוד." ציין.

"לא, ג'ק, יש פה כל כך הרבה בשר..." ניסיתי למחות. עבר הרבה זמן מאז שאכלתי ארוחה נורמאלית.

"אם לא תאכלי אני איעלב עלייך. באמת." אמר ברצינות. "ומריה, יש פה גם צ'יפס."-הצביע לעבר הצלחת שלו-"תאכלי צ'יפס."

אחרי שהרגשתי שעוד חתיכה נוספת של צ'יפס תחזיר בחזרה את כל הארוחה שאכלתי החוצה, נשענתי אחור על כיסאי והבטתי בו. באהובי.

הוא נראה שלוו ונינוח. אולי אפילו מאושר.

נראה שכל הזיכרונות העצובים וההרסניים מעברו כבר לא השפיעו עליו ביום יום. נראה שהוא למד לחיות לאחר מות אימו...

אבל איך לומדים לעשות דבר כזה?

"סיימת לאכול?" חיך.

הנהנתי וקטעתי את חוט המחשבה.

"כל הכבוד." הוא הרים את ידו וסימן למלצר להתקרב.

"תפנה בבקשה את הצלחות," אמר לו ואז המשיך, "ועוד דבר, תביא לנו שתי פרוסות עוגת שוקולד ושני תה, בבקשה."

"לא!" ניסיתי לצעוק אך בטני הייתה כל כך מלאה שהרגשתי שאני אתפוצץ עוד רגע.

"ג'ק! אתה משוגע!"

"אני יודע." חיך. "אבל את עוד יותר משוגעת ממני."

אחרי שחזרנו לתא, נשכבתי על המיטה ועצמתי את עיניי.

ניסיתי בכל כוחי לא ליהנות מהמצב. אסור לי לשמוח. אסור לי לכיף. למה אני צוחקת לעזאזל???

האם שכחתי שאימא שלי מתה לא מזמן? האם שכחתי ממנה כבר?

"אני אישן קצת," אמרתי, עוצמת את עיניי ומסתובבת מג'ק לכיוון הקיר של התא. לא רציתי לישון, רק רציתי לכעוס על עצמי. על האנוכיות שלי, על האדישות שלי כלפי אימי, על הבת הרעה שהייתי והמשכתי להיות.

שנאתי את עצמי.
בכיתי אל תוך הכרית עד שהיה ערב.
כנראה נרדמתי, כי כאשר התעוררתי שמתי לב שג'ק מלטף לי את הרגל מקצה מיטתי.

היה חושך בחוץ והרכבת המשיכה לנוע על המסילה בצליל אחד.
הבטתי בו. הצל שלו היה כל כך נוגה.

כאשר הוא שם לב שאני מסתכלת עליו, הוא הפסיק לגעת בי.
"לא היינו צריכים להגיע כבר לבית הספר?" שאלתי בבלבול.
"לא יודע. כנראה שלא." אמר ג'ק והביט מבעד לחלון.
"ישנתי הרבה זמן?" שאלתי.

"נרדמת רק לפחות ערב. לפני כן בכית דיי הרבה." אמר בלחש. "אל תהיי כל כך קשוחה עם עצמך, מריה. עצוב לי לראות אותך מכריחה את עצמך לא ליהנות."
"אתה לא מבין כלום, טיפש אחד!" קראתי לפתע.
ג'ק לא נרתע לאחור.

"איך אתה רוצה שאני אתנהג? שאני אשמח? שאני אקפוץ מאושר?" צעקתי. "אימא שלי נפטרה, אתה לא מבין?"
"אם תרביצי לי זה יעזור?"

"למה שאני ארביץ לך? אתה לא אשם." ניסיתי להירגע.
"תרביצי לי כי אני טיפש." אמר.
"ג'ק, אני לא ארביץ לך!"
"למה לא? ואני אומר שכן!"
"לא!"

"תרביצי לי כבר! אני יודע שאת רוצה!"
"בשום פנים ואופן!"

"אני יודע שתרצי להרביץ לי כשתגלי שאנחנו בכלל לא נוסעים לבית הספר."
"מה???"

"כן, אנחנו נוסעים לבית שלי, מריה. סליחה שלא אמרתי לך קודם."
"מה???"

"כן,"
"ג'ק?" התנשמתי בכבדות.

"מה?"

"עכשיו אני כן רוצה להרביץ לך! מה עשית???"

הגענו לווילה עצומה בגודלה, שקירותיה כוסו בלבנים לבנות וחלונות גדולים ורחבים כמו טירות מן המאה השבע עשרה. היו חסרים רק הצריחים כדי שאני אחשוב שהגענו לארמון ולא לבית רגיל שמתגוררים בו שני אנשים בסך הכל. סירבתי לדבר איתו. לא דיברתי איתו כאשר ירדנו מהרכבת, ולא כאשר נסענו במונית בשביל בשכונה בין הווילות המטופחות של מעמד הקצפת, ולא כאשר הוא לקח את המזוודות שלנו בידי ופתח את דלת ביתו למה שנראה כמו ארמון שמש מנצנץ.

כמעט מיד נתקלה בתמונת קיר יפיפייה, שנצבעה בצבעי שמן עדינים של אישה, שניחשתי שהייתה אימו של ג'ק. היה לה שיער חום כהה, ועיניים ספרדיות, ושפתיים דקות אך בוהקות כמו דובדבנים. היא לבשה שמלה אדומה בציור, שהלמה אותה באופן כל כך טוב, שהיה נדמה לי שהיא תצא מהציור ותברך אותי לשלום כשהתקרבותי אליה.

"זאת אימא שלי, איליין." אמר ג'ק והניח את המזודות שלנו על רצפת השיש. שתקתי.

הייתה נימה עצובה בקולו. נימה של אדם שלא שכח...

נימה של אדם שהתאבל במשך הרבה זמן.

האם גם אני אשמע ככה בעוד כמה זמן?

ואיך אני נשמעת עכשיו?

מרירה? כועסת? נוקשה?

כנראה שכל אלה.

להפתעתו הרבה של ג'ק פניתי אליו וחיבקתי אותו בעדינות, שוכחת שאנחנו אמורים לשמור על מרחק מכובד אחד מהשני.

"זה חדר השינה שלך. החדר שינה שלי נמצא בהמשך המסדרון." אמר והצביע לי על כמה דלתות, בקומה השנייה.

ג'ק הביא לי את חדר האורחים שנראה כמו סוויטה נשיאותית במלון יוקרתי. על עושר שכזה יכולתי לחלום רק בלילות, אך עם זאת העושר הזה נראה לי ריק מאושר של בני אדם, כאילו דיירי הבית מאסו בכל היוקרה, מאסו בחדרים הללו, ששררה בהם תחושת עיזבון.

בכל חדר וחדר, אפילו בחדר האמבטיה הייתה תמונה קטנה של איליין. על המקרר, ועל השידות, וכל החפצים שהיו בבית העידו על קיומה של אימו של ג'ק. החפצים הם אלו ששימרו את רוחה נושמת בביתו.

"אני אישן לבד במיטה הענקית הזאת?" הצבעתי על מיטה זוגית עם עשר כריות לבנות ומצעים שנראו כאילו הם מתנפחים בלחיצת כפתור.

"אל תדאגי, אני אהיה שהמשך המסדרון. את תמיד יכולה לבוא לחדר שלי. הוא פחות מפואר מזה, כמובן, אבל גם נחמד." הוא קרץ.

התקלחתי במקלחת של הקומה השנייה, עומדת זמן רב מתחת לדוש, נותנת למים לשטוף את כל הרגשות שלא הצלחתי לשטוף בכוחות עצמי. בלי לשים לב התחלתי לבכות, ובכיתי, ובכיתי עד שהתקפלתי על רצפת המקלחת וישבתי על ברכיי, משתדלת לשמור את היפחות שלי שקטות ככל האפשר, כדי שחס וחלילה ג'ק לא יחשוב שמשהו לא בסדר.

אחרי שלבשתי בגדים נקיים, ג'ק חימם לנו ארוחה בסלון.

"איפה אבא שלך, ג'ק?" שאלתי אותו אחרי שסיימתי לאכול את המקרוני והגבינה שלי והרגשתי שבעה כמו בלון נפוח.

"אה, בלוס אנג'לס." אמר בהיסח דעת ורכן מעליי עד שנבהלתי מרוב התרגשות, רק כדי לקחת את הצלחת שלי ולהחזיר אותה למטבח.

"אז אתה לא נוסע ללוס אנג'לס?" קיוויתי שבקולי תישמע כמה שפחות ציפייה, כדי שלא יחשיב את עצמו, כמובן.

ג'ק לא ענה.

"עדיין לא, בכל מקרה." אמר והלך למטבח.

נאנחתי.

אחרי שזפזפנו בין כמה ערוצים בטלוויזיה, והסכמנו יחדיו שאין מה לראות, או שבעצם היה מה לראות, אך לא היה לנו שום חשק, הלכנו כל אחד לחדר שינה שלו.

החלפתי בגדים לכותונת לבנה רחבה שהבליטה את העצמות המפחידות שצצו פתאום מכל מקום בגוף.

התביישתי שג'ק יראה אותי במצב הזה, במצב של שלד מהלך, כמעט ללא רוח חיים.

כיביתי את האור, נכנסתי למיטה, ושכבתי על גבי עם עיניים פקוחות. איזה מוזר הכל... כאילו לא מציאותי.

הנה אני, מריה האפורה, הילדה האגואיסטית והבת האנוכית של אימה זיכרונה לברכה, ישנה בביתו של בחור, הרחק מבית הספר, הרחק ממשפחתה, הרחק מביתה שלה...

חופשייה. חיה.

חופשייה עם ג'ק.

מעניין למה הוא בא לבית שלי בסופו של דבר, האם השהות הזאת בבית הענקי הזה זוהי הפרידה האחרונה שלנו? האם עליי להבין שאני צריכה להתאמץ במיוחד כדי לזכור כל דקה ודקה, כל רגע ורגע ביחד עם ג'ק, כי כל רגע שחלף לא יחזור עוד?

לא אהבתי את קו המחשבה הזה.

נשכבתי על הצד ובהיתי בחשיכה.

אילו הכל היה אחרת.

בעולם אחר, ביקום אחר, בחיים אחרים...

אבל הכל תמיד נדפק בשבילי.

הכל תמיד נהרס בשבילי.

בתחילת שנה כל כך התאמצתי לנקום בג'ק, להראות לו מה זה מעשים רעים, הייתי כל כך מרושעת שפשוט נפלתי ברשתו.

כמה שאני מגוחכת!?

כמה פתאטית.

כמה עצוב שהכל ככה הולך להיגמר.

הלב שלי נצרב מבפנים מהמחשבה על הסוף של הכל.

מה עליי לעשות הלאה? ללכת בשנה הבאה לבית הספר? להשלים בחינות?

איך אוכל ללכת לבית הספר בלי ג'ק? בית הספר לא יהיה אותו הדבר. החיים שלי לא יהיו אותו הדבר.

האהבה שלי, האהוב שלי, ששוכב בהמשך המסדרון בחדר שלו לבדו, ובטח כבר נרדם וישן שנת ישרים, נמצא כה קרוב אליי, כה רחוק ממני באותו הזמן.

מעולם לא היינו רחוקים כל כך ברגשות, מעולם לא היינו קרובים כל כך אחד לשני במיקום.

ג'ק שלי...

אהובי...

אם רק היית מבין למה אני לא יכולה להקדיש לך את עצמי כמו שהייתי רוצה לעשות, להקדיש לך את כל כולי...

אם רק היית מבין למה אני לא יכולה לתת לך את כל אהבתי, כמו שהייתי רוצה לתת, לתת לך את ליבי.

אם רק היית מבין...

הכל קשה לי כל כך. העולם חדל להיות משודר בצבעי שחור לבן, יש בו גם גווני אפור, וחום כהה, ובז'...
והכל כואב, והרגשות חיים כל כך, ונדמה שאני הולכת להשתגע מרוב סתירות פנימיות שאני חשה שמתחוללות בליבי כמו סערה בלב ים.
אני כל כך רוצה להיות איתך! רוצה ולא רוצה, רוצה ולא יכולה, יכולה ולא רוצה....
אלוהים אדירים!
אני חייבת להירדם כבר...

בחצות דידיתי בחשכה במסדרון לחדר השינה של ג'ק.
הייתי יכולה לתרץ את הליכתי אליו בכך שאני סהרורית והולכת בשנתי, או בכך שחיפשתי את השירותים וטעיתי בחדר, אך העדפתי לא לשקר ולחפש סיבות, אלא פשוט להשתחל אל תך מיטתו – בתקווה שייתן לי – ולישון כשמישהו מחבק אותי. לעצום את עיניי בתחושה שאני בטוחה, מוגנת, חמימה... לחלום חלומות מתוקים או עדיף, לא לחלום כלל.
נתקעתי במשהו חד ופלטתי זעקה זעירה מפי כשכאב חד פילח את האצבעות ברגל שלי.

שיט. מקווה שלא הערתי את ג'ק.
המשכתי ללכת עד שנתקלתי במה שנראה לי כמו מיטה, ומיששתי את המזרון. כן, זאת בהחלט מיטה...

עכשיו אני רק צריכה להיכנס לתוכה. את כל הדרך הקשה כבר עשיתי.
אך את הצעד ההוא לא יכולתי לבצע.
עמדתי קפואה במקומי במשך כמה שניות, מתלבטת אם לנסות למצוא את הדרך חזרה, בלי טיפה של אור, או להתיישב על הרצפה, או באמת לעשות את מה שהתכוונתי לעשות.

"מריה", נשמע קולו של ג'ק. "אולי תפסיקי לעמוד ככה מול המיטה שלי ופשוט בואי לפה?"
נבהלתי.

"חשבתי שאתה ישן." מלמלתי ולא זזתי מילימטר. חוששת לעשות את הצעד הלא נכון. חוששת שאני אעשה טעות.
"ישנתי עד לרגע שבו צעקת בכניסה לחדר שלי." מלמל והנחתי שהוא מתיישב במיטתו.
עדיין לא זזתי.

"סליחה שהערתי אותך." מלמלתי.
האמת, שקיוויתי שתישן ואני פשוט אשכב לצידך בלי שתדע...
"זה בסדר. אמרתי לך שאת יכולה לבוא אם את רוצה..." אמר בפיהוק.
התיישבתי על קצה המיטה, מביטה בחשיכה.
חשיכה שלמה הפרידה ביני לבין ג'ק כעת.
כמו חור שחור.

"אני יכול להעמיד פנים שאני עדיין ישן, כדי שלא תפחדי ממני." הציע. "למעשה, זה פשוט מאוד. תוך כמה דקות אני אירדם, ואז לא תפחדי ממני."
"אני לא מפחדת." אמרתי בהיסוס, אבל אפילו הקול שלי הסכים שאני כן.
"מריושקה, אני לא אעשה לך כלום. ואני גם לא מכריח אותך. אני מזכיר לך שבאת לפה בכוחות עצמך."

"לא! אתה גררת אותי! אתה קנית כרטיסים לבית שלך במקום לבית הספר!"
הזדעקתי.

הרגשתי את ליבי הולם במהירות מהויכוח.
"התכוונתי לזה שלא גררתי אותך לבוא לחדר שלי." מלמל בקול רגוע. הוא היה כל כך שלוו, נראה ששום דבר לא הפריע לו, אפילו לא העובדה שהערתי אותו משנתו והתחלתי לעצבן אותו בדיבורים אל תוך הלילה.
"אבל כן גררת אותי לפה. לבית שלך." אמרתי. "למה עשית את זה בכלל?"
אין תשובה.

"ג'ק, למה עשית את זה?"
"כי רציתי להיות איתך קצת. רציתי להכיר אותך." מלמל אל תוך החשיכה. הקול שלו היה דק כמו סליל של חוטים.
שתקתי.

"התגעגעתי." הוא הוסיף בקול הכי שקט שהצליח לגייס. אך עדיין שמעתי אותו. עדיין שמעתי כל אות והברה באותה מילה.
נדמה היה שמשוהו בליבי שמח למשמע המילה הזאת. משוהו בליבי קיפץ גבוה.
ג'ק שתק.

ישבנו עוד כמה דקות בחשיכה.
זכרתי בחלום רחוק שלי, חלום שבו שכבתי באותה מיטה עם ג'ק, ושם הוא חיבק אותי, וישנו מחובקים...

נכנסתי אל המיטה ומצאתי את עצמי קרובה לג'ק מאיי פעם. קרובה כל כך שליבי לא ידע מרגוע מפעימות אפילו לא לשנייה.
יכולתי לגעת בעורו אם רק רציתי, הוא היה ללא חולצה, רק במכנס קצר, ואני זכרתי בכך שלבשתי כותונת מכוערת...

כעבור כמה דקות שבהם שכבתי חסרת נשימה מרוב התרגשות, ונדמה היה שג'ק מתרגש גם הוא, הרגשתי את היד שלו מטיילת על הזרועות הרזות והכחושות שלי בעדינות ורכות.

"תודה, מריה." הוא מלמל.

לא יכולתי לענות אפילו.

כל כך התרגשתי.

הכל פרח ממוחי.

בקושי הצלחתי לעצום את עיניי, למרות שלא ראיתי דבר עקב החשיכה המסנוורת.
"מריה?" קולו של ג'ק היה קרוב מאיי פעם.

"כן." לחשתי בסופו של דבר.

"אני יכול לגעת בפנים שלך?"

"כן."

יד מלטפת הגיע אל הלחיים שלי וליטפה את עיניי ברכות.

רציתי ללטף גם אני את פניו, אבל לא העזתי לבקש.

"מריה?" הוא אמר. "אני יכול להגיד לך משהו?"

"כן."

"אני אוהב אותך כל כך."

נדמה שליבי קפא.

...

"אני אוהבת אותך, ג'ק." לחשתי.

התעוררתי בזרועותיו של ג'ק. נדמה היה שרק עצמתי את עיניי והנה כבר בוקר.
הציפורים צייצו בחוץ, חיוך מידי נפרש לו על לחיי בלי שארשה לו בכלל.
תהיתי מה יהיה עכשיו.
תהיתי מה יהיה בינינו.
תהיתי מה ישתנה בינינו.
האם הכל יהיה אותו הדבר?
יכול להיות שהפחדתי אותו בלילה, במה שאמרתי לו, יכול להיות שהוא מתחרט על
מה שהוא אמר לי?

...
אלוהים! ג'ק אוהב אותי! הוא באמת כל כך אוהב אותי! אוהב אותי... אותי.
ואני אוהבת אותו כל כך, נשבעת בחיי, בליבי ובנשמת!

...
הוא אוהב אותי.

...
הוא אוהב אותי!!!

...
ג'ק פקח את עיניו.

הבטתי בו.

הוא היה כל כך מושלם. כל תו ותו בפניו היפות והעדינות ועם זאת קשוחות, כל
שיערה שעל ראשו הייתה מקודשת.
"בוקר טוב אהובה שלי." אמר לי ברכות.
חייכתי בביישנות.
כשג'ק אמר 'אהובה' משהו בלב שלי נדקר מרוב עונג.
"מה נעשה היום?" שאלתי.
"בא לך ללכת לפארק שעשועים?" אמר.

בילינו בצורה היפה ביותר שאפשר לדמיין בפארק השעשועים. כל אותה העת היה
נדמה לי שאנחנו מרחפים על ענן גבוה מעל פני האדמה.
ג'ק אפילו שכנע אותי לעלות על רכבת ההרים, שעשתה שלוש לופים ונעצרה הכי
גבוה שאפשר בפארק הזה, רגע לפני שצללה כלפי מטה במהירות מסחררת.
אכלנו גלידה, אפילו צחקתי קצת, ג'ק זכה בדובי בשבילי במשחק של קליעה
למטרה.

לעומת זאת, כשאני ניסיתי לקלוע בזריקות בבקבוקי פח שעמדו אחד על השני,
החטאתי את כולם.

אכלנו בדוכן נקניקיות אחר הצהריים, היינו במכוניות מתנגשות (ג'ק התעקש
למרות שכולם מסביבנו היו בגיל של בראון ודוויד), אפילו עשינו סיבוב ברכבת
אדומה עם המון תאים קטנים מסביב לפארק.

אחרי שנדמה היה לי שעברנו על כל המתקנים הקיימים, ג'ק הצביע לכיוון המתקן
שהכי פחדתי ממנו: הגלגל הענק.

כבר שנים שלא הייתי בפארק שעשועים כלשהו, אך תמיד פחדתי מהגלגל הענק.
בכל פעם שהוא נעצר גבוה בשמיים, והתאים התנדנדו להם עם הרוח, הרגשתי
בחילה להסתכל למטה.

"לא, אני לא יכולה לעלות לשם." אמרתי לו כשג'ק הוביל אותנו אל התור הקצר
יחסית לגלגל הענק.

"אבל למה לא, אהובה שלי? היינו ברכבת הרים, לא יכול להיות שאת מפחדת מהגלגל הענק!"
"עובדה." מלמלתי באי חשק. "התאים האלה מתנדנדים."
ג'ק צחקק.

"את מפחדת לעלות על הגלגל ענק איתי?" אמר.
החמצתי פרצוף.

זכרתי איך אולגה אהב לנדנד את התא קדימה ואחורה כדי שתהיה לי האשליה שאנחנו הולכים לפול על הקרקע והתא יתנפץ לרסיסים על המדרכה.
"תבטחי בי." אמר לי והושיט לי יד כדי שנעלה על המתקן.

בלית ברירה, אחרי שנשבעתי שאני עושה זאת רק בשביל ג'ק, התיישבנו בתא וחכינו עד שעוד מספר אנשים יתיישבו בתאים הנוספים כדי להפעיל את הגלגל.
"מריה, תפסיקי למחוץ לי את היד." ג'ק מלמל וליטף את ראשי ברכות. "תירגעו."
"סליחה." מלמלתי ולחיי האדימו.

אתה בטח חושב שאני כזאת מגוחכת עכשיו, מתה מפחד מהגלגל הענק!
התאים החלו לנוע כלפי מעלה בסיבוב איטי והשתדלתי לא להסתכל למטה יותר מדי.

השמש החלה לשקוע והגלגל השלים סיבוב אחד בלי להיעצר. הסיבוב הבא שלנו נעצרנו ממש גבוה, ככה שיכולתי לראות את כל הפארק שרוע מתחתינו ואנשים בגודל של נמלים מטיילים הרחק מתחתינו. הרגשה מוזרה שטפה את כל תוכן בטני.

שונאת את הגלגל הענק.

"תסתכלי על השקיעה הזאת... ג'ק הסית את תשומת ליבי מהפחדים שלי.

השקיעה באמת הייתה יפה. יכולתי לראות את השמיים מזורזים ואחר כך נהיים סגלגלים, עד שהשמש החלה להיעלם חלקית ולשקוע.
באותה את ג'ק סובב את פניי אליו ונישק אותי.

הייתה זו הנשיקה הרומנטית ביותר שחוויתי בחיי. גבוה בשמיים, כשהשמש שוקעת, ואני נמצאת בזרועותיו של ג'ק, שנישק אותי ברכות אלוהית, ועם זאת בתשוקה שסירבה להיכבות כמו להבה שהדליקה לפיד.

כאשר שפתינו נפרדו, הגלגל היה כבר בדרכו למטה, ותוך מספר דקות כבר עמדנו על הקרקע, מחובקים ומאושרים מאיי פעם.

לא הייתי מוותרת על השבועיים שעברו עלינו איי פעם. בשום אופן.
שבועיים של אושר צרוף, שבועיים של אהבה שקורעת חיים שלמים, קורעת את
הרגשות הכי גדולים מליבו של בן אדם, משכיחה כל עצב וצער, משכיחה כל
אובדן וכעס...

שבועיים של קסם, שבועיים של חלום, אשליה, ניתוק מהמציאות, ניתוק מהכל...
רק אנחנו שנינו, אני וג'ק, כל רגע ורגע ביחד, בלי לעזוב אחד את השני, בלי
להיפרד אפילו לא לדקה, להחזיק ידיים, להתנשק, להתמסר אחד לשני, לקרוא
אחד לשני בשמות חיבה, להילחם במלחמת כריות, לדגדג אחד את השני, לראות
סרטים עד מאוחר בלילה, להיות בג'קוזי, לקרוא אחד לשני, לשחק בתופסת,
לשחק בקלפים, להכין ארוחות ביחד, להתנשק עד אובדן נשימה, להחזיק אחד את
השני קרוב ללב...

פשוט לאהוב.

לאהוב עד הדקה האחרונה.

ומעבר לה.

לאהוב מעבר לדמיון.

לאהוב מעבר למה שבני אדם אוהבים במשך שנים, אהבה שחרכתה וחרכתה
להתממשות וזכתה בסופו של דבר להתגשם.

לא הרבה אנשים חווים אהבה שכזאת. לא הרבה אנשים חווים אותה בפרק זמן כל
כך קצר.

ויש אנשים שלא זוכים לחוות אהבה כלל.

אני בין המאושרים שזכו לאהוב.

זכיתי לאהוב את האדם הכי מקסים שקיים על פני האדמות.

אני בין האנשים שליבם יישבר הכי מהר, הכי כואב, לנצח...

כאב שמקפיא את הדם, כאב שמרדד את הנשימה, כאב שחודר לכל פינה
בנשמה...

אבל לא רציתי לחשוב על כך כל עוד היינו ביחד.

לא רציתי לטבוע בייסורים כל עוד אני יכולה לשמוח ולקפוץ מאושר עוד שנייה
נוספת עם ג'ק.

כאשר עמדנו בתחנת הרכבת, אני עם המזוודה הקטנה שלי מונחת לידי, והדובי
שג'ק זכה בו בשבילי יושב עליה עם חיוך מלבב, וג'ק, עומד עם שלושת המזוודות
שלו לצידו, ואנחנו לא מסוגלים להפסיק להסתכל אחד על השני.

רק אז הבנתי שהכל נגמר.

רק אז באמת הבנתי שזהו הסוף.

לא יכולתי לעמוד בזה.

התפללתי שאני לא אתחיל לבכות מרוב צער, הלב שלי בכה מבפנים, הרגשתי
שאני מאבדת את הדבר הכי חשוב לי בחיים, את האהוב הנצחי שלי, את האהוב
היחיד שלי, שעומד לעזוב אותי ולא לחזור...

היה לנו עוד כל כך הרבה דברים לדבר עליהם, כל כך הרבה דברים שעוד לא
צחקנו עליהם... כל כך הרבה דברים שלא ידענו אחד על השני עדיין...

הרגשתי כאילו כל חיי נגזלים ממני, נשמטים מתחת לרגליים.

רציתי להגיד לו כל כך הרבה אך לא יכולתי לדבר. כמעט ולא יכולתי לנשום.

דמעות נקוו מעיני.

אלוהים, אני כל כך אוהבת אותך!

ג'ק התקדם אליי וחיבק אותי.
רעדתי.

בבקשה אל תעזוב אותי, בבקשה, אני מתחננת בפניך, אתה החיים שלי, הנשימה
בריאות שלי, בלעדיך אני לא קיימת, בלעדיך אני לא יכולה לתפקד... אני אמות
בלעדיך, אתה לא מבין?
לא יכולתי לומר לו זאת.
עצמתי את עיניי ודמעוטיי הכתימו לו את החולצה.
השעה התקרבה.

היינו צריכים לעלות על רכבות לכיוונים שונים, הוא לכיוון שדה התעופה כדי לטוס
ללוס אנג'לס, ואני לכיוון בית הספר כדי לקחת את תעודה המיוחלת.
הרכבת שלי נקבעה לעוד חצי שעה, אך הרכבת של ג'ק הייתה צריכה לעזוב
עכשיו.

התנשקנו. התנשקנו בכזאת עוצמה שבחיים לא חוויתי, בעוד שדמעות זולגות על
הלחיים שלי וכולי מצטמררת מעצב וכעס בבת אחת.
כל הרגעים שעברנו יחד חלפו על פניי וסכינים דקרו את ליבי ולא הפסיקו
להכאיב...

"אני אוהב אותך, את שומעת אותי?" ג'ק לחש באוזני. "בבקשה אל תבכי, את
עושה אותי כזה עצוב... עוד מעט גם אני אבכה, ואני לא יכול לבכות, אחרת אני לא
אוכל ללכת... מבינה, מתוקה שלי, נסיכה שלי, אהובה שלי, מריה שלי..."
המילים שלו רק הגבירו את הדמעות שלי, אך מבעד לערפל הצלחתי להנהן.
"אני אוהבת אותך." מלמלתי ברעד. "מאוד."
אני לא יכולה לחיות בלעדיך.

מה אני אעשה?

איך אני אהיה?

איך אני אנשום?

איך הלב שלי יפעם מחדש אחרי שתלך?

איך הלב שלי יפעם אחרי שהרכבת שבה תיסע תיעלם מבעד לאופק ולא יישאר
ממך אלא זיכרון יפה שחלף לו?

ג'ק התחיל ללכת אל עבר הקרון רכבת שלו, מסתכל עליי אחורנית, ואז עוזב את
המזוודות שלו, חוזר, מנשק אותי שוב, ואני כמעט נופלת על ברכיי.

הוא הולך שוב... הפעם הוא לא יחזור לתת לי נשיקה נוספת, הפעם הוא יביט בי
ארוכות מדלת הקרון, וייכנס לרכבת.

כעבור שניות ספורות הוא מתיישב באחד התאים ומנופנף אליי בידו.

נשמעת שריקת המשרוקית שמחרישה את אוזניי.

הגיע הרגע.

יש לי סחרחורת.

לא...

אלוהים..

הרכבת מתחילה לנוע באיטיות ואז מהירותה מתגברת.

ג'ק מנופף לי בידו עד שעניי לא מסוגלות להבחין בו יותר והרכבת פונה מעבר
לאופק.

אני מתמוטטת על המדרכה ששורטת את ברכיי ולא יכולה להפסיק לבכות.

הנה האהבה שלי הלכה ממני. הנה החיים שלי הגיעו לקיצם.

סוף.

סוף הדבר:

רוקסן מצאה את עצמה בזרועותיו של ריק אחרי שנפתחה בפניו וסיפרה לו על פחדיה ושדיה שרדפו אותה. היא וריק ביחד עד היום, הוא מורה לגיטרה, והיא פסיכולוגית שעוזרת לבני נוער שחוו התעללות נפשית או גופנית בחייהם.

מדיאן ממשיכה להיאבק באימה ובמשפחתה כדי שיקבלו אותה כפי שהיא. אחרי סיום הלימודים היא הולכת ללמוד עיצוב אופנה ושם פוגשת בבחור ומתאהבת בו

ד'יאנה וג'יל אושפזו במוסד השיקומי אחרי שהתוודו ששתיהן היו אנורקסיות. לא ברור מה עלה בגורלן.

סיד סיים את הלימודים בהצלחה, פרסם ספר שירים שקרא להם "לאהובתי לשעבר", שנמכר באלפי עותקים, וחיי כעת עם החברה הנוכחית שלו אנג'לה במיאמי.

דרק נכשל בבחינות סוף שנה ומצא את עצמו בקורס קיץ עם תנאי לשפר את כל הציונים אחרת הוא לא יעלה כיתה. הוא נשאר כיתה, אחר כך נשר מבית הספר והלך לעבוד בתור פקיד בחברה של אביו, שם הוא עובד עד היום.

אנתוני התקבל לבית הספר לרפואה, נהיה רופא נשים, התאהב באחות שמבוגרת ממנו בשבע שנים והם התחתנו וחיים ביחד כעת באריזונה.

קאל התאפס והלך ללמוד באוניברסיטה. כעת הוא מורה לאנגלית בבית הספר המקומי בשכונה של מריה. הוא התחתן וכעבור שנתיים התגרש, ויש לו ילד בן שבע שבא לבקר אותו בסופי שבוע.

אולגה היא רופאה וטרינרית, היא התחתנה עם **רוד**, שכיום הוא מהנדס חשמל, ויש להם שלושה ילדים ביחד, אמה, צ'אד ונטלי. הם גרים לא רחוק מהבית הקודם של אולגה ולעיתים מבקרים שם.

ג'יזל התחתנה עם מארק, גבר עשיר המבגר ממנה ב- 15 שנים. לא נולדו להם ילדים. הם חיים ביחד בפלורידה.

סמנתה סיימה בהצלחה את לימודיה והפכה להיות מתרגמת. היא גרה עם חבר שלה, ג'ק בניו יורק בדירת סטודיו.

בראון עדיין רווק, אך יש לו תפקיד בחיר בחברת מחשבים בניו יורק. הוא וסמנתה נפגשים לעיתים קרובות.

דוויד התגייס לצבא, אחרי התלבטויות רבות וכולם רואים אותו פעמים רחוקות, כאשר הוא חוזר הביתה.

אבא של מריה, נפטר שבע עשרה שנים אחרי מות אישתו בשנתו. ילדיו קברו אותו בקבר ליד אימו.

ומריה...

מריה חייה שלוש שנים ארוכות בלי ג'ק, למדה לבחינות אקסטרניות מביתה, עבדה בחנות של אביה כדי להרוויח כסף, התכתבה עם ג'ק במכתבים מלאי אהבה, געגועים ותשוקה, ובסופו של דבר נסעה ללוס אנג'לס בעקבות אהוב ליבה, שם כתבה סיפורים בצרפתית לירחון הצרפתי "אל".

ג'ק למד מחשבים ותכנת תוכנות. הוא היה נאמן למריה במשך כל זמן שהותם בנפרד. מריה, הייתה נאמנה לו גם היא בכל ליבה.

הם התחתנו, נולדה להם בת שהם קראו לה ג'ואנה, על שם אימא של מריה, אחר כך נולד להם בן שהם קראו לו ג'ייקוב.

אחרי ארבע עשרה שנות נישואין, נספו מריה וג'ק בתאונת דרכים קטלנית כשמכוניתם נפלה אל תוך תהום בזמן שהם נסעו לטיול זוגי למדבר. הילדים הועברו לחיות אצל קרובי משפחה רחוקים של ג'ק.

זהו. הפעם זה באמת הסוף.

סבטה.